

БОЯН БОЕВ

ИЗ НАШИЯ ЖИВОТ

(от сп. „Житно зърно” – 1934 -1944 г.)

ПРИ ЕЗЕРОТО "МАХАБУР"

Току-що сме слезли от Изгревния връх. Лицата са още озарени от това, което са получили там! Пред нас е второто езеро "Елбур". Часът е седем сутринта. Небето е ясно и всичко се къпи в слънчеви лъчи. Ухото ни долавя една вечна музика: това са водите, които се вливат във второто езеро! От няколко дни имаме нови гостенки на Рила: това е плаващото бяло цвете - водното лютиче - което, както и ние, идва всяка година на гости при тези езера. Как вълшебно украсява то езерата! Последните са в празничен вид! Чувствува ли радостта на тези цветя, че са могли да разтворят чашките си в тези чисти места?

Ще отидем на гости при най-голямото езеро - "Махабур" - за гимнастични упражнения. Почваме да се изкачваме по едни скали. Минаваме край снежни преспи. При самия сняг, до ледените води, които слизат от преспите, се намира най-скъпият накит на Рила: алпийското звънче. Бледно-розовите венчета тъй нежно са увиснали надолу на тънки дръжки! Те са приятели на вечните снегове! Те идат за малко време през лятото тук, за да ни разкажат за хармонията и нежността на онзи красив свят, от дето са дошли. Спираме се неволно за малко при тях. Те могат да ни разкажат чудни неща за света, от който идат. Когато ги съзерцаваш, облъхва те чистотата на тези същества, които строят в природата! Ти влизаш във връзка със светлата им мисъл и с вечната радост, която те озаряват около себе си. Мили цветя, занесете им нашия поздрав! Колко искаме да ви гледаме, защото при вас чувствуваме по-живо, отколкото на всяко друго място, тяхното свещено присъствие! Колко красиво играете ролята на посредници между нас и тях! Нека да се запечати в нас нежността на вашите форми и този образ ще отнесем с нас там долу.

Ние сме вече на една широка поляна край езерото "Махабур". Ето горе "Езерният връх". Ето водопадът, който се спуща от "Сърцето". Как стръмно се издигат скалите над езерото "Близнака"! Чувствуващ, че тая грамадна маса скали, изправени съвсем отвесно над езерото, крие мощни енергии в себе си! Поляната, на която се намираме, е толкоз широка, че единият ѝ край се слива с хоризонта.

Нареждаме се в два кръга. Светлата фигура на Учителя е в средата. Там е и оркестърът.

Всички вие тук - скали, езера и върхове - ние ви носим тук нашата нова музика. С тия красиви упражнения искаме да ви покажем света, в който живеем. С тези движения, които ще правим тук под ритъма на музиката, искаме да ви разкрием нашия вътрешен свят, туй, което ни вълнува, туй, за което копнеем! Чрез тях ние разкриваме пред вас душата си, най-свещените си мисли и мечти; поверяваме ви всичко туй, което е скрито в глъбините на нашето естество, всичко, което е най-скъпо за нас! Вие ще ни разберете, защото това, което ще ви кажем е на езика, на който вие говорите. Вие ще ни разберете, защото постоянно живеете в света, който ни е озарил с тези копнежи. Вие ще ни разберете, защото сте потопени в музиката на Вечното. Вие ще ни разберете, защото сте близки до душите ни и ние ви обичаме!

Всяко едно от упражненията говори. То говори на един език много по-жив и по-силен, отколкото кой да е друг език.

Ето, едно от упражненията е зов за пробуждане. Човешката душа трябва да се пробуди и да се прояви в своята красота! Какви сили крие тя в себе си! Какъв олтар съществува в нейните глъбини! Друго от упражненията е зов за примирение! Нека всички души да се прегърнат, да си простят и да се опознаят. Целият живот не е нищо друго освен процес на взаимно опознаване. Щом опознаеш едного, ти го обикваш! Но що значи опознаване?

Ето друго от упражненията разкрива тайните на закона за вземането и даването! Това е зов за влизане в живота на даването! Влез в живота на даването, за да влезеш в живота на радостта. Не питай, какво ще стане с тебе, след като раздадеш всичко. Тогаз ще влезеш в съприкосновение със сили, които не подозираш, тогаз ще дойдеш в живота на изобилието! Друго упражнение е зов за възлизане! Красиво е, когато у душата има копнеж да прави крачки към светлите планински върхове! Това упражнение е зов към всички души да запълят към тези върхове. Едно от упражненията е зов за отваряне! Това е зов за премахване на пречките от светлия път на душата, за да може тя да почне своя възход!

Ето зовът за освобождение - зов за излизане от затворите! Този зов ни казва: "Излез от живота на вечния залез и влез в живота на вечния изгрев. Остави веригите на смъртта и влез в свободата на живота. Излез от тъмните подземия на безлюбието и влез в радостта на любовта. Съблечи скъсаните дрехи на омразата и облечи светлите одежди на милосърдието".

Друго упражнение изразява радостта на душата, която е добила освобождение. Това е радостта на пеперудата, която е излетяла от пашкула; това е радостта на тревицата, която е показала своя стрък на свобода над тъмната студена земя. Това е радостта на цветето, което е разтворило за пръв път своето венче на слънчевите лъчи.

Ето, друго упражнение е зов за чистота! Този зов ни говори: "Влез в живота на Чистотата, за да имаш сили да прекрачиш свещените порти на Знанието. Влез в живота на Чистотата, за да станеш способен да разбираш езика на вятъра, цветята, изворите, звездите. Влез в живота на Чистотата, за да намериш тия, които те обичат. Влез в живота на Чистотата, за да се разцъфтят дарбите, които криеш в себе си!"

Следващото упражнение изразява полета на човешкия дух, вечния му стремеж към висините. Човекът работи на земята, но вътрешният му поглед винаги е свързан със света на звездите. Той гради на земята, но иска да въплъти това, което долавя от звездните сфери!

Чувствуваш при тези упражнения, че ти, живият център, простираш хиляди нишки, хиляди антени в океана от сили, в който си потопен и получаваш нещо животворно и чисто.

От няколко дни желаем да изразим туй, що работи в глъбините на душите ни, в украсата на един извор, който намерихме на единия край на тая поляна. И сега се упътваме към него и сядаме на едно близко възвишение. След упражненията душите са тъй отворени за светлината, слизаща отгоре със своите дарове, за вечната музика, която твори и гради в цялата природа.

И ето Учителят почва да говори! Ето словото на Учителя при езерото "Махабур":

Под "природа" разбирам най-разумните същества. Има една страна на живота, която е красива. Човек е в Истината, когато изчезнат всички противоречия в душата му. Щом има някакво противоречие, той не е в истината. Онова разбиране, което не внася сила в човешката душа, не е реално разбиране. Най-първо човек трябва да различава реалността. Реално е само туй, което дава подтик.

Човек трябва да се разгорява отвътре. Стремеж трябва да има той към съвършенство. Тогаз нещата са постижими. Постиженията по закон са външни постижения. Любовта работи от вътре. Хубавите работи зависят от любовта. Само оногова, който е заквасен от любовта, законът не го лови. Силата на човешкия живот е в топлината на Божествената любов, която прониква в душата му. Великото в света се постига само в Божествената любов. Всеки, който живее в нея, е велик. Великото в света - това е необятната любов. Ако знаете, как да употребите любовта, можете да извършите много работи. Силата иде чрез любовта. Ти не можеш да бъдеш силен, ако не любиш. Ако искаш да станеш силен, трябва да обичаш. Ако не обичаш, ти си слаб човек.

За мен любовта е най-мощната сила, която твори. Целият космос е създаден чрез нея. Ако човек не дойде до съзнание на този закон и да го използва, той ще остане назад. Любовта е онази сила, чрез която Безграничният внася всички блага в нас. Защо човек трябва да обича? Защото по пътя на любовта идат всички блага в света. Няма благо в света, което може да дойде по друг път. Пътят на любовта е път за Божествените блага, пътят за щастието, пътят за всичко. Ако човек знае, как да се ползува от любовта, ще има всичко. Ако не знае, ще се мъчи. Ако човек възприеме правилно основния тон на любовта, всички други работи ще дойдат само по себе си и той ще разполага с тях. Единственото нещо, което може да ни излекува, то е Божествената любов, която трябва да проникне цялото ни същество. И тогаз ще се създаде един нов организъм, едно ново тяло. Старото ще изчезне, ще мине, а новото ще се трансформира. Любовта лекува всички болести. Но човек трябва да знае как да я употреби. Ако той опита Божествената любов, ще разреши всички мъчнотии, ще разреши туй, що го мъчи.

Щом човек влезе в областта на любовта, ще стане щастлив, здрав, животът ще му се осмисли и ще почне да учи. Всички искат да бъдат радостни, даровити, силни, да имат знания. Когато човек влезе в пълнотата на любовта, ще има всичко това. И след като получи всичко, ще отиде да служи. И като отиде да служи на другите, ще бъде щастлив. Докато не служи на другите, той не може да бъде щастлив. Човек, който е почнал да мисли за Безграничния, трябва да има желание да се промени животът му и да е готов на всички услуги в света. Човек, който обича, той е готов. Той не мисли вече за себе си. Той има всичкото богатство на света. Той е щедър. Той е като един извор, който тече. Не мисли, как ще мине животът му, какво ще стане с него на старини. Занимават го други въпроси. Любовта винаги се отличава със закона на изобилието и примирieto. Дойде ли любовта, ние ще

почувствуваме, че сме в един велик свят, красив сам по себе си, свят на мир и изобилие. Трябва да се употреби любовта като път за постижение. Щом човек люби, той е в пътя. Щом не люби, не е в пътя. Правият път е пътят на любовта. Любовта изисква човек да бъде внимателен както към себе си, тъй и към другите.

Човек трябва да употребява любовта, защото ако не я употреби, ще остарее. Ако наруши любовта на своите младини, той ще остарее. Ако наруши любовта на своите старини, той ще умре. Някой казва: "Бяхме едно време млади". Не, тепърва трябва да станете млади! Любовта е цяла наука! Ако човек не люби, Безграничният ще остане непознат за него. При любовта човек ще има достатъчно ясна представа за Безграничния. Всички хора, които обичат, са проводници на Безграничния! Никога не трябва да се губи връзката на любовта. Отличителната черта на любовта - това е животът. Щом дойде любовта в човека, той ще почувствува една вътрешна свобода. Любовта е, която дава подтик! Тя освобождава човека от онова стеснително състояние, в което се намира. При нея не съществуват никакви противоречия у човека.

Онзи човек, който изгуби любовта, е недоволен. Щом някой иска да не се безпокои, непременно трябва да бъде при водата на любовта. Щом тя дойде в човека, всички безпокойства в душата му изчезват. Да не затваря човек прозорците си! Това, което той търси, е любовта!

Той трябва да има ясно понятие за истинското проявление на божествената любов. Човек, който има любовта, не се бои нито от смърт, нито от тъмница, нито от болести, нито от сиромашия - от нищо!

Ако човек вложи най-ценното от себе си у някого, последният ще го обича. Най-важното е любовта към Безграничния. Човек, който обича Безграничния, може да обича всички хора и не само всички хора, но и всички други същества. Единственият начин, по който хората могат да се разберат, това е законът на любовта. Човек не може да познае никого, ако не го обича. И обратният закон е верен: не може да го обича, ако не го познава. Да познаваш не отрицателното, но онова хубавото, което е в него.

Любовта и знанието са нещата, от които зависи нашият прогрес. За да се прояви любовта, трябва да имате знание. А пък за да се прояви знанието, трябва да имате любов. Те са две неща свързани.

Човек да не се самозаблуждава. Има една привидна любов. Някой казва: "Ние сме опитали любовта". Това, което е опитал, то не е любовта. Това, което се променя, което изгасва, което отпада, то не е любов. При най-големи бури в живота си да запазиш мекотата в душата си. Кое само остава неизменяемо? Само любовта! Тая любов, от която човек се оплаква, това е любовта, която оставя пепел. Всеки въглен като гори, нали оставя пепел? А пък оная любов няма пепел. Тя носи щастие, радост и веселие. Да не внасяш в любовта никакви външни примеси. Да я оставиш да тече в душата ти в своята кристална чистота, както излиза от Безграничния! В любовта се изисква чистота! Ако дойде изкушението, веднага повикайте любовта на помощ. Нещата без любовта не могат да се поправят.

Любовта е такъв процес, че тя постоянно трябва да влиза и излиза. Доброто у човека е тъй съществено, както хлябът. Злото и доброто действуват в две противоположни посоки. В злото животът се смалва, а в доброто - се разширява. Когато човек не знае, как да използва любовта, тя се отдалечава. Често той със своите погрешки скрива ония пътища, по които любовта може да дойде да работи в него.

Сега човек трябва да стане дете на шестата раса, да влезе в новата фаза и да разбере любовта не както бялата раса, но както светещата раса я разбира!"

Всички сме потопени в мълчание! Като че ли в тая минута душата отваря своя вътрешен взор, за да долови мистичните устои на живота, скрити зад булото на преходното. Сега тя става способна да долови неподозирания до тогаз красота на живота. Езерата изглеждат по-сини, небето - по-усмихнато, цветята по-благоуханни, хорските лица - по-красиви! Онзи свят е тук! Чувствуващ в този миг, че онзи свят и този свят са едно!

След Словото на Учителя отиваме при самата чешма. Тя не е още довършена. Пак всички сме на работа около нея: едни отиват за красиви скали, други я чистят, а трети нареждат скалите. Всички са радостни, но съсредоточени: искат да въплътят най-красивото от себе си в тая чешма. Тя има особен стил. Всяка от трите чешми тук има своя оригинална архитектура, въплътява, особена идея.

* * *

Нека сега да отидем към "Сърцето". Няколко дена вече не сме го виждали. А колко има то да ни разправи за преживяното през това време? Красив е пътят за "Сърцето". Той се извира спирално и минава край водопада.

Вече сме при "Сърцето". То към едната си страна още е сковано в ледове и снегове, но по-голямата му част е вече свободна. Тук-там по езерото плават ледени и снежни маси. Когато съзерцаваш това езеро, като че ли чувствуващ по-живо чистотата на силите, които работят в природата. Минаваме по-нагоре край седмото езеро. Желая да се върнем през езерото на Чистотата. Продължаваме пътя си и след един завой ние сме вече при циркуса, който храни езерото на Чистотата. Потопяваме се в тишината на тези места! Тук като че ли се допират. Вечното с временното, миналото, настоящето и бъдещето. Като че ли си във вътрешната лаборатория на природата, в съприкосновение със силите, които стоят зад видимите форми.

Избираме тук най-чистото и най-красивото място и сядаме край цветята. Боим се да седнем върху тях, за да не смажем главичките им. Нежният зефир ни носи поздрав от снежните преспи и от аромата на хиляди цветя. Розови карамфили на цели гнезда ни гледат със своите очи. Също тъй и снежнобелите "цветя на ангелите" ни говорят на своя небесен език: "Бъдете чисти като нас!" Пред нас се разкрива чудна гледка. На близко разстояние се синее Езерото на Чистотата. Около нас грамадни блокове, бистри поточета, непристъпни върхове! При тия свещени места не можеш да говориш високо, за да не нарушиш тишината, която царува тук! Боим се да проговорим, за да доловим туй, което ни говорят всички неща, които ни заобикалят.

Затварям за малко очи. Но по едно време ставам и се упътвам към Езерото на Чистотата. Аз съм вече при него и виждам: край него на голям блок седи някой. Как не съм го видял по-рано? Но какво е това? Този е един от ония! От тия, които видях по склона на "Харно ми е". Той държи разтворен свитък в ръцете си и го разглежда. Запитвам го, кои са те. Той с голяма готовност почва да ми говори. Упътваме се към "Салона" и по пътя той ми говори за себе си, за живота, който живеят, за идеите, които го занимават. Ще предам само същественото от туй, което ми каза при разговора:

"Ние сме обитателите на тия места. Когато ще правиш нещо, идвай при нас, за да ти дадем съвет. Когато си скръбен, посети ни; ние ще ти кажем нещо и ти ще се зарадваш. Когато се чувствуващ в незнание по някой въпрос, ела при нас и ние ще те осветлим.

Обичай планината, защото изворите, които поят долината, слизат от високите ѝ върхове. В пазвите си крием сини езера, в които се оглеждат слънцето, звездите, облаците и околните върхове. Тайната на красотата им седи в това, че те приемат водите на върховете и ги препраща от себе си надолу във вид на бистри, пенливи ручей. Как тия езера се различават по своята чистота от затворените води! Идвай и съзерцавай дълго тия кристални езера. Те ще те научат на закона на "вземането" и "даването".

Идвай при нас! Когато се изкачиш на нашите върхове, ще се изпълниш с чудна радост! Нозете ти може би ще се изранят по остри скали и кърви ще протекат от тях. Но ти ще забравиш всичко туй, когато стигнеш до върха и погледнеш!

Всеки ден, преди да се впуснеш в лабиринта на света, за да работиш, помисли за нашите върхове и езера и постарай се да доловиш поздрава от ледения зефир, който иде от областта на Чистотата - от вечните снегове! Всеки ден получавай писма от твоите далечни приятели и им пиши! Научи се да долавяш и в най-нежния ветреца гласа на хиляди твои приятели, които те обичат!

Научи се да виждаш у всекиго туй, което никой друг не вижда. Душата днес е дегизирана. Тя е тъй богата и се прави на бедна. Тя е тъй мъдра, а се прави на незнаеща, за да мине през долината на смирение и да се научи на нещо. Тъй и царският син някой път се облича с дрехите на овчар и пътува из света, за да се учи. Отвори изворите, които имаш в градината си и им дай път да протекат. Колко им е мъчно, че с векове са стояли затрупани и затворени!

Всеки ден чети поне по един лист от свещената книга на своя приятел. Този миг ще бъде най-светлият за тебе през целия ден. Не разглеждай само подвързията ѝ.

Обичам да гледам душите при изгрев слънце. Те тогаз се озаряват с едно светло сияние около главата и красиви стават лицата им! Една вълна на живот минава тогаз през техните лица и ги преобразява.

Искам винаги да ги помня такива, каквито са при изгрев слънце! Това трае само един миг и в този миг виждам в тях туй, което никой друг не вижда!

Всеки ден се обличайте с най-новите и най-скъпите си одежди и си туряйте най-драгоценните накити, за да посрещате Безконечния - вашият Възлюблен! Нека всеки ден бъде като празник за вас! И Той ще ви каже: "Чрез главичките на цветята ви гледам и ви казвам всеки ден, че ви обичам. Чрез вятъра ви говоря и развявам косата ви! Чрез звездните лъчи ви говоря и ви казвам: "Не бойте се, всичко ще се уреди!" Чрез слънчевите лъчи ви милвам и ви обсипвам със злато. И това злато го раздайте на своите ближни до вечерта; да не остане до вечерта нищо в ръцете ви, защото утре ще ви донеса пак. По някой път ви гледам през очите на хората, които обичате и които ви обичат".

Незабелязано се изкачваме на "Салона". Над какви главоломни бездни и стръмнини господствува Той! Долу, дълбоко в дъното, се вижда в пълно уединение, като че ли откъснато от света, "Езерото на Съзерцанието". Отдясно е "Езерото на Чистотата". Спираме се. Той ми подава свитъка, който държи в ръцете си.

Отварям очи. Какво стана? Всичко туй изчезна! Още звънтят неговите думи в ушите ми! Поглеждам ръцете си: не държа никакъв свитък! Какъв жив сън!

* * *

Всички ставаме и тръгваме за второто езеро. Бързо се спускаме в лагера. Там работят десетина братя и сестри, които са останали тук, за да приготвят обяда. Те са днес нашите майки! Те радостни се движат около огъня. Колко се радват, че днес са майки!

Поглеждам ги. Лицата им са светеци: и те са получили туй, което ние получихме при езерото "Махабур" и по целия път!

ЕДИННИЯТ ПУЛС

Един пулс има. Това е мировият пулс - пулсът на Бога. А пулсът на Бога нито се изменя, нито се променя - нито се усилва, нито отслабва. Той пулсира само.

Бог е нещо, което "е". И всичко, което е в Бога, не е освен "е". "Е", което се мени, без да се изменя и без да се променя.

Човекът е част от това "е". Със специфично място, със специфична работа. Човекът пулсира. Неговото сърце е органът, чрез който човек пулсира. Пулсира с мировия пулс. С пулса на Бога.

* * *

Пулсът на Бога нито се усилва, нито отслабва. А защо пулсът на човека прави това? - Някаква необходимост може би? Анормалност? И може ли, изобщо, пулсът на човека да не отслабва и да не се усилва? А радостите? - Нали при тях сме свидетели на усилване на пулса? А скърбите? - Нали при тях сме свидетели на отслабване, на забавяне на пулса? Това не е ли необходимост? Може би анормалност?

Един пулс има. Това е пулсът на Бога. Мировият пулс. Той нито се усилва нито отслабва.

Защо пулсът на човека се мени? Защото човек се радва? Защото скърби? А нали Бог е Любов? Нали Той се радва, когато човекът прояви тази Любов и нали Той скърби когато човекът страда, затворен в черупката на своя индивидуализъм? Не следва ли от това, че и Неговият пулс трябва да се усилва и отслабва?

* * *

Единният пулс нито се усилва, нито отслабва. И неговото отражение в човешкото сърце, трябва нито да се усилва, нито да отслабва. То трябва да пулсира само. В хармония, в съгласие с Единния, с Мировия пулс.

А радостите? А скърбите? - Както Бог, както природата се радва: "Бог е Любов. А Любовта изключва всяка радост. Тя е повече от радостта. Любовта изключва всяка скръб. Над всяка скръб е тя."

* * *

Мировият пулс е пулсът на Любовта. Пулсът на човешкото сърце е пулсът на Любовта. Мировият и човешкият пулс трябва да бъде един - без усилване и без отслабване. И мировата, и човешката радост трябва да бъде една. Да бъде Любов! "А Любовта изключва всяка радост. Тя е повече от всяка радост". Тя е над радостта и над всяка скръб. Тя е Любов.

сп. „Житно зърно”, бр. 8 кн. 7-8

КЪМ МУСАЛА

Ние сме вече при долните езера. Ето пирамидата горе на Мусала. Острият ѝ връх се очертава ясно на чистия син фон на небето. Ето и малкият Мусала. Ето Сфинксът! Неподвижно стои той с поглед, устремен в далечината! Той съзерцава великата тайна, която се намира зад завесата на Преходното! Той е готов да я разкрие на всеки, който влезе в долината на смъртта и я надмогне. Тогаз той ще дигне булото, което скрива истинското му лице. А който види неговото лице, той е преобразен. Той вече влиза през портите, които водят към реалната страна на живота. И тогаз всичко вижда човек в нова окраска. Синевината на небето му говори вече нови неща, които той не е подозирал. Той почва да долавя в най-нежния ветрец, в бурята, в изворите, в музиката на дъждовните капки, говора на същества, които го познават и които той познава, с които е свързан от векове с връзките на любовта. Камъните оживяват за него и почват да му говорят. Те му разкриват своите радости, своите скърби и надежди. Той почва да говори с тревите и цветята. Той им разправя за своите мечти, за своите копнежи и той вижда, как те го разбират. И музиката, с която те изразяват своя вътрешен мир, го потопява в един свят на мира и радостта. И той вижда, че целият живот е радост, сила, мощ. Той долавя, че всичко има един вечен стремеж към доброто. Исква да прегърне всички, той се потопява във всички. Той разбира, че всички същества са само разни степени във възхода към чистотата и красотата на ангелското състояние.

Всички тия места ни познават. Ние не идем тук за първи път. Ние сме тъй близки до тях! И те са ни очаквали цяла година. Планината е тъй богата и тя очаква

всички, за да ги дари щедро от своите съкровища! Отивай при нея с отворена душа. Отивай при нея като дете и ще получиш много! Преди да се възкачваш по свещените ѝ склонове, прости на всички, примири се с всички, възлюби всички дълбоко в сърцето си, разтовари се от всичките си скърби и тревоги - те са привидни - и иди на планината. Планината ще ти говори много тихо и, ако не е притихнал шумът в теб, не ще можеш да чуеш нейния говор.

Още преди мръкване почваме възлизането и се спираме при средното езеро. То е най-голямото от всичките тия езера. Слънцето не е още залязло, но някои от скалите са вече потънали в дълбока сянка, а други са тъй ярко позлатени от слънчевите лъчи! Какъв контраст на сенки и светлини! Около нас стръмни върхове, между които се издига най-високо Мусала - върхът, от който утре сутринта ще искаме да посрещнем изгрева на слънцето. Такъв е нашият план.

Но вижте; слънцето още не е залязло и ето, гъста мъгла почва да забулва околните върхове. Но ето, че те се движат надолу, пропълзват по склоновете и скоро ние всички сме обгърнати от нея. Скоро се издигат множество огънове, които в мъглата дават приказен вид на местността. Мръква се. Почва да ръми ситен дъжд, който после престава.

Мъглата става все по-гъста. Всички сме радостни и има защо. Ето, ние сме вече в едно вълшебно царство - в царството на чистотата. Ние сме в контакт с мощните енергии, които работят тук. Ние сме в самата тяхна лаборатория. От друга страна нас ни радва и друго. Една тиха радост и очакване храним със сърцето си, че въпреки мъглите и дъжда, все пак утре ще имаме чуден изгрев от Мусала!

Ние сме край огньовете. Как чудно играят сенките и светлините по нашите лица и по околните храсти и скали. Понякога хиляди искри изкачат от огъня и изпълват пространството над главите ни. При някои огънове се пее, при други огънове тихо се вслушват в нощната симфония на планината!

Но часът е вече три! Време е за нагоре! Всички, които имат електрически лампички, ги запалват. Нарездаме се всички по двама по тясната пътека, която се извира нагоре към висините. Всички са изпълнени със светло очакване. Каквато и да е планината, тя е красива. Всичко, което ни говори планината, е добро. Нещо повече. Планината, която ни посреща със слънце, със синьо небе, с тишина, е същата, която ни говори със своите ветрове, бури и гърмове. Тя само иска да ни каже разни неща! Че как ще се запознаеш с нея, ако я виждаш винаги в една и съща дреха! Тя често мени своите одежди, за да се свържем с всички страни на нейната душа.

Потегляме нагоре. Лампичките са разпределени на равни интервали, за да помагат по цялата линия.

Вървим нагоре с отворени души. Отиваме към върха, за да получим нещо. Сегиз-тогиз се спираме, за да има време да се скачат отново отделните части на линията. Тук-там минаваме рекички, а някъде минаваме по скали, под които бучат невидими води и се спускат надолу от върховете. Някъде край нас скални отвесни стени, а някъде около нас - бездни, над които вървим по тясна пътека.

Но какво виждам! Ето на едно място сме стигнали на такава точка, че се вижда цялата ивица нагоре и надолу! Да запомним тая гледка, защото тя е една от най-фееричните! Наоколо скали, бездни и по тях се движи нагоре една жива линия! Тая линия се извира постоянно, непрекъснато мени своите очертания и стъпка по стъпка се приближава към върха! Светещите лампички тук-там усилват ефекта. Това не е ли вечната жива линия на живота, която изкачват вечно съществата от долините към светлите върхове на радостта?

Съмва се полека-лека. Почваме по-ясно да различаваме околните предмети. Виждат се вече по-ясно и очертанията на езерата, край които минаваме при изкачването. Още е всичко в гъста мъгла. Но когато мъглата се пръсне за момент, виждаме за миг вълшебното видение на някое езеро или връх и пак се скрива всичко зад дебелото було на мъглите.

Край нас ясно вече различавам едни бели цветя с красиви листа. Това са „цветята на ангелите“. Те заслужават тъй много името си поради белоснежния си цвят и поради чистотата на местата, дето обитават.

Те са верните приятели на планините. Как тяхната краска и форма красиво се съчетава с тая приказна обстановка! Какви богатства крият те в себе си! Те са посветени във вътрешния живот на планината! Там планината е поверила всичките си тайни. Погледни ги - можеш ли да доловиш в тях радостта от предстоящия изгрев и трепетното очакване на светлината ?

Ние сме вече на няколко стотина метра под пирамидата. Но какво става? От склоновете малко под върха поглеждам към изток. Кой разчиства от хоризонта мъглите? Като че ли някое гигантско същество прибира отвсякъде мъглите и ги сваля и трупа дълбоко в долините. И наистина, след няколко мига изтокът е вече напълно разчистен. Не само изтокът, но и навсякъде хоризонтът се прочиства. Ние сме вече на Мусала. Поглеждам наоколо. Цялото небе е вече напълно пречистено, чисто синьо, а какво виждам долу? В дъното на долините гъсти маси мъгли се движат с голяма бързина в разни посоки, пълзят по повърхнината на земята и заприщват планинските клисури. Ние сме над облаците! Ясно наблюдаваме танца на мъглите под нас! Изток е вече тъй чист и тъй често мени своите краски! Но ето показва се вече слънчевият диск.

От тая височина, над всички тия върхове и пропасти, над облаците, посрещането на Изгрева е нещо епохално в човешкия живот.

Това са от най-ценните моменти в живота на човека. Впечатлението е незабравимо. Какво става с тебе, в дълбините на душата ти, когато съзерцаваш тук, от Мусала, слънчевия изгрев? Ти не чувствуваш ли ясно тук, че животът е вечно тържество, вечен празник, и вечна победа? Не долавяш ли ясно тук, че всички страдания, разочарования и скърби са илюзорни, защото те са, за да се прояви поизобилният живот. Ти тук, във висотите на Рила, при изгрев слънце си в поинтимен допир с живота. Ти по-живо чувствуваш тук реалната ѝ същина, непобедимата ѝ мощ. Лъчите, които идат от изток, ти говорят:

„Научи говора ни и тогаз ще разбереш, че ние крием словото на любовта в себе си. Ние крием една тайна: потърси и това, което е зад нас и което ни праща при вас. Това е любовта! Тя е зад нас, и зад облаците, и зад вятъра, и зад изворите, зад цветята, зад дърветата, зад звездите! Зад всичко е тя! Ние сме само отделни думи на нейното Слово! Научи тия думи и прочети Словото, което носим. И ако можеш да прочетеш тия думи и схванеш вътрешния им смисъл, завинаги ще бъдат обърсани сълзите от очите ти и ще влезеш в света на щастието. И какво ще правиш после? Ще отидеш да носиш радостната вест на всички ония, които не са могли да прочетат това Слово!“

Тук духа вятър и е доста хладно, но всичко изглежда пълно с красота. Прекарваме известно време в мълчание. Скоро слънчевият диск се издига доста високо и времето значително се стопля. Вятърът постепенно утихва.

Тук имаме достатъчно време, за да разгледаме околността. Под нас е найгорното езеро - „Окото“. Около него са изправени стръмни, почти недостъпни скали. Край самото езеро са натрупани грамадни блокове, които говорят за миналата история на тия места, когато всичко тук е било покрито с ледници. По

северните по-усойни места още се виждат останки от снега. Но липсват вече ледени маси по езерото. Те наскоро са изчезнали. Окото е едно от най-мистичните езера. Когато го съзерцаваш, като че ли се потопяваш в друг един свят, който е тъй различен от света, в който живеят хората със своите обикновени мисли, чувства, желания, стремежи, тревоги, безпокойствия и пр. И при това чувствуващ, че този свят тук е също така реален и даже нещо повече: той има много по-голяма реалност! Каква е тая реалност? Реалност, която гради и строи, която твори и крепи, която вдъхновява и утешава, реалност, която дава подтик и светлина, която съживява и събужда, която подхранва и възраства нещата! Тук като че ли долавяш мощната идея на тая реалност! Една светла мисъл като че ли достига тук до теб и ти разяснява отвътре същината на тая реалност. Ти чувствуващ, че си вътре в нея и че тя те обгръща от всички страни. Когато съзерцаваш „Окото“, живо чувствуващ, че има една област, дето Вечната хармония е ненарушима и ти ясно схващаш, че тая област е и вътре в теб. И един ясен глас вътре ти казва: Всичко, което виждаш около себе си, намери го вътре в дълбините на своето естество! Намери вътре в своята природа „Окото“ със своите сини води и с всички околни върхове! Намери вътре в себе си „Мусала“ и „Сфинкса“ и всички тия езера. И когато ги намериш вътре в себе си, ще разбереш смисъла им и вън от тебе. И наистина, всичко, което е около нас, няма ли нещо съответно и вътре в нас! В нас са планинските области и долините, ясните небеса и облачното небе, пустините и оазисите, цветята, дърветата и изворите. Всичко, което е вън, е същевременно и символ за онова, което е вътре.

Слънцето е вече доста силно. Тук на тая височина, отдето се виждат очертанията на „Пирин“, „Витоша“, „Белмекен“ и „Стара планина“, ние правим нашите гимнастични упражнения.

След това всички образуваме кръг около Учителя. Ето Словото на Учителя на Мусала:

„Любовта създаде света. Тя създаде цялата вселена. Първият подтик на човека трябва да бъде да възприеме любовта. Някой иска да пише. Нека свърши по любовта и тогаз да пише. Вие трябва да се стремите да се освободите от ненужните работи и да виждате красивото, хубавото.

При любовта всеки ще бъде доволен от това, от което има нужда. Щастието ти зависи от любовта, която имаш. Любовта засяга всички области на материалния и духовен живот. Тогаз ще имаш всичко! Всички ония, които живеят в любовта, са божественото общество.

Само чрез закона на любовта могат да се вършат нещата правилно. Всеки подтик да правим добро, всеки подтик за любовта иде от Безграничния! Равенство има само в любовта. За да бъдат хората равни, трябва да се обичат. Човек, който обича, не може да прави престъпление.

Едничката реалност е любовта. Няма реалност извън нея. Любовта е здравословното състояние на душата. Тая любов, от която ние се боим, има един неестествен примес. Човек, който живее в реалността, никога не отпада духом. Щом си духом свършено отпаднал, трябва да знаеш, че си извън реалността.

Това, което дава възможност на човешката душа да се развива, да расте, то е божественото, то е любовта. Всички противоречия в живота произтичат от безлюбието.

Като дойде любовта, ще ти израснат крила! Като дойде любовта, болният ще стане здрав, мъртвият ще стане. Всички страдате по единствената причина, че не употребявате закона на любовта. Единственото благо, което хората търсят, то е любовта!

Ние търсим любовта. Няма какво да я търсим. Ти живееш вътре в нея. Ще отвориш съзнанието си, за да влезе тя в тебе. Човек трябва да обича, за да живее.

Тая любов иде сега на земята. Любовта е сила на Безграничния. Тя е силата на човешкото безсмъртие. Когато получите онова ново разбиране за Безграничния, този ред ще се стопи. Тогаз ще почувствуващ, че всички хора са близки за тебе.

Това е новото верую, което ще обедини цялото човечество в едно цяло".

*
* *

Преди да се спуснеш надолу, погледни още веднъж „Окото“. Погледни от другата страна Маришките езера. Запечатай дълбоко в душата си тия красиви образи. Съхрани ги вечно живи в теб! И когато слезеш в долината и искаш да влезеш в съзвучие с Вечния език на природата, спри се върху тях и тогаз веднага ще се свържеш с тия места, техните сили ще заработят в теб и ти ще се преобразиш. Запомни тия светли образи. Запечатай в себе си музиката, която долавяш тук! И нека нейната мелодия да звучи постоянно в душата ти, когато слезеш в низините! Тия образи вечно да работят в теб и да те преобразяват. Отнеси тоя скъп дар долу със себе си!

След малка почивка се спускаме отвъд „Мусала“ към „Олтара“ - дето са двете езера - изворите на Марица.

Бавно се спускаме надолу. Долу минаваме реката и се приближаваме към езерата. Около реката множество цветя, между които особено изпъкват красивите морави звънчета. Колко нежно се люлеят те от най-малкия ветрец, малко приведени, като че ли вслушани дълбоко в музиката на водите, които се спускат от тия свещени места към долините и бързат, за да занесат по-скоро радост на всички цветя, треви и дървета, които срещат през време на дългия си път. И тая тяхна музика съдържа всичко онова, което можеш да чувствуващ, когато носиш радост на същества, които обичаш.

Установихме се при първото езеро. Ясно е, че се намираме при един от многото циркуси, останали от ледената епоха. Какви величествени стени заобикалят Маришките езера! Това не наподобява ли някой храм, светилище? И не напразно това място е наречено „Олтарът“. Ето „Манчо“ със своя остър връх, който съперничи с Мусала. Тук тишината е пълна. Много рядко идат тук туристи, също и овчари. Чуваш само понякога гласа на някоя от редките птици, населяващи тия места. Около нас ниски клекове. Прекарваме няколко часа всред тая стара величествена архитектура.

Поемаме Маришката долина - истинска „Велика Рилска пустиня“ - „Царство на Безмълвието.

На тръгване хвърлям още един поглед върху всички тия места, за да се свържа завинаги с тях!

Всички вие тук: върхове, езера, реки, треви и цветя, благодарим ви, че ни приютихте за кратко време в красивите си обиталища! Каква свещена връзка се образува между нас и вас! Вие ни въведохте за кратко време в светостта на вашия живот. Ние ще поискаме да внесем тая святост в живота там, долу! Довиждане!

сп. „Житно зърно“, бр.9, кн. 4-5

ПРИ ЕЗЕРОТО „БАЛДЕР ДАРУ“

Пак сме при седмострунната арфа на Рила! Пред нас е второто езеро „Елбур“. Колко сме сближени с него от миналите години! Ето Изгревния връх: скъпи мигове ни свързват с него. В кристалните сини води на езерото се оглеждат върхът „Харно ми е“ и околните върхове. Тук чувствуваш по-ясно, отколкото на друго място, свещения пулс на живота, светостта на всяко мигновение, скритата красота на нещата! Тук долавяш вътрешната светлина, която озарява всяко същество.

Колко живо се чувствува тук присъствието на тия същества, Синове на Светлината, чиято любов като мощна струя чертае линиите и контурите на бъднините! Как чудният замах на тяхната ръка е изваял тия форми, които виждаме около нас. Сочна трева покрива поляните около нас; наоколо летят мушички. Но една любеща ръка бди над тия деца и ги води към свещения връх на Пробуждането и Осъзнаването. Какъв красив план имат тия същества и с най-дребните създания! Едни невидими крила ги осияват със своето присъствие!

Множество цветя с чудни краски, по-ярки отколкото долу, ни заобикалят. И колко са радостни, че пак сме посетили просторните им дворци! Те долавят музиката, която иде от слънцето, от звездния мир, от планинските върхове, от езерата и канарите, и тя им разбулва загадките на мирозданието! Тя именно гради вътре в тях чудния строеж на тъканите им и се изявява с богатото разнообразие на техните форми и краски.

Езерната повърхност затрептява от тих ветрец. Той не ти ли говори за красотата на един вътрешен свят, не ти ли разкрива чистотата и светостта, които образуват реалната същина на всички неща?

Преди малко сме слезли от Изгревния връх. Колко красиво почна и тоя ден от наниза на чудните ни дни в Рила! Сега ще отидем при третото езеро „Балдер-Дару“ за ритмични упражнениа.

Тръгваме с радостно очакване: пак ще се потопим в царството на хармонията, от което винаги се излиза окрилен! Минаваме край второто езеро и поемаме нагоре. Ето красивата полянка край „Балдер-Дару“. Близко до нас се очертават непристъпните стени около „Близнаците“. А от другата страна около третото езеро се очертават по-нежните, по-меките линии на съседните височини.

Живият кръг е вече очертан край „Балдер-Дару“. Движенията почват. Но какво става? Ти съзерцаваш движенията на тая жива линия, но като че ли цялата околност се преобразява в миг! Това не са вече обикновена полянка, познатите върхове и езера! Ти виждаш вече храм. Всички тия върхове, канари и езера са част от чудната архитектура на тоя храм. Една завеса се отдръпва от пред очите ти, и ти вече си в състояние да прозреш вътрешната страна на тия свещени игри! Те вече не са за теб игри. Това е вече за теб молитвен зов на душата. В тия издигнати ръце, в тия плавни движения ти долавяш вечния копнеж на душата към Безграничния! Това е зов на душата към Светлината, към Вечното Добро, към Любовта, към Реалното! Молитвата е превърната в движение. В тоя миг ти разбираш, че тия движения са свещенодействие, чрез което човек осъзнава, че същината на естеството му е музика, чистота, любов! В тия мигове той чувствува по-живо хилядите нишки, които го свързват с всемира. Едно сияние излиза от живия кръг и лъчите му отнасят надалеч зова на тия души! Един светъл кръг се формира над главите им и се издига нагоре към безконечността! И искреният зов на тия души достига до всички сърца и им говори за красотата на новия живот, който слиза и

който е тъй близо до нас! И тоя зов не отива напразно! Той ще участвува в изграждането на красивото здание на човешките бъднини! Свещеният зов на всяка душа намира отглас във всички пробудени души! Когато мислите и светите копнежи на дълбокия си вътрешен живот вложиш в красиви движения, ти пускаш в пространството живи сили, които работят и градят.

Живият кръг споява душите в едно цяло. Те се сливат. Рухват преградите по между им и те чувствуват вечните връзки, които ги свързват и обединяват. Тоя живият кръг не е ли знамение за красотата на единството, което иде? Всички тия движения заедно с вложеното в тях не ни ли говорят за богатствата на бъдния ден?

Всички са преобразени! Те чувствуват, че тая музика и тия движения ги свързват с висши сфери, с творчески извори, из които бликат изобилни струи на живот и проникват до всички кътове на тяхното естество. Контактът с тия извори е установен! Една светлина озарява техните лица и ги прави по-красиви! И в сиянието на тая светлина ти виждаш в тях нещо повече, отколкото друг път - ти почваш да ги познаваш! Ти си ги познавал до сега повече външно! Само тогаз познаваш един човек, когато доловиш красивия олтар в глъбините на неговото естество! И тогаз, в минути на прозрение, в чертите на лицето и в проблясъка на очите му, ти виждаш красотата на ангела, който гради и строи отвътре, за да приготви бъдната форма, с която ще се изяви. И когато познаеш човешката душа, ти си познал Безграничния, ти си в кръга на посветените! Когато се докоснеш до тия свещени кътове на душата, ти се изпълваш с благоговение и свещен трепет. Ти си пред нещо неземно и велико, ти си пред лицето на Безграничния! Ти мълчиш и чувствуваш вечните устои на битието и красотата на Реалното зад булото на преходното! Един лъч на Абсолютното те е озарил и ти си близо до свещената тайна!

В красивите минути на тия движения ти искаш да простиш на всички, ти искаш да се жертвуваш. Всичко наоколо ти се явява в нов вид и ти говори по нов начин. В дърветата, в скалите, в езерата, в синьото небе, в тревите и цветята ти почваш да виждаш нещо, което до сега не си виждал и като че ли почваш да прозираш скрития смисъл на цялото битие. Почваш да прозираш, че зад всички тия форми е Любовта! Тя гради, тя тъче постоянно великата симфония на живота, за да изведе всички към радостта на свободата! Красиви мигове, преживени при Паневритмията! Останете винаги при нас. Колко искаме да ви бъдем верни постоянно. Нека да бъдем винаги такива, каквито сме тогаз! Нека да останем винаги верни на светлината, която тогаз ни озарява! Нека винаги да звучат в ушите ни Словата, които тогаз ни нашепват отгоре! Вие внасяте нова поезия в нашия живот и по-голяма пълнота! Чрез вас ние се учим да виждаме в цветята нова красота, която до тогаз не сме подозирали. Нека останем верни на красивия свят, за който тогаз добиваме откровение! Нека да виждаме хората такива, каквито ги виждаме тогаз!

*

* *

Учителят сяда на едно възвишение. Всички сме около него. Той почва да ни говори. Ето Словото на Учителя:

„Човек трябва да напусне обикновения живот и да влезе в необикновения! Светът ще се оправи с едно вътрешно разбиране на нуждите на човешката душа. Ако хората биха разбирали божествените закони, то човек всеки ден би могъл да бъде щастлив. Най-великото и най-реалното в света е любовта. Тя е най-мощната

сила в света. И целият свят е създаден чрез принципа на любовта. Няма по-хубаво нещо от това да обичаш. Няма по-хубаво нещо от това да ви обичат. Тя е най-големият извор, който съединява всички души в едно. Великата любов внася живот и осмисля битието. Това е щастието на човека. Щастието е възможно само при великата любов. Щастието седи в обмяната, във вътрешната връзка между душите. Любовта е един акт на божественото в човека. Всеки човек е един извор, от който трябва да изтича божественото. При любовта Безграничният е, който действа в тебе. Ето защо, любовта е опознаване на Безграничния! Ако ние в любовта Го опознаем, тогаз ние имаме реалната любов. Единственият път, по който Безграничният се открива на човешкия ум, сърце, душа и сила, това е пътят на любовта. Всеки подтик да се прави добро, всеки подтик за любов иде от Безграничния. Любовта да ти стане път. Не си ли в пътя на любовта, ти ще попаднеш в най-големите нещастия. Пътят на усъвършенствуването е път на любовта. У човека трябва да се роди божественото съзнание, да се роди великата божествена любов. За да я възприемете, непременно у вас трябва да се роди желание да обикнете когото и да е, някоя мушичка, бръмбар, дърво, човек.

Знанието е подтик към любовта. Човек като се научи, почва да обича. Само умният може да обича. Любовта не е наука за глупавите.

Любовта, която имаш, е едно богатство. До толкоз, доколкото ставаме проводници на божествената любов, до толкоз нашата цена се увеличава. Оня човек, когото вие обичате, мислите ли, че е сиромаш? Той е една ценност вътре в природата, която с нищо не може да се купи.

Всички страдате по единствената причина, че не употребявате закона на любовта. Научете се да обичате и добрите и лошите хора.

Ако ти имаш любов към Безграничния, можеш да имаш всички постижения. Това, което разрешава въпросите, това е любовта. Който влезе в пълнотата на божествената любов, всичко каквото желае, ще му се даде. Смисълът на живота е в ежедневните придобивки. Любовта подразбира условията, при които може да дойде това, което искате.

Единственото нещо в любовта е, че тя дава щастие, блаженство, сила. Най-първо тя ще внесе подмладяване във вас. Вие ще станете млад. Оня, който обича, той не може да умре. И да умре, ще оживее. Аз говоря за любовта като една сила, която работи в човека за неговото повдигане и която дава всички материали, които трябва да се обработват.

Онзи, който обича и онези, когото обичат, се въздигат. А онзи който не обича и онези, когото не обичат, се понижават. Любовта е това, което носи здраве, което носи мир, светлина и условия за ума. Само при любовта умът може да функционира правилно. Човек, който не обича, той на нищо не може да се научи.

Единственият път, по който човек може да се освободи, то е любовта. А любовта - това е Безграничният! Свобода има, само ако обичаш. Да се освободиш значи: да обичаш.

Любовта е най-силният лозунг.

При любовта сърцето се обновява; това значи, че мирогледът и животът на човека вземат съвсем друго направление. Една любов, която не може да преобрази човека, не може да го направи силен, здрав и добър, това не е любов.

Любовта подразбира онова красиво състояние на душата и оня вечният мир - да не виждате нищо лошо, защото зад най-голямата мъчнотия седи едно велико благо. Един ден всички противоречия ще изчезнат.

Единственото възпитание на младото поколение, на мъжете и жените, е: трябва да се даде една правилна философия на любовта.

Любовта е път за възкресение. Тая любов иде сега в света!"

Обстановката чудно хармонира с красивия свят, в който ни въвежда Учителят! Едно битие извън всичко преходно ни облъхва със своето присъствие! Съзнанието ни е издигнато в чистите сфери на един друг свят; от светлината, която той пръска във всички посоки, по един лъч прониква до всяко сърце! Словото на Учителя е тъй близко и сродно до онова, което крие всяка душа в глъбините си! От него като че ли е изтъкана и същината на нашето естество. Словото на Учителя като че ли буди някакъв дълбок спомен у нас. Като че ли то постоянно ни е говорило отвътре, но тъй тихо!

Всички вие тук, цветя, върхове и езера, вложете във вас Словото Му и го разкажете на всички, които минават по тия места! Ти, нежни ветреце, отнеси го долу до всички души, които жадуват и очакват изгрева на слънцето.

*
* *

Сега нека отидем към шестото езеро за плочи! Те са тъй потребни за каменната хижа, която строим край второто езеро! Отгоре тя ще е покрита с големи плочи, с които са тъй богати тия места! Всички с радост поемат нагоре към „Сърцето“, Ето горе на оня склон чешмичката при „Махабур“. Ето, показва се и самото езеро „Махабур“. Изкачваме се вече по склона към „Сърцето“ и минаваме край третата чешмичка, направена тук! Всички вземаме големи плочи. Някои от тях са тъй големи, че някои ги носят на гръб, а други са носени от неколцина.

Лицата на всички са сияещи! Как работата за другите е източник на най-чистата радост! Ето тайната на щастието! Ето ключът! Де е разгадката? Когато работиш за другите, душата ти е отворена книга, която възприема! А когато не излизаш вън от тесния кръг на личния живот, ти си затворена книга, в която животът не може да вложи ценните си съкровища.

Ето, пак сме вече при стана край второто езеро със скъпите си приноси! Всички ги оставяме край градящата се хижа.

Благодарим на третото езеро, че можахме край китните му брегове да преживеем красиви мигове! Благодарим и на скромната тревица, която меко постилаше полянката там. Вие, върхове, езера и потоци! Как красиво приехте нашия стан в тия свещени места! Ще разправим долу чудните тайни, които ни разкрихте!

сп. „Житно зърно“, бр 9, кн. 7-8

РИЛСКИ ВЕЧЕРИ

През деня, заети с многостранната дейност, към която ни вдъхновява планината, ние все пак с радостно предчувствие очакваме поезията, която ще ни дарят чудните рилски вечери и с това да увенчат скрития чар на тукашния живот. В късен следобеден час отиваме за сухи дърва. С такива изобилстват някои места. С радост отиваме на определеното място: едни разсичат големите тежки дънери, за да станат по-удобни за носене, а други ги отнасят към стана. Едни ги носят на ръце, други на рамо, а по-тежките късове се носят от неколцина. Новите идеи

подмладяват: братя и сестри на преклонна възраст носят със същата радост и пъргавина, както младите. По-големите дънери се нареждат край огъня за седалища.

Ето слънцето, след като позлати второто езеро с последните си лъчи, се скри зад околните върхове. Ниските места са потопени вече в дълбока сянка, но отсрещните склонове са още ярко осветени от слънчевите лъчи. Чуден е в тия мигове контрастът между сенките и светлините! Но скоро картината се сменява, и звездният рой изпълва небето. Луната изгрява над близките върхове и как ясно при нейната светлина се възвишават околните хълмове като същества, които с радост ни посрещат като гости в своята свещена обител.

Кръгът около огъня е вече очертан. Тук е и Учителят. Край нас е тихото като огледало езеро, над нас виждаме звездните селения, а наоколо ясно се различават Изгревният връх, връхът „Харно ми е“, Езерният връх и пр.. Като че ли сме в друг един мир, далеч от всичко преходно. Тук се сливаш с вътрешния живот на планината.

Как разнообразно минават миговете край вечерния огън! Има минути, в които прекарваме в мълчаливо съзерцание, като че ли всеки се вслушва тогаз дълбоко в себе си, за да долови това, което му говори планината със своя вечен език! В тия свещени мигове с едно вътрешно прозрение много въпроси стават ясни, озарени от светлината на един друг свят. В тия мигове си по-близо до реалното. Песните, които се пеят край огъня, изглеждат други. В тях долавяш нещо ново, разкрива ти се скритата страна на известни тонове и думи, които по-рано са минавали незабелязано. Дълбоката идея на песента ти говори по-ясно за красотата на живота, за скритите ценности в най-маловажните наглед неща, за вътрешната поезия на всичко, което ни заобикаля. И как при тая мистична атмосфера гласът иде от светите глъбини на душата, за да прозрем съкровищата, с които тя е тъй изобилна! Тук и самите лица са други. Човек освен обикновените черти на своето лице, има и други черти, които сега се градят и които не са проявени. Това е бъдното лице, което се строи в глъбините. Само в скъпи часове те се изразяват видимо и съвсем преобразяват лицето; то добива неподозирана красота и светлина. Тук, при мистичните рилски вечери, душата като че ли повече разкрива своята вътрешна красота и ти по-ясно прозираш небесния ѝ произход.

Когато се разпламтят някои пънове, тъй ярко се осветляват лицата ни! Доброволци поемат службата да поддържат огъня. Как е радостен всеки да стори нещо за другите!

Ето, един прочита основни мисли от днешното Слово на Учителя:

„Доброто е път, за да ти се отворят възможностите за физическия, духовния и божествен живот. Истината дава външна и вътрешна свобода. Човек е в Истината, когато има пред вид всички същества без разлика. Любовта е истинската свобода на човека, който разбира. Външният и вътрешният живот на човека е обусловен от любовта. А пък любовта - това е образ, с който ние познаваме Безграничния! Само при любовта ще видиш смисъла на живота и всички противоречия в живота ти ще станат ясни и ще изчезнат. Ти не можеш да познаеш живота без любовта. Човек е човекът, който има образа на любовта. Човек е човекът, който има образа на мисълта.

И на земята можеш да вкусиш божественото. Има моменти, когато човек е готов на всички жертви. И най-грозният, като го обикнеш, ще стане красив. Също така и ти, като обичаш, ще станеш красив. Човек трябва да се ръководи от любовта. Всичко зависи от любовта, която човек в дадения случай има към Безграничния. Здравословното му състояние зависи от любовта му към Безграничния, към

ближните и към себе си. Единственото нещо, което осмисля нещата, то е любовта. Там дето тя присъствува, всичко е осмислено. Отдето тя излезе, всичко е обезсмислено. Най-великата наука в света - това е любовта, която е достойна за всички. Изисква се всички да учат тая наука. Любовта е наука за постижение на всички велики дарби. Единственият най-красив път, по който човек може да постигне дарованията, е този. Любовта трябва да се разбира като метод за постижения. Ако имате любов всички постижения можете да ги имате постепенно. Ако я нямате, постижения не можете да имате. Кой човек е силен? Който люби! За силата и за всичко причината е в Любовта. Ти не можеш да бъдеш силен, ако нямаш любов. Не можеш да станеш музикален, ако нямаш любов. Ако нарушиш любовта, то дарованията, както са дошли, така и ще изчезнат."

Ето, почва четене или декламация. Много от четивата са собствени творби - рожба на планината. Тук в тия четива и декламации всеки споделя с другите това, което му е пошепнала планината. А тя тъй много говори на всички чутки души! Ето, излизат и децата със свои песни или декламации. Едно дете излиза със стихове - своя творба!

Ето, някои почват да свирят. Някои си носят цигулки. Свирят поотделно или заедно. Свирят с вдъхновение! Всичко събрано, преживяно тук от тях, намира израз в тяхната музика. При слушането ù изпъкват пред тебе ред картини: бурите на душата, лутането ù в тъмнината, скърбите ù, и пътят, по който през долината на сълзите, тя намира възхода и се изкачва в слънчевите поляни на радостта!

В тия чисти свещени места тая музика ти разкрива дълбоките тайни, неразгадаеми глъбини на душата! Ти почваш да чувствуваш светостта на онова, което гори във всяко сърце с пламък, неугасим и при най-големите бури!

Към 9 или 10 часа се пръскаме, препълнени от многобройните впечатления на целия преживян ден! Тук дните минават интензивно, пълни с богато съдържание.

Как тия рилски вечери съдействуват покрай другото за раждане на онова чувство, което обединява, споява, слива душите в едно!

Искам да чуя симфонията на рилската нощ! Изкачвам се по близките склонове. Виждам под мен огъня край езерото; тук-там виждам очертанията на палатките, осветлени фантастично от огъня и луната. Около мен красиви полянки и клекове. Далеч долу виждам да блещукат светлинки. Това са китните селца: Говедарци, Доспей и други, сгъсени сред рилските красоти до подножието на Попова шапка. Поглеждам звездите. Самото им гледане е молитва! Колко ясно се вижда голямата звезда Алтаир от съзвездието Орел. До нея са Делфин и Лебед. Ето Цефей и Андромеда. Как блещи като красив брилянт Капела от Колар! Нежно трепти Антарес от Скорпион. Везни и Скорпион залязват, а Риби и Водолей изгряват. Вега от съзвездието Лира допълва красотата на звездния свят. Ето Алгол и Северната корона. Ти вече не се чувствуваш жител само на земята, а член на мировата държава. Много от тия звезди са далеч от нас с милиони светлинни години! И всички тия звезди-слънца, населени с напреднали разумни същества, се носят вихрено из безкрайните пространства по един мъдро предназначан план! Колко е хубаво човек да гледа звездите, за да пребивава мисълта му винаги в чистите сфери на безкрайното. Искаш да направиш нещо. Погледни звездите и те ще ти кажат, как да го направиш. Искаш да разрешиш една задача: погледни ги. Намираш се в раздвоение: погледни ги и ще получиш радостта и хармонията като техен дар. Колко е ясно тук, че не може цъфтеж на култура без често потопяване в техния красив свят. Като че ли при вслушване ще доловиш музиката, която тихо слиза към земята от звездните сфери!

Как тук на Рила стават ясни много неща! Как красивото може да се влее в човешкия живот? Постоянен разговор с природата - ето тайната! Интимни връзки с живота около нас, с безкрайните промени около нас. Да чувствуваме радостта на дърветата, когато се оросяват от благословения дъжд. Да живеем с радостта на цветята, с красотата на бурята, на тихия дъжд, на росните капки по листата, на синьото небе. Да чувствуваме мощния поток на живота в разлистващата се гора. Да живеем със слънчевия изгрев, със звездите, с облаците, с вятъра, да се вживеем в живота на тревите, цветята, дърветата, изворите, потоците, скалите. И да виждаме в тях това, което е зад преходните форми: великият ритъм на живота! Тогаз душата ще се прояви с всичката си невинност и чистота, с всичката си вътрешна красота, нови извори ще се отворят в нея и тя ще си припомни свещения език, на който е говорила.

Благодарим на Рила за всичко, благодарим ѝ за незабравимите ѝ рилски вечери! Те довършват красотата на нашето престояване тук!

сп. „Житно зърно”, бр. 9, кн. 9-10

ЕДНА СРЕЩА В ТОПОЛИЦА

Срещу Никулден. Влакът прорязва Тракийското поле и се носи към изток. От двете ни страни безкраен низ от ниви и градини. Някои засени ниви са вече покарали и радват окоето с хубавия си зелен цвят. От северната страна се протака Балканската верига, пълна с тайни и красоти. Пътници по разните гари и спирки слизат и се качват, но ние не обръщаме толкова внимание на това. Ние отиваме към Тополица и говорим само за нея. Радостно предчувствие ни изпълва за това, което ще видим и преживеем там. Каква вътрешна красота има една среща на хора, които искат да работят за новото! С какъв копнеж очакваме и момента, когато ще зърнем и известната вече чешма в Тополица! Но ето, влакът спира на очакваната спирка. Бързаме да слезем, защото той тук престоява само 1-2 минути. Колко много посрещачи на спирката! Всичко е организирано! Преди още да пристигнем, определено е вече, кой къде ще бъде като желан гост! Потегляме към селото, до което няма и един километър. По пътя оживена обмяна на мисли, впечатления, спомени, желаниа. Повечето от посрещаните познавам отдавна. Какви будни, живи, интелигентни лица! От очите им излиза особена светлина - защото вътрешният им поглед е насочен към високи слънчеви върхове! Черти – чело, нос и пр. – много правилни. Отначало се отбиваме в домовете, дето ще гостуваме и след малко потегляме към братския салон. Още не са пристигнали всички. Ще има гости от много айтоски села, от близкия Айтос, после от бургаски и поморски села. Едни ще дойдат с влака, други пеш, а някои семейства ще дойдат с каруци. Най-важната работа е срещата ни довечера. Но има още време. Нека тогава да отидем при любимата ни чешма! Минаваме през няколко улици и излизаме вън от селото. Ето, отдалеч се познава мястото ѝ по грамадния дъб! Наближаваме с страхопочитание, със свещен трепет. Шумно се леят водите от двата чучура и пълнят 15 корита, наредени в полукръг. Каква красота в зодиакалните знакове! Всички мълчим, защото искаме да чуем това, което ще ни кажат тия води! Какви нови мисли минават през нас! Какво прозрение за въпросите на живота! Да, когато се потопиш в съзерцание на извори, ти се учиш от най-великата книга - вълшебната книга на природата. Преобразени и вдъхновени се връщаме в село.

Привечер е вече. В наше отсъствие са дошли много нови гости! В салона, в двора и в съседните стаи е пълно с народ. Преди срещата има обща вечеря. Каква красива обстановка! Обща трапеза. Храната е красива - тя е чисто вегетарианска. Всички тия селяни - братя и сестри - са вегетарианци. Каква идейност! Какво желание да въплътят в живота си най-идейното и възвишеното! Този народ има духовни заложби, голямо духовно търсене кипи в неговите недра! Нека оценим силите, които се крият в народната душа! Село Тополица доказва това! Но този народ е много трезвен и далновиден - идеята, за която той трябва да отвори душата си, трябва да бъде не фиктивна, а да отговаря на една реалност! Това, което идеите на Учителя са направили в това село, показва, каква вътрешна сила имат тия идеи да преобразяват и да събуждат Красивото в душите. Българското село е оная девствена област, от която ще изгрее Великото в живота! Ние се храним общо, насядали долу. Каква чаровна картина. Това е един символ за онова, което гори в душите. Това общо хранене е символ за онова единство на душите, за което копнеем! Ние се храним общо, и всички се сливаме в едно, един общ живот ни споява в едно цяло! Една топлина, една обща радост ни обединяват. Всички се чувствуваме тъй близки един до други! Рухват преградите между душите и те почват да се познават. А това е условието за щастието! Вечерята е свършена, и ние сме вече в салона. Лицата на всички са сияещи! И това е естествено, защото тая среща създава нещо красиво: всички чувствуваме, че над нас витае духът на градящата раса. Всички чувствуваме, че ние тук предвкуσαμε онова, което е скрито зад завесата на близкото бъдеще. Духът на бъдещето хвърля върху нас своето неземно сияние! Почва се с четене на едно Слово от Учителя. Ето това Слово: „Когато разбереш божествения език, в тебе ще настане една вътрешна самоувереност, един вътрешен мир, една вътрешна радост, която не може да се опише с човешки език. С тая самоувереност ти можеш да минеш през най-големите изпитания на живота. Велики и славни неща са писани в човешката душа, които в бъдеще ще се четат и препрочитат. Човек съдържа всички възможности на един разумен живот, всички възможности на един любещ човек, всички възможности на един човек, пълен с Истина. Приятел може да ви бъде само онзи, който може да намери най-хубавото, което е във вас и помага то да израсне. Познанството е в любовта. Като дойде любовта, ще се опознаем. Да обичаш един човек, това значи да виждаш в неговата душа нещо красиво, хубаво. Човек, който е намерил любовта, е намерил всичко! Там дето има любов, всякога има постижения. Дето няма любов, има падение. Щом говоря за любовта, подразбирам, че тя съдържа всичко в себе си. Онзи, който върви по закона на любовта, има всичко в себе си, а който не върви по него, нищо не притежава. Любовта е като слънцето. Всякога, когато те озари един лъч от любовта, той внася живот в тебе, тогава идват вярата, надеждата, вдъхновението. Щом се прекъсне този лъч, веднага пак се обезсърчаваш. Скръбта не е нищо друго, освен липса на реалното в нашия живот! Красиво е да бъдеш носител на любовта, на тая велика, мощна сила, която е създала света! Тя е основата! Тя носи Разумността, Доброто и Истината! Любовта е въздухът, който трябва да дишате. И желая да дишате повече от любовта, и сърцата ви да се стоплят. Като дойде тя, ще се разрешат всички въпроси, които другите науки не могат да разрешат. Онова, което осмисля живота, то е любовта! Всеки един, който е засегнат от вълната на любовта, е готов да стане мъченик! Истинската любов носи здравословното състояние на човешките мисли и чувства. Ако един човек е човек на любовта, то в който и дом да влезе, ако има болен, той ще оздравее чрез това, което излиза от този човек. Ако животът им е заплетен, работите им ще се оправят. Ако не говорят Истината, ще стане преобразование в тях. Един човек на любовта

никога не може да направи престъпление. Престъплението всякога става в безлюбие. Любовта е един разумен акт. Тя е качване на една висока планина. Спасението на хората в света зависи от любовта, която имат, нищо повече! Щом ти не послушаш закона на любовта, с тебе всичко е свършено. Онзи, който не люби, осиромашава, а онзи, който люби, забогатява: става поет, музикант, учен, силен, всичко става! Любовта е качеството, способността на безсмъртния човек. Ако изпълниш най-малкото красиво подбуждение в тебе, това е изпълнение волята на Безграничния! Велики герои изисква днес светът!" Когато се чете Словото на Учителя, всичко странично изчезва за нас, и пред духовния ни взор се рисува бъдния човек, човекът на светлината! Словото на Учителя ражда хиляди нови мисли в нас! Новият свят, който слиза, докосва нашето съзнание! Живо чувстваш Великата Реалност, която гради и строи в душите и в живота. Светлината на едно откровение от един по-горен свят те озарява. Словото е прочетено, но ние още мълчим, като че ли за да не нарушим светостта и красотата на тия мигове. Почват декламации и диалози. Всички те са много добре подбрани, с тънък художествен усет. Декламираха повече младежи и малки деца. Всички декламации бяха високо идейни. През всички тях минаваше духът на изгриващото ново. Аз после разпитах за тия декламации. Каква беше моята радостна изненада, когато научих, че много от тях са творба на наши приятели от Тополица. Значи в селото живее и поетът! Като гледах, как тия деца с жар декламираат за новите идеи, неволно в мен се очерта картината за едно ново училище, в което са намерили плът и кръв педагогическите идеи на Учителя. И колко са интересни, ценни и плодотворни тия идеи! Тук-там в някои училища, дето са приложени само една малка част от тия идеи, сме свидетели на чудеса! С един замах всички деца се преобразяват! Един нов живот заблква в тях! Защо това? Защото тия идеи отговарят на истинските нужди на детската душа. Музиката е много добре застъпена в тая среща. Освен общи песни, има много сола и дуети. Както птичките възвестяват сутринта слънчевия изгрев с шумния си концерт, тъй и музиката трябва да възвести лъха на пристъпващата пролет. Новото ще влезе в света чрез музиката. Тя е вратата, казва Учителят, през която ще мине човек, за да се отворят всички възможности за него! Повечето от песните в тая среща са от Учителя. Ето, гостите са вече прибрани в определените им домове. На другия ден срещи на групи в разни къщи и красиви разговори върху идейни въпроси. Още в началото на разговора изпъква в очи мъдростта, сериозността и знанието, с което тия приятели от селата разглеждат сложни въпроси от областта на наука, философия, религия, изкуство и пр.. Какъв тънък усет за Истината, каква светлина, каква остра мисъл, логичност, наблюдателност и начетеност! Те постоянно четат, учат. Използват и най-малкото свободно време за учене. Някои от тях, макар и възрастни, почват да учат цигулка! Какъв вътрешен подтик за висш живот! Казаха ми, че братството в селото имало обща земя, която всички работили. Пожелал да я видя. Това са няколко ниви - всичко около 40 декара. Много от тях са подарени от приятелите. Една висока идея е вложена в разработването на тия ниви. С радост всички се притичват да ги работят безвъзмездно! Работата от любов, без да чакаш нищо лично за своя труд, това е духът на новото, и тая работа е извор на неподозирана радост! Защото в такава работа са дейни сили, които идат от свещените глъбини на човешкото естество! Това е пътят на свободата и творчеството. Придобитото от тия ниви ще бъде употребено на първо време за постройка на нов салон. Обиколката ни в околностите на селото е много разнообразна. По пътя ни разправят поетични легенди и предания за някои местности, край които минаваме. Мога ли да напусна Тополица, без да видя още веднъж най-скъпата творба тук? Ще отида още веднъж

при чешмата, за да ѝ кажа: „До виждане!“ Колко късо ми се вижда стоенето при нея! До виждане, ти, милият символ на красивото „утре“! Ти с мощен език говориш за творческите сили, дремещи в този народ! Благодаря ти за кристалните води, които тъй щедро ни даряваш! Вслушвам се в музиката на твоите води, за да доловя, какво искаш да ни кажеш. Ти ни говориш с чудни думи за един нов свят - свят на свободата и красотата! Поглеждам селото. Колко красиво изглежда то от тук! Поглеждам околните върхове! Довиждане на всички вас!

сп. „Житно зърно”, бр. 10, кн. 1

СИМФОНИЯТА НА ПЛАНИНАТА

Часът е 4 призори (23 януари т.г.). Фантастично се очертават на „Изгрева“ светлите прозорци в тъмната нощ! Макар да е още тъй рано, навсякъде тук кипи живот! Фигури отвсякъде се стичат към салона. Пред него са събрани вече мнозина. На тъмносиния небесен фон като вълшебна видение се очертава Витоша с белоснежния си плащ! Тя ни зове в своите дворци! Днес искаме да навестим свещената ѝ обител!

Пътят е тъй разнообразен! Ето минаваме през гората! Стройно се издигат от двете ни страни дърветата като същества, потопени в своя особен свят на мечти и сънища! Те мислят! Те бленуват за летните дни, за изобилната светлина, за дъжда, за синьото небе! Те живеят в радостно предчувствие за приказното царство на цветя и слънце, което иде! Те ни разправят за своите радости, за своя копнеж към висините, към светлина, свобода и простор!

Отминаваме гората. Ето полето пред нас. Юзината, ярко осветена, отдалеч прилича на древен гръцки храм. Как вълшебна се разпръсква нейната светлина и пробива нощната тъмнина с лъчите си! Не е ли праведният човек в света една такава светлина, която пръска благотворните си лъчи в пустинята на живота и дето те проникнат, бликва и цъфти живот!

По пътя е тихо, но от време на време ни поздравява силно въздушно течение, ураганен вятър и след това пак тишина! Каква е тая чудна смяна на тишина и бурен вятър? После разбрахме, че това е само приготвление за небивалата симфония, която ни очаква по-горе!

Наближаваме Симеоново! Неволно поглеждаме към изток. Какъв е този чуден пожар, от който е пламнало половината небе? Кълбести малки облачета, красиво наредени, изпълват цялата източна страна на небето до над главите ни и всички в ярко медно-червен цвят! Цялото небе гори в ярки пламъци! Чудно видение, пълно с величие и сила! Всички неволно се спираме в мълчание! Преди няколко мига нямаше нищо! Как със стихийна мощ работи природата и в малкото, и в голямото! Бързо се менят краските. Скоро всичко се прелива в нежно розова краска, която постепенно избледнява!

Скоро издигащата се пред нас планина става цяла златна от изгряващите лъчи!

Какво слушаме? При приближаването към планината чува се горе някъде едно тайнствено глухо буботене, някакъв далечен тътнеж! Нещо като някой грамаден далечен хилядострунен оркестър, в който има всички тонове от най-

ниския до най-високия! Ние отиваме към него! Планината ни е приготвила някоя красива изненада!

Край селото срещаме един селянин. Той ни казва:

- Какво правите! Невъзможно е да се ходи нагоре! Върнете се! Страхотия е там!

- Няма нищо! Ние сме приятели с планината!

Поемаме нагоре. Вятърът постепенно се усилва. Навлизаме в лещака. Красиво са увиснали ресите на леските, разлюлявани от най-малкия вятър. Какво ни говорят те? Преди да е още пристъпила към нас пролетта с всичкото свое разнообразие на краски и със своя неземеен блясък, природата отдалеч още е направила вече своите приготовления. Ресите и пъпките на леската още от есента чакат вълшебните дни на пролетта! Не е ли тъй и с човешките култури! Преди слизането, изгасването на една култура поникват вече първите ранни цветя на едно ново откровение на човешкия дух!

В храсталаците от земята се показват младите, свити още листенца на кукуряка! Неописуема радост ни изпълни, когато видяхме поникналия вече кукуряк! Той ни спомни много работи. Разкри ни цял един свят! Спомни за нестихващия вечен поток на живота, който кипи навсякъде и с неудържим напор разбива всички прегради и извоюва своето тържество! Той възкреси в нас ярката картина на пролетта, която нежно иде към нас и се чуди, с какви нови радости да дари тия, които обича! Всяка година тя изважда от неизчерпаемата си съкровищница любовни дарове! В този поникващ кукуряк, подаващ се сред сухите лански треви, аз видях символа на живота, който си остава вечно мощен! Животът е вечна тържествуваща песен. Животът е непобедимият, непресъхващият извор, той е вечно млад, вечно обнадяващ, вечно стремящ се, вечно нов, обличащ се вечно с нови красиви одежди!

При нас снегът е изчезнал, но горе висините са покрити с дебел сняг. Но какво виждаме по белите склонове на Камен дол? Над снега се вижда да се носи като лека мъгла една бледо виолетова краска! Що е това? Това е новата прана, която почва вече да приижда! Всяка година по това време почва нейният прилив! Тя раздвижва, тя възкресява всичко, до което се докосне! Тя крие в себе си зеления цвят на горите, хилядите багри на цветята и аромата на плодовете!

При спирките, които правим, Учителят ни говори. Но що става? Вятърът почва да става вече стихиен! Особено на по-откритите възвишения той става неудържим! Принуждаваме се да образуваме вериги от по няколко души. Вятърът е толкова силен, че може да дигне човека или да го събори! Но залавянето на вериги е спасително средство. Дето единият е слаб, там групата побеждава. Но този закон не важи ли и за вътрешния живот; имаш една красива мисъл; утре пак и т.н., и тогава ще се образува вътре в теб мощна сила, която носи разрешение и постижение!

Желая да се вслушам в музиката на вятъра, за да чуя неговия говор. Това е красива реч на разумни сили в природата. Ето що долавям от тая реч:

„Неоценими приятели имате вие в нашето лице! Ние не сме само, за да чистим въздуха от праха, да донасяме влага и дъжд, не служим само за регулиране топлината и атмосферното налягане по разните точки на земното кълбо. Ние имаме и много други важни мисии. Имаме връзка и с вашата мисъл! Всички ваши лоши, мрачни, отрицателни мисли с своите нисши, тежки трептения тровят атмосферата на вашите селения. Ние отстраняваме всички тия зловредни влияния и внасяме нова свежест във вашата обстановка!

Научи се да мислиш! Мисли, за да бъдеш щастлив! Мисли, за да влезеш в царството на радостта! Мисли, за да разрешиш всички въпроси, които те вълнуват! Мисли, за да станеш доволен! Мисли, за да извоюваш мира си! Мисли, за да влезеш в Царството на Истината! Мисли за да добиеш свободата и я пазиш! Мисли, за да се роди в теб вяра в Доброто!

Ние сега ви се изявяваме с всичката си мощ! Обаче ако устоите на нашата стихия, на нашия напор, вие вече ще спазете долу преобразени. Ние ви създадохме тук грамадни мъчнотии, за да ви калим в живота! И ако устоите, и в живота долу ще устоите при всички мъчнотии".

Още много неща ни говори вятърът! Дълга и съдържателна е речта му! Той ни говори за мировата любов, която движи слънцата, която възраства тревите и цветята, която прави мъченикът способен да отива с усмивка на кладата.

Обичаш ли вятъра! Обикни го!

Той ни говори за Великото в живота! Той е проява на Великото. Той е езикът на Безграничния! Той е изявление на една разумност.

Виж във всичко, в облаците, в напъпилия кукуряк, в тия лески, във вятъра, в изворите, в планините и в синьото небе езикът на любовта! Тя крепи вселената! Тя я е родила и тя я носи в безкрая! По едно време се навеждаме и лазим с ръце и нозе, защото при изправяне вятърът може веднага да ни събори!

Колко сме весели! Чувствуваме такава радост! Защо? Защото този вятър съдържа грамадни енергии, които вливат живот в нас!

По целия път на отиване и на връщане, не срещаме нито една жива душа! Никой от тая група, която тръгна сутринта, не се върна от сред пътя! Ни най-малка мисъл няма за връщане, макар и на места трябва да превземаме позициите крачка по крачка!

Особено се засилва вятърът на полянката, тъкмо под Ел Шадай! Но нищо. Близо сме! Отхвъркват шапки, дрехи, шалове и пр. Но нищо! Спускаме се надолу и ги намираме спрени в храстите.

Най-сетне стигаме! Какво чувство ни обзема на Ел Шадай! Това е мястото, което избираме за нашия стан. Животът не е ли море и постигането на дадена цел, не е ли временно влизане в едно тихо пристанище, след което почва ново пътуване към неизвестни пристанища във вечния път на живота? Целта е постигната. Ние сме на Ел Шадай! Великата разумност те заобикаля! Ти си в нея потопен! Ще постигнеш красивия блян на своята душа! Не унивай!

Колко добър заслон е за нас сега каменната стена, която бяхме издигнали преди няколко години на тая полянка!

Доброволци отиват долу, за да помогнат на изостаналите. Те радостно идват с последните! Как всичко около нас е символ, който ни говори за вечните закони, писани в цялата природа и във всички сърца! Когато човек отруден, обезсърчен изостане в живота, силните идват при него и с нежна ръка го повдигат и му показват пътя нагоре! Те са с него и светлото им присъствие влива нови сили в страдащия, нови надежди, ново очарование! Защо тая чудна хармония и красота в целия всемир? Защо са непоклатими устоите на мировата хармония? Защото силният помага на слабия, знаещият на незнаещия, виждащият на невиждащия, радостният на скръбния! Във всемира има нежни ръце протегнати, за да дадат подкрепа! Помогни на по-долните от себе си, наведи се при тях и ги подкрепи и тогава по-горните ще слизат при теб и ще те подкрепят!

Полянката е чиста от сняг и е покрита с млада тревица. Около нас тук-там снежни преспи! Колко е пораснала боровата гора над шосето! След години ще

имаме чудна борова гора по тия склонове! Въпреки силния вятър, времето е доста топло.

По едно време се разделяме на групи за четене и разговор. В една от групите се четат следните мисли от Учителя:

„Наука е това, което дава права посока на живота - човек да знае, как да живее. Всички трябва да бъдете носители на божествената идея, колкото и малка да е тя. Всеки ден прилагай микроскопически божествената идея. Никога не изгасяйте своите свещени мисли! Ако в нас божественият живот извира като извор. Той ще очисти всичко! Извирайте! Имайте желание да бъдете извори. Не бъдете застояла вода ! За да се роди нещо дълбоко в твоята душа, то отношенията на твоя дух и душа към Безграничния трябва да са правилни.

Ти не можеш да намериш по-хубаво място от това, да служиш на любовта. Аз ви говоря за любовта, понеже тя е във вас, и можете да я разберете. Няма същество, колкото и малко да е то, което да не иска да го обичат или което да не обича. Най-голямото щастие е да служиш от любов. Защо трябва да обичаш? За да бъдеш щастлив. Другояче не можеш да бъдеш щастлив! Щастието е път за свършения живот! Ти иначе не можеш да влезеш в свършения живот. Бъдещето ви щастие зависи от разбирането на закона на любовта. Любовта е, която внася мир в ума и сърцето, тя е която носи здраве. Вие искате да станете щастливи извън любовта! Всички блага се добиват само чрез закона на любовта. Законът на любовта - това е правият път. Единственият прав път, по който правилно и нормално могат да се развиват хората, това е любовта, която подхранва човешкото свръх съзнание. Умен човек е онзи, който употребява всичко за божествената любов. Единственото нещо в света, което не прави зло, това е любовта. Всички престъпления стават извън любовта. Любовта трябва да предшества богатството, силата, красотата. Тя трябва да предшества всичко. И всичко трябва да се употребява за любовта. Всичко може да се постигне, когато любовта царува в човешката душа. Тя донася на човека един живот безболезнен. Ако нямаш божествената любов, ти не можеш да имаш онзи живот, който търсиш. Що е любов? Тя е вечно подмладяване, постоянно придобиване на свобода! Името на младостта - това е любовта в нейната пълнота! Любовта е най-голямата топлина, с която можете да разрешите всички препятствия, които срещате по вашия път. Щом имате любовта, вие ще разбирате законите на божествения и духовния светове и тогава всичко ще можете да направите. Ако ние, съвременните хора, бихме приложили любовта, ще имаме Царството Божие.

Любовта е метод за учене. Тя е мощната сила, която ти дава стимул да учиш. Нещата, които обичаме, ние ги учим. А което не можем да обичаме, не го учим.

Докато любовта не влезе в душата ти, не можеш да разбереш истината. Почва се с любовта. Коя е отличителната черта на любовта? Тя ражда живот, който не се окислява! Да обичаш, но с обич, в която не се заражда никакво изкушение. Само с любовта човек може да бъде герой!

Ако ти имаш любов и ако твоята любов след три месеца се изменя и изгубва, това не е любов. Реалност е това, което се усилва. Твоята любов след време трябва да расте. Никога не трябва да изменяш своята идея за един приятел, когото обичаш. Това е приятелство. Щом измениш, ти не разбираш приятелството.

Любовта към Безграничния седи в следното: Щастието на другите хора е и мое щастие. Когато някой човек напредва, мен ми е приятно, понеже той и аз сме едно. Когато някой прави добро, то съм аз, и когато някой прави престъпление, то съм аз. Когато човек почне да чувствава благото на всички хора в себе си,

чувствува техните страдания, техните мъки, като че той страда, после чувствува техните възможности за повдигане, тогава е на правия път. Ти трябва да добиеш онова качество, да можеш да живееш едновременно във всички хора.

Любовта е една сила всеобемляюща, която има пред вид благо на всички същества. Следователно, ти не можеш да обичаш когото и да е, ако не обичаш едновременно и всички. Несъвместима е тогава любовта. Мисли и работи за доброто на другите! Така ти създаваш условия за твоето добро, понеже твоето добро се включва в общото добро. Ти не можеш да образуващ връзка без любовта. Тя е, която ги свързва. Ти трябва да освобождаваш другите хора, и като ги освобождаваш, ти себе си освобождаваш. Ние сме дошли на земята да изучим божественото и да работим не за себе си, а за Цялото, за Безграничния! Езикът на Безграничния - това е любовта. Ако ти обичаш, то и растенията, и животните, и минералите, и всички ще те разбират и обичат.

Да обичаме всички! Онзи, който не обича, той не е човек, той няма бъдеще. И няма по-лесно нещо от този закон на любовта. Като дойде любовта, всичките ви страдания, които имате, ще изчезнат, ще се стопят. Цялата земя ще се запали чрез нея и ще гори. Няма да остане нищо от сегашното! Тогава ще бъдете свободни от всички дразги, които сега ви безпокоят, ще бъдете като новородени деца.

Вас ви очаква един живот по-висок. Пред вас седи едно бъдеще нагоре. Човека го чака нещо светло! Един възвишен живот е скрит в човека и той трябва да се прояви. Бялата раса е бременна. Големите мъчнотии днес са мъките на раждането на новото съзнание. Това, което знаеш за любовта, то е предисловие за оная велика Божия любов, която осмисля живота. Когато влезете в тая област, ще влезете в областта на безсмъртието. Няма какво да се обезсърчаваме! Любовта, която имаме сега, разрешава само отделни въпроси, но любовта, която иде, тя разрешава всички въпроси на човешката душа, ум и сърце!"

Четенето свърши, но още стоим в мълчание. Ние сме потопени в красивия свят, който се разкрива в нас. Колко близки са тия думи до човешката душа! Тя разбира техния език, понеже те идат от нейната родина! Временно поутихна вятърът. По небето се появиха перести облаци от най-нежна полупрозрачна тъкан! Като че ли за малко небесната разумност чрез тях ни прати своята усмивка! Това трае само няколко мига. След това пак пред нас е лазурната небесна шир.

Небето е напълно ясно и ние изобилно сме облени от слънчевите лъчи. Но по едно време облаци се раздвижват по небето. Каква чудна игра на светлини и сенки по върховете и полянките! Те са ту осветени, ту потъват в дълбока сянка. Това не наподобява ли смяната на скърбите и радостите в човешкия живот! Обаче над облаците там горе във висините няма вече тая смяна. Там е винаги слънце. Човек не може ли да намери тия сфери и в дълбините на своята душа!

Надвечер искаме да слезем, за да занесем долу това, с което ни дариха тук. Благодарим на планината за чудната симфония днес. Тя ни посреща винаги с нов лик. Винаги тя ни разкрива нови тайни, нови страни на вярната си красота. Величието на планината се вижда както в минути, когато тя се проявява с всичката си мощ, тъй и в краткото ѝ и нежно засмяно лице при пролетен изгрев.

Ние чухме днес песента на планината!

ЕДНА СРЕЦА В РОЗОВАТА ДОЛИНА

Цветята са по-свежи, птичките по-сладкопойни, ветрецът по-нежно милва лицата ни, хорските лица са по-красиви и по-светли. Около нас цветя, цветя и цветя. Ние сме всред Розовата долина. Тунджа бавно влачи на юг водите си, които ще занесат долу чудните спомени от вълшебния живот на планината. Около нас обширни полянки, заобиколени със стройни гори.

Далеч се очертават мощните контури на Бузлуджа, Българка, Свети Никола, а още по-далеч като далечно неземно видение в синкава окраска се издига Юмрук Чал, със своя вечен стремеж към небесните висини. Колко всичко е величествено. Като че ли сме в чертозите на едно светилище. Всичко е свещенодействие: и цъфтежът на цветята, и говорът на птичките, и лъхът на ветреца, и музиката на течащата вода, и носенето на малки нежни бели облачета по небесната шир, и шумоленето на листата. Всичко е молитва. Като че всички те се радват, че сме ги посетили в днешния чуден пролетен ден.

Ясен майски ден. Ранно утро. Тук сме събрани от близки и по-далечни градове и села около стотина души. Има ли нещо по-красиво от среща на души, които лелеят в душите си един и същ блян: блянт за новия ден, който слиза към нас от светли сфери - ден на възкресение, ден на любов, ден на радост, ден на мир. И това не е празен блян, понеже все по-ясно се чуват стъпките на новия ден, като приближаване на неземна музика. Нежни и тихи са стъпките му, лъчезарен и кротък е погледът му, но в себе си крие мощната сила да стопява всички прегради. И пустините, които среща, превръща в плодни градини, скръбните прави радостни, отчаяни обнадеждава, сменя товара от гърба на обременените и сваля веригите на затворените и пленените!

За пръв път тукашните цветя, треви и дървета ще чуят чудната музика на Паневритмията и ще видят плавни и ритмични движения. При тая неземна атмосфера с какво вдъхновение може да свири оркестърът тия упражнения. Те почват. Веднага се възцарява една мистична атмосфера. Всичко около нас проговорва и ни разкрива своята същина. В тия свещени мигове ти вече разбираш езика на планините, тревите, цветята. Чувствуваш вечното си сходство с тях и добиваш прозрение за тайната на тайните: великото единство на живота. Как вълшебно действа Паневритмията върху тялото, ума, сърцето и волята. Чувствуваш как във всеки твой мускул, във всеки твой нерв и във всяка твоя фибра минава ток на живот, който слиза от вечните извори на битието. Нова светлина проблясва в ума ти, поток от възвишени чувства протича през сърцето ти и подтик на добро възпламенява волята ти.

Един глас ти шепне:

„Имай вяра в Доброто! Всичко ценно, което иде в нас, минава през свещените порти на Доброто. То ръководи пътя на звездите и слънцата. То кара тревите и цветята да поникват, то стопява на пролет леда, който сковава реки и езера, то праща благодатния дъжд, който оросява нашите градини. Във време на страдания, когато погледът ти е обърнат надолу към земята, чувствуваш сиянието на крилата му над тебе и вълна на радостно предчувствие те изпълва; издигаш погледа си нагоре и неволна усмивка заиграва по лицето ти. Доброто е външното лице на Любовта, то е език на Безграничния. Имай вяра в Доброто, което царува в света, и тогава при най-големите бури ще запазиш своя устой“.

Нека благодатното действие на паневритмията стане достояние на всички, нека тя проникне в градове, села и паланки, за да внесе навсякъде своите живителни струи.

Всички се събираме в кръг на една красива полянка. Ще се чете Словото на Учителя. То вечно ще остане свързано в душите ни с цветята, които ни заобикалят, с вековната гора край нас и с мощните върхове, които се издигат в далечината. Ето Словото на Учителя, прочетено в този приказен кът на Розовата долина:

„Любовта е най-мощната сила в света, която е неделима в себе си. Тя е която, разрешава всички противоречия. За да разрешите всички противоречия в живота, вие трябва да оперирате със силите на любовта. Тя е, която разтопява всички твърди вещества. И ако не можете да изправите противоречията, това показва, че не разбирате закона на любовта.

Ще започнете с постепенната любов. Отначало с най-малката любов започнете, додето дойдете до азбуката, с която се пише Божията любов.

За да възкръсне човек, той трябва да възприеме Божията любов. Без любовта възкресение няма. А пък като имаш обикновената любов, ще умираш. С други думи: всички трябва да се облечем в любовта. Там дето влезе любовта, смърт няма. Там дето влезе любовта, сиромашия няма. Там дето влезе любовта, невежество няма. Там, дето влезе любовта, там има радост и веселие.

Възкресението не е нищо друго освен една нова фаза или един нов живот, в който всички страдания, несгоди и дразги са изключени.

Който иска да стане безсмъртен, трябва да се научи да обича, да люби. Божественото носи безсмъртие, сила, мир, носи възможности, всички разрешения. В любовта седи тайната на подмладяването, на вечния живот, на всички блага, които човек търси. Някой казва: „Аз разбирам любовта“. Тая любов, от която хората умират, от която хората страдат, ти разбираш, любовта, от която се зарадваш и после плачеш, ти я разбираш. Но оная любов, от която при всички условия ти си тих и спокоен, ти не я разбираш.

Най-новото в света - това е Божествената любов. Това, което не състарява човека, което помага на твоето сърце, ум и душа - то е реалното. Не можеш да имаш ясна представа за живота без любовта. Без нея животът ще бъде едно мъчение, нещо неустойчиво. Някой казва: „Животът е празна работа“. Без любовта е празен, а пък с любовта е пълен. Празнотата е в безлюбието, а пък пълнотата е в любовта. Спасението на човека става само като обича човек Безграничния. Не може човек да има постижения в света, ако не познава Великото, и ако Великото не го познава. Любовта е път за познаване на Безграничния.

Човек трябва да даде на своите чувства направлението на любовта. И тогава неестествените чувства ще се стопят, като ледовете и снеговете, и ще си заминат.

Всичкият живот седи в това, да се запалва човек от любовта. Първият божествен обяд е обедът на любовта. Като ядеш на тая маса на любовта, ти ще усетиш едно разположение, и ще разбереш, че цялото битие, че всичко в света е любов. Главното разрешение седи в любовта към Безграничния, към ближния и към врага.

Смисълът на живота седи в любовта. Всички хора трябва да направят една връзка с любовта. И щом направят това, тогава техният живот ще протича по един естествен начин. И тогава хората ще си помагат. Щом има истинската връзка с любовта, ще има между хората взаимопомощ.

Като имаш любовта, всички неща стават магически. И няма по-мъчна работа от туй да вършиш нещата без любов.

Красиви са нещата, когато ги гледаш през очите на любовта. Когато не ги гледаш през очите на любовта, не са красиви и остават неразбрани. Старайте се да гледате живота през очите на любовта. И тогава ще се домогнете до известно

познание за живота, което никой не може да ви предаде. Ако гледаш през очите на любовта, то от божествените сфери влиза нещо в теб, което през обикновените очи не може да влезе."

Словото се чете, но какво става с нас? Къде останаха полянката, гората, Тунджа? Ти си на един висок планински връх с обширни хоризонти към всички страни. Чистотата, изобилна светлина. Под тебе долини, безброй по-нисш върхове и бистри извори, от които се спускат надолу буйни реки. Но ти не се чувствуваши сам. Тук са всички от цялата земя, които търсят, всички, които хлопат, всички, които очакват великия празник: Да се роди човекът на светлината. Ти чувстваш тяхното невидимо присъствие. И една радост те изпълва, че техните сили са твои и твоите – техни.

Скоро всичко това изчезва. Ти си пак на полянката. Но ти прозря свещените гълбини на Словото, понеже то докосна слуха ти горе на планината.

Нека сега въведем нашите тукашни приятели: тревите и цветята в наши музикален свят. Те ще го разберат, понеже той е тъй близък до техните души. Стройно се носят звуците на новата музика нагоре към висините. В тия звуци ти долавяш копнежа за един красив свят, радостното очакване на светло утро, мира на една душа, която е намерила нещо скъпо и ценно.

Обедът е общ. Общи упражнения, обща песен, общ обед - как всичко туй съдейства за единението на душите, за рухването на всички прегради по между им. Ще се стопи всичко, що разделя душите и те ще се почувствуват близки и сродни. И тогава всички ще се опознаят, защото никой не подозира, какви красоти, какъв храм, какви кристални извори образуват същината на всяка душа. Всяка душа в своята същина е изтъкана от чистота, невинност, музика и светлина. Днес тъй малко познават човека! Те влизат в свръзка с неговата личност, а това е само външната дреха. А дълбоко вътре в чисти, сведени обиталища живее едно същество с красота на ангел. То само по някой път облъхва със своето сияние човешкото лице и в тия мигове последното се преобразява.

Колко е проявен духът на служенето! Някои носят с радост дрехите на другите, някои отиват за вода. Искат да имат привилегията да направят нещо за другите. Нещо ново слиза на земята, едно ново откровение се разкрива на човека с всичката си красота: това е духът на служенето. И този дух ще внесе чудна поезия в човешкия живот. Той ще бъде едничкият извор на щастието на новия човек.

Разпръскваме се на малки групи и споделяме свои опитности, преживявания, спомени. Колко време не сме се виждали и колко неща има за споделяне! Времето тече бързо и изглежда недостатъчно. Радостта е обща. Как новият живот подмладява. Тъй е богат днешният ден с впечатления. Той е един от интензивните дни.

Надвечер поемаме в разни направления, за да отнесем във всички посоки светлината, която тук сме получили. Още веднъж поглеждам цветята, тревите и гората, за да запазя техният образ в мен за винаги.

сп. „Житно зърно”, бр. 10, кн. 4-5

ПРИ МОРЕНИТЕ

От няколко дни сме на Яворовите присои. Ако някой гледа от София, никак не би подозирал, че в този източен кът на Витоша се крият красиви иглолистни гори. Нашият стан е на красива полянка, заобиколена отвсякъде със стройни ели.

Още от първия ден изхождам околността, за да се запозная с хубостите на този край. На запад горите се прекъсват с обширни полянки, от които се откриват широки хоризонти. Изобилни ручеи прекосяват полянките, идещи от върховете. На югоизток дълбок дол, в чието дъно се спускат водите на мощна река. Над нас величествено се издигат Резньовете, тук-там още покрити с сняг. Това са последни останки, които си отиват.

Малко над стана - красива околчеста равна полянка. От тук хубаво се вижда слънчевият изгрев. Тук правим сутринните ритмични упражнения. Още от първите дни с радост посвещаваме един ден за изравняването на тая полянка; едни къртят и търкалят тежките камъни, други пълнят дупките с камъчета и пръст.

Предстои ни друга красива работа. На северозапад от стана намираме хубави извори. Водата върви невидимо под купчина грамадни скали и извира на долния им край. Няколко дена работим тук. Колко кал изкарваме от тук! Грамадни канари трябва да се преместят, за да се отвори място за извора! И след няколко дни на мястото на предишните мочурища имаме бистър кристален извор, украсен с хубави камъни, донесени отдалеч. От всичко лъха чистота и красота.

Чудесна картина представлява вечерта на Яворовите присои! Около нас се издигат като видения тъмните контури на елите. Вятърът като минава по върховете им, създава мистична симфония, която ту се засилва, ту замира! Между клоните блещукат едри звезди! Понякога лунният сърп тича по небето, а отдолу под нас се чува музиката на реката. Ето, около нас се издигат тъмните очертания на Резньовете и на двата Купена: големия и малкия. В такова време някой път обичам да се разхождам из гората. Тя тогаз е тъй оживена! Изобилен живот кипи тогаз в нея. Нощни птици разнасят своя писклив крясък. Тук-там покрай теб се появи и изгуби някой язовец. Из клоните долавяш шума на катериците. Тук-там се движат невестулки! Гората живее нощем своя особен тайнствен живот.

Искаш ли да чуеш това, което ти говори мълчанието, вечната тишина, иди на Морените. Те са скъпата украса на Яворовите присои. Вървиш по една горска пътека известно време и изведнъж ненадейно пред тебе се разкрива море от грамадни скали, наглед разхвърлени безразборно, но всъщност можеш да откриеш в това чудна красота и хармония! Какъв вълшебен кът и толкоз близо до Присоите - само на 10 минути разстояние! Морените са така скрити и затулени, че човек може да е най-близо до тях и пак да не подозира присъствието им!

Отидеш към средата на Морените и седнеш на някоя скала. По едно време се вслушваш. Под тебе, под грамадните блокове текат буйни води, идещи от Резньовете. А последните са току над вас. Те изглеждат тъй близо! Близки изглеждат и Купените, свързани с Резньовете с било. Долу ниско се вижда всред горите "Самодивската полянка", за която има красиво поверие: народът казва, че там нощем танцуват същества от друг един свят.

Какви ли не истории може да ти разкаже това море от скали! Те са части на една планина, тъй древна по възраст, каквато е Витоша! Тия скали могат да ти разправят чудни сбятия, на които са били свидетели през милионите години, отлетели във вечността! Могат да ти разправят за древни царства, за древни народи, чийто живот е покрит с праха на забвението!

Ти се вслушваш вътре в себе си и като че ли Морените ти говорят: "Който обича вгълбяването, нека посети моите скалисти чертози. Тук, в мистичното мълчание на скалите, търсецията може да чуе един глас, който ще го преобрази. Само ония, които идват при мен със свещена чистота, ще получат моите скъпи дарове! Нека всички, които искат да чуят моя говор, да облекат светлите одежди на невинността! До тогаз внасям в тях просветление за вечните устои на битието, за

една вътрешна красива страна на реалността, за вътрешните сили, скрити зад външните форми. Аз им нашепвам вечните закони, говоря им за същината, която образува основите на всичко!"

Обичай Морените! Обичай ги в тяхната чистота и мълчание! Когато отидем там, говорим тъй тихо, за да не нарушим светостта на тия места! Тук ясно прозираш, че една невидима красота прониква живота, защото всичко преходно е само символ на Вечното! Тук се учиш да виждаш скритата поетична страна на всичко, което става в живота! Колко е хубаво да отнесем това просветление долу с нас.

Тук-там из тия канари се издигат стройни фиданки или цветя. Те са тъй щастливи, че живеят в тая свещена обител! Над морените сегиз-тогиз орли правят красиви кръгове.

Всичко тук: и треви, и цветя, и гори, и небе, и върхове ти говорят и ти разкриват една дълбочина, която долу не си подозирал!

Когато тук четеш нещо, ти имаш прозрение и вникваш във вътрешния, скрития смисъл на автора и в най-малката мисъл намиращ извор на големи богатства! Когато някой ти говори тук, ти се свързваш не само с мисълта на думите му, но тук ставаш способен да се свържеш чрез неговия глас с вътрешния живот на душата, с мистичния ѝ храм, дето гори вечен неугасим пламък - храм на красота и чистота! Когато някой ти говори тук, ти като че ли прозираш светлината на вътрешния човек. И в гласа му долавяш това, което иде от вечни свещени извори. И неговият глас за теб тук е хармония на хилядострунен инструмент, като глас на много води.

Тук ставаш способен да видиш в очите му светлината, която иде от друг свят! Ела на Морените, за да се научиш да познаваш хората!

Всички твои копнежи и блянове тук изглеждат близки и осезаеми! Ти вече прозираш пътя за тяхното реализиране, те са вече за тебе реалност!

Бъди винаги такъв, какъвто си там горе на тия висоти, при свещените Морени!

сп. „Житно зърно”, бр. 10, кн. 7

КЪМ „САЛОНА НА СЪЗЕРЦАНИЕТО“

Ще тръгнем за „Езерата"! Денят е определен! Всички на „Изгрева" са в движение! Лицата са съсредоточени! Пред всички изпъква живо като умствен образ чаровната картина на местата, дето царува свещената чистота! Ние сме вече там! Ясно чувствуваме, че хиляди нишки за винаги ни свързват с тия места! У всички едно радостно очакване, едно предвкушване на великото, което там ще преживеем! Последните дни прекарваме в приготвяне.

Сутринта на тръгване! Изпращане при автобусите. Този момент е пълен с вътрешна красота. Прерязваме обширното софийско поле. Минаваме няколко села. Витоша от тук изглежда съвсем друга. Тя ни се явява в съвсем нова форма, но все тъй величествена! Влизаме в планината. Ето, при един завой горе при върховете от камък красивата фигура на майка, държаща дете и надвесена над пропастта! Колко трогателни легенди е създал поетичният гений на народа за тая каменна фигура, чудна игра на природата!

Лозенските възвишения са вече зад нас. Ние сме в самоковското поле. Минаваме през средата на едно село. Това е Калково. Преди няколко години тук се беше явила една мома, при която се стичаха масово хора и от далечни села, за да чуят това, което тя разказва за „онзи свет“. От психологично гледище този факт е знаменателен: у народа има интерес към отвъдното!

Още при влизането в самоковското поле сцената изведнъж се изменя: мощно се издига пред нас Рилската верига! Върховете ѝ още са прошарени със снегове. Колко ясно се очертават контурите ѝ на синия небесен фон! Рилските върхове ни чакат! Ние вече сме в преддверието на тяхната държава. Чувствуваме се осияни от нещо красиво! Те ни изглеждат като мечта, която приближава да стане действителност.

Наближаваме към „Железните врата“. Минаваме през няколко кичести селца и спираме при Говедарци. От тук поемаме нагоре пешком. Отляво тъй е близо до нас Попова шапка, Кобилино бранище, и по-нататък Рупите и Мальовица! Те се издигат като великани, мълчаливи, мощни и замислени. – Какво ще ни кажете вие пак? Ето, ние пак сме при вас! Ние знаем вашата тайна: вие сте приготвили да ни кажете нови красиви неща! Искате да ни поднесете нови скъпи дарове от вашата богата съкровищница! Ние сме в друго царство вече! Облъхва ни красотата на друг един свят! Ние сме вече при неговото подножие. Ние сме при портите на това царство! До нас достига вече светлината, с която то озарява всичко наоколо си!

При внимателно разглеждане ясно се различават „Дамка“, върха „Харно ми е“, върховете над петото езеро и полянката под него. Сега чувствавам, колко са те близки до душите ни, колко са скъпи за нас! Нещо радостно затрептява в нас при тяхното виждане! Най-скъпите ни минути не са ли били във вашите чертози! Вие сте като един далечен блян за нашите души! При вас като че ли човешката душа е по-близо до онова, за което копне в дълбините си!

Навлизаме в гората. Изкачваме се постепенно. Ето горският дом. Над него пак виждаме за малко величествения гребен на Рила и след малко пак сме скрити в гората. Между клоните виждаме само едно късче от небето. Минаваме бистри и бързи, пенливи, шумни потоци; тук-там срещаме стада. Някъде минаваме край висока папрат. Голямо разнообразие, изобилен живот. Красиво съчетание на полянки, цветя, гори, реки и долове.

Изкачваме се до „Задата“, минаваме едно било и ето пред нас картина, която ни кара да се спрем. Всички гледаме в една посока: пред нас е първото езеро „Махарзи“. То е тъй спокойно! Хиляди спомени бликват в нас! Ето, тук прекарахме веднъж първата нощ, преди да отидем по-нагоре. Ето полянката край езерото. Тук сме правили паневритмични упражнения. Ето пътеката, по която отивахме за дърва в изгорялата гора. Ето водопада, който се спуска отгоре. Колко всичко е познато, близо и сродно! Благоговейно чувство за святостта на тия места ни изпълва.

Ние сме вече от няколко дни на стан край второто езеро „Елбур“. Палатката на Учителя е край самото езеро. Какъв красив символ е голямата скала край нея!

Всички вие, върхове и езера, всеки ден ни разкривате нови страници от свещената книга, която пазите. Всеки ден вие ни говорите по нов начин. Ние постепенно вникваме в езика, на който ни говорите. Той е тъй далеч от обикновения език! Той дава прозрение за дълбоките сили, в които сме потопени! Техният театър е в нас и около нас. Неговите слова имат чудна вътрешна сила. Всеки ден учим по една нова дума от вашия език. Той е тъй богат с думи! Всяка негова дума, която учим тук, ни разкрива нови области от сияйната наука, която пазите с хилядолетия тъй грижливо!

От Изгревния връх ясно се вижда „Езерото на Съзерцанието". Но кои са тия скали там горе? Над това езеро стръмна отвесна стена, недостъпна за никой човешки крак. На самия връх грамадни канари, надвесени над „Езерото на Съзерцанието" и се оглеждат в него. Те са „Салонът"! Още когато ги видях за пръв път от Изгревния връх, чух техния зов; те ни канят да посетим шеметните им висоти!

Ранно утро. Днес „Салонът" ще ни приеме на гости! Минаваме чешмичката и продължаваме нагоре. Ние сме вече на горното било. Пред нас е „Езерото на чистотата". Съвсем друг дух вее оттук! Като чели сме в друга държава. Тук цари особена мекота и нежност в линиите, във въздуха, във всичко! И главното: каква вечна тишина царува тук! Тя прониква в душите ни, тя ни говори! Чували ли сте вие гласа на тишината? Като че ли сме издигнати вече в една област над минало, настояще и бъдеще!

Чудно хубав белоснежен кварц срещахме по пътя си. С голямо вдъхновение се залавяме на работа. Отиваме да търсим наоколо кварцови късове и ги носим на една малка полянка, специално избрана от нас. В скоро време от тях нареждаме „Бог е любов". Тъй ясно личи белият надпис отдалеч! Нека тия думи да бъдат зов, пратен на света от тия чисти места, зов на новия ден, зов, пратен от тия висоти долу в низините, да внесе радостен светъл лъч в живота на хората, топлина в студените и обезверени сърца. Нека една радостна вест се разнесе, че за пленниците иде освобождение, за спящите – пробуждане, за „мъртвите" – възкресение!

Със същите бели камъни нареждаме и един триъгълник – той означава равновесие между ум, сърце и воля -- и две успоредни линии – символ на красиви, разумни отношения между душите!

Малко над езерото минаваме бистър поток. Той привлича вниманието ни! Такава кристална чистота рядко сме виждали! Той ни стана тъй мил! Очаровани, неволно си потопяваме пръстите в блестящите водни струи! Защо човешката душа тъй копнее за чистота? Спомням си неволно Словото на Учителя: „Вложи чистотата в сърцето си! Любовта ще дойде и истинският живот ще започне".

Поемаме нагоре. Над нас – снежни преспи. Отиваме при тях. Какво е това? Особена музика долита до нас! Това е музиката на капките от топящия се сняг. Те падат от високи канари и тоновете са тъй различни, че се образува чудна симфония. Това прилича на тържествуваща радостна песен: Тия капки са вече свободни! Не е ли това като победната песен на човешката душа, освободена от ледените окови, които са я сковавали и тя вече може радостно да литне и да се прояви с всичкия си замах и красота!

Ние сме вече в „Салона на съзерцанието". Колко е подходящо това име! Тия скали са тъй уединени! Рядко минават туристи от тук. В тая самота ти чувствуваш, че не си сам! Живо чувствуваш силите, които те свързват с целокупния живот! Като че ли всички същества живеят вътре в тебе и ти живееш в тях! Ти си едно с мушичките, които хвъркат около тебе, с тия канари, гори и езера, с тия планини, със синьото небе, с всички хора и с най-далечните звезди! Едно чувство те обхваща: че животът е нещо велико и мощно! Че всичко е красиво и добро!

Поглеждам напред – Колко близки изглеждат Рупите и Мальовица! А ни дели стръмна бездна, в дъното на която гърми Урдината река. С всичкото си величие се очертават Рупите с фантастичните си контури! Далеч се вижда Мусала. Около нас, сгущено между скалите, е ангелското цвете. То е с красиви листа, наредени в розетка и нежни бели цветчета. То расте в тия чисти места, близо до облаците, над сините езера! Защо то събужда у нас един неясен копнеж, един

трепет, едно вътрешно вълнение и радост? Не е ли, защото ние идем от света, отдето то е пратено, за да внесе повече поезия в нашия живот?

По канарите виждам розови карамфили. Те образуват красиви градинки! Те са до снеговете! Когато ги зърнах за пръв път, разбрах езика им! Струваше ми се, че не ги виждам за пръв път. Като че ли съм ги виждал някога в един красив сън! Който отиде при тях, те ще го научат да обича задоблачните планински върхове.

Дълбоко под нас, в дъното на една бездна, се вижда „Езерото на Съзерцанието“!

Ние сме тук в един храм! Благодарим на вас, вие мощни, разумни сили, които градите тия чудни форми със замаха на гениално творчество! Ние, вашите деца, тъй се радваме на всичко това! Всичко това е израз на вашата любов! В небето, в планините, в реките, в цветята, в езерата, навсякъде вие сте вложили вашата любов! Те са езика на вашата любов! Искра от нея сте вложили и в човешкото сърце! И тя скоро ще се разпламти в ярък пламък! Благодарим ви!

сп. „Житно зърно”, бр. 10, кн. 9-10

МОМЕНТИ ОТ ЕДИН СЪБОР В ТЪРНОВО

Тая година Търново пак ни зове! Низ от красиви картини изпъкват пред мен: миналите събори са оставили светли следи в нашите души. Търново със своите възвишения, надвиснали над лъкатушна Янтра, със своите приказни, амфитеатрално наредени здания, лозята с китните си вили - всичко живо възкръсва пред мен! Пак ще се потопим в един красив свят.

Какво сърдечно посрещане на гарата! Каква топлина! Това говори за красотата на оня свят, който иде, в който влизаме и в който се учим да живеем! Сега се създават между душите ония истински отношения, които ще бъдат основата при градежа на новата култура.

Ние сме вече в самия стан, при вилите. Спретнатост и чистота. Десетина души са дошли по-рано, за да подготвят обстановката.

Станът е оживен. Присъствуват около хиляда души, от всички слоеве на народа. Голямо разнообразие в състава. Кое споява това наглед тъй разнообразно множество? Една велика идея, един свещен огън, един зов, прозвучал в глъбините на душите им!

Голям брой млади. Това влива в цялата среда кипеж, свежест, сила, устрем. Туй говори за будния дух, който работи в това общество. Жалко за онова общество, в което младите вървят по отгъпаните стари пътища. Онзи народ има бъдеще, в който младите имат усет за изгряващото и са в предната линия на работниците за новото. Общество, народ или раса, в които новото намира отзвук, се издига и бъдещето им прилича на изгряващо красиво слънчево утро. Жив и мощен е творческият им гений. А онова общество или народ, в който новите идеи не намират отглас, е изтощен. Пресъхнал е изворът на творчеството му и не му остава друго освен спокойно да дочака дните на изграждане и изгасване.

Има нещо неосезаемо и при това по-реално от всичко, което образува невидимата атмосфера на събора. Като че ли цялата среда е проникната от една вътрешна жива светлина, която озарява лицата на присъстващите с едно сияние,

с една радост, която като че ли е предвкушане на красивото, което слиза в света! От всички лица лъха нещо вечно живо и младо, пролетно детско и чисто!

Едни са настанени в палатки, а други в околните вили. Всичката външна работа се върши от доброволци. Те се сменят всеки ден. Защото всеки иска да плати своята дан на цялото. Едни от тях се грижат за стола, други за чистотата, трети за доставката на продукти или за настаняване на гостите и пр. Всеки с радост става слуга на всички! Що е слуга? Служенето е най-високата точка, до която може да се издигне човек. И тук, и горе няма по-висока точка от служенето!

Новият ден започва. Една нова страница от великата книга на вечността ще ни дари със своите откровения! Изток вече се заруменява със зората за предстоящия ден. Чисто небе, чуден изгрев, изобилно слънце. Като че ли цялата природа с радост взема участие в този празник! Сутринни гимнастични упражнения. След това красивият празничен час: Словото на Учителя. То е центърът на съборния живот.

Словото е свършено. Учителят изпява няколко музикални къса като подготовка за новата песен, която ще ни даде. След достатъчна подготовка той изпява за пръв път песента: „Фир-Фюр-Фен“. Ние я повтаряме от начало по части и после изцяло. Никога няма да забравя онова, което той вложи в тая песен. То е най-хубавото пение на тая песен, което съм слушал. Няма да забравя обстановката. Това беше източно от горната вила, при лозята. Учителят е седнал на едно възвишение. Тая картина винаги изпъква пред мен, когато чуя тая песен! Самата тя има мистична дълбочина: чувствуваш, че отечеството ѝ не е тук. Тя е свалена от друг един свят и красотата на последния озарява душите ни. Светли точки в съборния живот са тъй наречените „разговори“. Те са спонтанни, непринудени и най-естествени. От начало подкачват разговор с Учителя за най-обикновени работи и постепенно разговорът се издига до високи, недосегаеми мистични върхове, дето витае свободната човешка мисъл, носена на крилата на вътрешно прозрение и просветление. На въпросите Учителят отговаря с една дълбочина, от която лъха духът на един вечно реален свят. През целия ден интензивен живот. Между другото се уреждат тъй наречените „групи“. Например, събират се интересувачи се от известни въпроси: педагогически, научни, из областта на изкуството и пр. Например в педагогичната група има свободна обмяна на мисли върху новите методи на възпитанието. Учителят в своите беседи и лекции е дал такъв грамаден материал за новите възпитателни методи! И тия методи произтичат от истинското познание на детската природа и на законите на нейното развитие.

Тук има и малки деца от най-различни възрасти. Нима те ще останат незасегнати и пренебрегнати? С голяма грижливост и любов пристъпват към работа с тях някои възпитатели чрез възпитателни игри, песни и други упражнения - всички пропити от духа на новото.

Хубав слънчев ден! Синьо безоблачно небе! Всички се упътваме към старопрестолния град. В читалище „Надежда“ Учителят ще говори. Салонът е пълен. Цялата търновска интелигенция е тук. Тържествено се носи вълната на новата песен над нас, преминава през стените, разлива се над града и в целия свят и носи навсякъде надежда в бъдния ден, вяра във великото, което крие човешкият дух и което чака да се изяви с всичката си красота. Новата музика акордира и обединява душите!

Учителят почва да говори. Говори за мировата любов, за космичното съзнание, което се пробужда в човека, за новия живот, новото човечество и свързва слушателя с един красив свят, който слиза на земята, за да стане действителност.

Словото му раздвижва дълбоките сили на душата и буди у нея подтик да работи за реализиране на тая красива картина!

Привечер. Слънцето залязва. Станът добива друг облик. Из въздуха се носи нежният аромат на хиляди цветя. Отделни разговори за преживяното през деня, обмена на мисли, на опитности, проекти за работа и пр.

Няколко часа по-късно. Утихнал е целият стан. Той е на почивка. Разхождам се край палатките, съзерцавам горите и звездното небе. Тишина. Всички вие, които сте дошли тук от близки и далечни места, за да се опознаете и за да получите ново прозрение за живота и нов подтик за творчество! Вие жадувате за един нов ред на земята, вие работите за една култура на любовта! Това, за което са копнели всички пророци и вдъхновени души, вие искате да стане плът и кръв на земята. Вие искате да работите, за да направите живота радостен, пълен със светлина, с музика, с поезия, с дух на братство, с дух на взаимопомощ, проникнат от едно небесно сияние. Бъдете ведри, със светли лица, понеже бъдещето е ваше. След дълго лутане човечеството се пробужда и налучква вече правия път. Досегашните разцъфтявания на културите и техните катастрофални рухвания са били все опити на малкото дете да стъпи на собствените си крака, и то пак е падало на земята. Човешкото развитие влиза в нова фаза. Радостно гледайте на утрешния ден! Вие не сте празни мечтатели, а с трезв поглед за законите и методите, които могат да изковат една по-добра съдба на страдалческото и обременено човечество. Иде ден, когато за винаги ще бъдат обърсани сълзите от човешкото лице. И нощ няма да има вече. Слънцето никога няма да залязва!

Съзерцавам звездите. Вслушвам се в музиката, която слиза от звездните сфери. Тя ми казва: „Заледените реки на земята ще се размразят, цветята ще се разцъфтят. Отново ще протекат благодатни извори през пустините и ще ги превърнат в китни градини. Новият човек като дете отново ще се свърже с цялата природа. Нему ще проговорят цветята, птиците, планините и звездите, и той ще разбира езика им!"

сп. „Житно зърно”, бр. 11, кн. 1

ПОЗДРАВЪТ НА ПЛАНИНАТА

Станът ни е при долните езера под Мусала. От няколко дни сме тук. Когато на идване за пръв път зърнах от далеч Мусала, владеещ над своите просторни чертози, радостно вълнение ме обзе. Погледът ми падна и върху „Незнайния връх” отдясно и ред картини се понесоха пред умствения ми взор; в живи образи изпъкна пред мен преживяното там!

Още с пристигането си поздравявам своите приятели тук. Те са тъй много: езерата, околните върхове, цветята тревите, всяка канара! Всички те ни тъй познават! Разговарям се с тях. Те ни казват: „През всичкото време ви чакахме. Вие ни познавате. И като ни познавате, обичате ни. И затуй сте ни тъй близки!"

Обикалям първото езеро. Спирам се на всяка крачка и гледам, как околните върхове и небето се оглеждат в кристалните му води. Всеки миг краските по околните върхове се менят от лъчите на залязващото слънце.

Слънчевите ни дворци са край първото езеро. Но има някои в дъното, при второто езеро, а някои са кацнали тук-там по срещните склонове.

Вечер езерата имат друг вид. Хиляди блестящи искри се разсипват всеки миг по тяхната шир от лунното отражение. Околните върхове и храсти добиват съвсем друг облик, като че ли са потопени в особен, по-дълбок, вътрешен тайнствен живот, вгълбени в съзерцание на някоя вечна идея.

Големият празник е на Мусала! Всички сме тук при изгрев слънце. Небето е чисто. Скоро след изгрева обикновеният утринен ветрец престава и се чувствава значително затопляне. Учителят ни дава съвсем нови гимнастични упражнения. За пръв път ги правим тук. Те изразяват чрез движения новото, което се внася днес в историята на човечеството, новите сили, до които се домогва днес човешката душа при своя възход. Чрез тия упражнения като че ли се свързваш с всички пробудени души, които работят за изгряващото „утре“.

Центърът е Словото на Учител., То отговаря на обстановката. Тук сме на най-високата точка на Балканския полуостров, кацнали на царствения трон на Мусала и около нас море от пропасти, бездни и върхове. Ето Словото на Учителя на Мусала:

„Любовта е тая сила, която подмладява. Любовта е това, което носи мир. Тя носи условия за ума. Само при любовта умът функционира правилно. Като те напусне любовта, какво ще стане от тебе? Щом не послушаш закона на любовта, с тебе всичко е свършено.

Любовта е един закон за опознаване на другите. Без любовта ще бъдете нещастни, несретни, нищо няма да постигнете. За да влезеш в Царството Божие, трябва да бъдеш човек на любовта.

В тебе да има само една идея: ти да обичаш, без да мислиш, дали другите те обичат или не. Там, дето влезе любовта, там се разрешава всичко изведнъж. Ти не можеш да виждаш, ако нямаш очи. Също така, не можеш да познаеш Безграничния, ако нямаш любов. Животът има за цел любовта. Онзи, който обича, не може да умре. И да умре, ще оживее.

Любовта е свещеният огън на безсмъртието, Ти не можеш да станеш безсмъртен, ако най-първо не се научиш да влезеш в огъня на любовта. Трябва да минете през огъня на любовта. Всички, които сте вгълени, да светнете и да горите. Има обикновено горене, от което се раждат всички нещастия. Докато най-малките работи ви смуцават, вие имате обикновения огън.

Всеки ден трябва да минаваш през огъня на любовта. Като станеш сутринта, трябва да минеш през него. Култура може да има само там, дето има огън на любовта.

Доколкото един човек има любов към вас, дотолкоз вие можете да си съставите донякъде едно вътрешно понятие за него.

Нашето бъдеще щастие и всичко - зависят от нашата любов, която показваме към хората. От това се определя нашето бъдеще.

Най-същественото е да се освободите от всичко онова, което не ви трябва. Съществено в живота е това, що е път за постижение на това, което желае.

Ти не можеш да разбереш любовта, ако не ѝ слугуваш. Не можеш да намериш по-хубаво място от това, да служиш на любовта. Това е най-голямото щастие: да служиш от любов.

Да обичаш, но с обич, в която не се забелязва никакво изкушение.

Оная любов, която може да издържи, при каквито и да са условия, е любов. За да изповядваме Христа, трябва да обичаме тъй, както Той обича.

В целия свят има една божествена вълна. В целия свят има събудени души. Всички тия души, просветлените души, имат широка мисъл. Един англичанин,

който е засегнат от тая вълна, ще се представи като брат. Също така германецът и пр. Широко схващат нещата.

Сегашните времена са важни. Нам ни се струва, че се разрушава физическият живот. Това е едно преходно състояние. Красивото е в бъдещето.

Кое е сега новото, което иде: ти, като видиш едно живо същество, сърцето ти да трепне, във всяко живо същество, да видиш проявление на Безграничния - в най малката мушичка, в каквото и да е.

В какво седи любовта към Безграничния: щастието на другите хора е твое щастие. Когато някой човек напредва, теб ти е приятно, понеже той и ти сте едно. Ако можеш да живееш във всички и всички живеят в теб, ти си от новите хора, от хората на новата раса".

На слизане се спираме при „Окото" - най-горното от езерата. Накацваме по грамадните блокове, що го заобикалят. Вслушваме се в мълчанието да ни разкаже то за своите радости, за своите блянове, за своите копнежи. То се радва, че може да съзерцава постоянно образа на Мусала - своя възлюблен. По някой път изпитва тиха скръб, когато мъгли забулят челото на възлюбения и го скрият от погледа му.

* * *

Гъста мъгла от няколко дни. Над цяла Рила е спуснато тежко було, което като че ли скрива от погледа на непосветения едно свещенодействие, което се извършва там горе на нейните върхове. Неподготвеният не е достоен да види свещенодействието в неръкотворния храм на Рила.

* * *

Ранни часове пред изгрев. Мъглата е вдигната. Ще имаме ясен слънчев ден. Къде отиде вчерашното забулено небе? Нали и в живота всяко страдание е тъй кратковременно? В сравнение с вечността, то нали не трае повече от няколко часа само и даже само няколко мига, и след това пак разведреното небе ни се усмихва!

Изток е в розови краски. Всички скали, обърнати към изток, са силно осветлени от зората, като че ли са светещи. Каква е тая радост, която ни изпълва? Една вътрешна светлина, една вътрешна музика чувствуваме в себе си. Да, днешният ден ще бъде пак необикновен. Това не е ли предвкусане на красивия свят, в който ще надникнем днес?

Къде ще отидем днес? Коя обител ще ни покани в своето светилище? Днес ще тръгнем към Сфинкса! Той е тъй близо до нашите езера, надвиснал любопитно над тях от висините. Искаме да се потопим в светлината, която излиза от тайнствената Рила! Тръгваме от дъното на второто езеро нагоре. – Ние сме вече на Сфинкса. Той бди в предверието на светилището на Рила. – Отдавна ни привлича шеметното било, което свързва Сфинкса с Мусала. Тръгваме по него. Изпърво билото е доста широко и прилича на полянка, но постепенно се стеснява и стръмно се спуска като острие на нож с почти отвесни стени от едната страна към „Окото", а от друга - към главоломни пропасти и бездни. Тук рядко е стъпвал човешки крак от векове! Напредваме постепенно по билото. Цветя в изобилие: карамфили, каменоломки, камбанки, после сродникът на еделвайса и пр. Тук-там се спираме и ги съзерцаваме. Те ни говорят за един свят, който съществува, в който сме потопени и който тъй е сроден на онова, що живее дълбоко в душите ни! Всяка тревица може да направи щастлив онзи, който вижда в нея нещо повече от формата!

Чувствуваме, че отиваме към един извор на светлина!

Наближаваме тая част на билото, която е точно между Маричините езера и „Окото“. Те ясно се виждат от двете ни страни. Ние сме в надоблачни висини. Ние сме тук в светилището на Рила.

Спираме се. Поглеждаме наоколо: Мусала и цяло море от върхове са пред нас. Като че ли от този мощен масив излиза светлина, която ни облива, озарява и привлича!

Една радост, която като че ли е от друг един свят, ни изпълва. Влизаш в един реален, в един изобилен живот. В сравнение с него като че ли досегашният ти живот е бил сянка! Чувствуващ, че животът е само от светлина! Че сенките на живота са илюзия. Тук чувствуващ, че всичко е светлина, всичко е мир, всичко е любов! Всички хора и всички същества са вътре в тебе, и ти чувствуващ радостите и скърбите им; ти плачеш с тях, които плачат, и се радваш с тях, които се радват. Чувствуващ, че когато някой се възмогне до светъл подвиг, ти си в неговия подвиг, и когато някой стори погрешка, ти си в неговата погрешка. Чувствуващ че животът е мощна струя, която с тържествена победна песен минава през нас. Ти чувствуващ, че всяко нещо е свято; че всяко камъче, всяка тревица са свещени. Като че ли си близо до мястото, отдето блика една вътрешна светлина.

Като че ли едно було се вдига и вникваш във великия план на разумните сили, във вътрешно озарение разбираш повече, отколкото с години занимания. Като че ли за миг планината вдига завесата, която скрива от смъртния великата тайна за реалния живот. Чувствуващ, като че ли си в съприкосновение с онова, за което си копнял през целия си живот. Всички вериги са паднали от тебе!

Разбирам: Това е поздравът на планината! Разбирам планината! Тя ни поздравя! И оттам тая радост в нас, този мир, тая любов, това просветление. Нейният поздрав ни направи богати! Нейният поздрав е любовен!

Светли Същества, това е поздрав от вас! Разбираме, че това е вашият език! Той е тъй възвишен! Научете ни да говорим на него. Той е небесен и една дума от него стопява ледовете и снеговете от човешките сърца, сменя бремето от гърба на отрудения пътник, внася нови сили в обезверения.

Вие светли Сили, които с нежна ръка ни водите към сферите на чистотата, на радостта. Ние разбираме вашето себеотрицание, разбираме свещения огън, който гори в сърцата ви, разбираме крилатата сила на вашата мисъл, полета на вашите идеи! Вашият поздрав ни говори тъй много!

Множество картини изпъкват пред тебе, картини на царства, истории на държави, загинали и заменени с пустини, войни, разрушения, цъфтеж и упадък, падане и ставане на отделни лица, племена, народи и раси и разбираш, че всичко това са само отделни стъпала към една велика цел! Струите на живота са минали през хилядите форми за доближаване до нея: влизане в реалния живот.

Този реален живот - там е Великият, Безграничният.

Светли сили, свежестта и красотата на цветята са възплъщение на светлата ви мисъл. Те ни говорят за тънкостта на вашите мисли и чувства. Обичам да чета в цветята, какви сте вие.

Вятърът ни говори за вас.

Звездите ни говорят за вас.

Бистрите извори ни говорят за вас.

Чрез тях узнаваме, какви сте вие. Чрез тях ние проникваме в царството, дето витае светлата ви мисъл. Звездите, цветята, изворите, нежният зефир ни говорят за вашата любов, която протича като бистри кристални води от вашето

сърце. То е извор, чиито води протичат от тия свещени места долу в низините, към живущите в тъмнината, за да внесат лъч от радост в техния живот.

Лесни са страданията за онзи, който ви познава.

Идете на планината и приежете нейния поздрав!

сп. „Житно зърно”, бр. 11, кн. 2-3

СВЕТЛИЯТ ДОМ В РОЗОВАТА ДОЛИНА

Влакът лети към Балкана. Отминаваме тракийското поле със своите градини, лозя и ниви и навлизаме в Средна гора, красива с меките си, нежни, закръглени линии. Но ето, хълмовете ѝ стават все по-низки и се сливат вече с полето. Ние сме вече в Розовата долина. Пред нас се издига Балканът. Дълго съзерцавам Юмрук чал, Мазалат, Озана. Какво чувство изпитваш, когато ги видиш? Като че ли навлизаш в друг свят, безкраен и вечен, свят на чистота и мощ - сроден с туй, което живее в дълбините на твоята душа!

Една светла точка привлича вниманието ми. На сутринните слънчеви лъчи как ослепително е осветлена тя? Като че ли самата тя е център, който пръска светлината си из обширната Розова долина. Коя е тая светла точка, която тъй властно приковава погледа на всекиго, който пътува през тия места?

Това е светлият дом - бисерът на Розовата долина, светилникът, говорещ за будния дух, който цари тук. От далеч се вижда той. Край него е китният Мъглиж.

Били ли сте в Мъглиж? Разположен е той в самите недра на Балкана, в една теснина, владена в планината, по двата брега на едноименната река. Над селото величествено се издига връхът Попък, а по на изток е другият връх Кръстилча. Между тях, над селото, е „Градището” - останки от крепост. Те говорят за древната история на тия места. Значи още от ранни времена туй място е привличало вниманието!

Още като влизам в дома на брат Р., от там излиза кола. Той обяснява: Един от селото гради къща и му праща колата си за помощ. - Това разкрива цял един свят, в който живеят тия хора. С каква простота и естественост той изговаря тия думи, съдържащи една велика идея! Това показва, как народната душа има едно вътрешно разбиране на социални въпроси, своя дълбока социална философия.

Навсякъде в дълбините на човешката душа е запазено нещо непокуварено и чисто: в това е надеждата за красивия бъден ден! Някой ще строи къща: другите отиват да му помагат: едни му носят камъни, тухли, пясък, вар; други копаят основите на къщата; трети хранят работниците. Това е тъй наречената „межия”, която дава богат материал за размишление. Тя показва, че в народната душа се крият красиви заложби, мощни духовни сили. Те говорят, че новото съзнание, което иде, не е чуждо на славянския бит. А коя е най-ярката отлика на това ново съзнание: живот за другите! Значи квасът на новата култура винаги е живял в дълбините на народната душа. С него тя е била кърмена с векове и хилядолетия. Върху тая сигурна основа може да се гради.

Буден кът е Розовата долина. Мъглиж е буден център. Голяма е интелигенцията му. Повече от стотина тукашни учители пръскат светлина в близки и далечни краища на страната. Лятно време те се прибират и дават особена окраска на селото. Но и всички останали са будни. Още от старо време те са се пръскали

като бълчвари в далечни земи; тъй са се запознавали с живота и туй е развивало тяхната интелигентност. Когато говориш с едного от тях, чувствуващ, че пред тебе е един човек умен, но не само умен, но и напредничав, който следи живота и се интересува от всички въпроси, които вълнуват днес едно будно съзнание. Щом посетите Мъглиж, веднага нещо ще ви обърне внимание: тук ще срещнете, у млади и стари, почти всички видове напредничави, идейни движения и течения. Още от турско време нямало е нова идея, напредничаво течение, което да не намери отзвук в душите на мъглижани. По разните въпроси на днешната култура мъглижанинът има мнение и то съзнателно, изходящо от светогледа. Той говори безискуствено, трезво, реалистично и същевременно идейно върху тях.

Учениците на Всемирното Братство тук отдавна мислят за салон. Трудно е вече да се събират в частни домове. Събират се те и обмислят всестранно въпроса. И намират изходен път: някои братя си дават нивите на разположение. Ще ги работи братството. Ето източникът на средства за постройка на бъдния салон. Брат Иван Чернев дава 12 декара ниви за работа; друга година дава 18 декара. И други братя турят свои ниви на разположение на братството.

Златни класове вече са готови за жътва. Ето, идат 30 души братя и сестри от тук и 20 души от Казанлък. И тия, които не познават сърпа, научават се да жънат. Тия минути на обща идейна работа остават като траен светъл образ в душите им.

Тъй се минават няколко години. Защо да не почнат вече строежа на салона? Защо да отлагат повече? Но къде да се строи? Има предложение за горния и за долния край на селото. Надделява второто мнение. Ето, брат Иван Чернев поднася като скромн дар своето място. То е удобно, красиво, на едно възвишение и от там се откриват широки хоризонти: вижда се цялата източна част на Розовата долина. То е при самата борова гора.

И ето, едно лято вече се пристъпва към дело и то с приготвление на материалите за градеж. Преди всичко трябва да се приготвят тухли и камъни. Тухлите правят в съседните ниви. За изпичане на тухлите със свои коли докарват на мястото дърва и каменни въглища. Камъни къртят в един дол на един километър разстояние от мястото на салона. Къртят ги с бомби и със свои коли ги пренасят до мястото на салона.

На следната пролет пристъпват към изкопаване основите на самото място. То представлява каменно стръмен бряг. Предстои грамадна, трудна работа: изкопаване и изравняване на мястото. Кой ще стори това, ако не пак братята и сестрите? Всички те са тук. Един съидейник музикант посещава селото. Ударите на лопатите и мотиките се придружават от звуците на цигулката му. С туй като че ли иска да покаже, че дейността, стремежите, копнежите им имат нещо общо с възвишения свят на хармонията.

Но сумите, събрани от нивите, далеч не стигат. Тогаз всеки широко отваря сърцето си и дава пред олтара на общото. Всеки има съзнание: това, което притежава, не е негово, а на Цялото. Всеки дава с радост. Духът на новото е даването. Новият тип човек дава, както дава изворът от животворните си струи, както дава плодното дърво, както дават слънчевите лъчи!

Това, което дават тия хора, е техният любовен дар. Ето защо построеният светъл дом е възплътена любов, кристализирана музика.

Кой ще пази сумите? Един от младите братя. Всички имат пълно доверие в него. Той води книжата, но никой не ги поглежда, никой не ги проверява. И той оправдава напълно общото доверие. Те вярват един в друг, както всеки вярва в себе си. Никой не знае, кой колко е дал. Защото всеки знае, че всички са дали от

гълбините на своята душа и сърце: всички са дали различно, но всеки е дал много, понеже дарът, придружен от топлината на любовта, има вътрешна цена; той е изобилен дар. Днес, когато дебели прегради делят душите една от друга, красива картина е взаимното доверие между тия идеалисти.

И тоя брат, който пази сумите, харчи, харчи разумно за строежа, но никой не го пита за нищо. Никой не му иска сметка за нищо. Това са новите отношения, които идат. Те ще внесат поезия в живота. Кое може да внесе тая поезия в човешките отношения? Само възвишена идея, която черпи сокове от една висша реалност, има в себе си силата да събуди благородните подтици на човешката душа.

Кипи живот около салона. След изкопаването на основите работят и няколко души външни работници, но работата на съидейниците не престава. Салонът ще бъде двуетажен. Братята с кола докарват 11 тона вар. Всички носят вода, едни с бурета, натоварени на коне, други с кофи или котли. За варта донасят 50 тона вода, освен водата за други нужди. Камъните, тухлите, пясъкът, пръстта са пренесени, Варта трябва да се угаси по-скоро. Ето защо, те жертвуват и от съня си; и една нощ до късно гасят вар. Работят при светлината на лампи. Тая нощ ще остане паметна в тяхното съзнание!

Братята и сестрите по смяна носят всеки ден храна на работниците.

За всинца има работа около салона. Сестрите, и те могат да работят: едни от тях носят камъни или вода, други гасят варта, а трети изравняват мястото.

Кое кара тия души да жънат братската жътва, да трошат камъни, да копаят и да работят около зданието? Дали високите надници или други изгоди? Не! Една велика идея сгрява душите им. Тия искрени души, откърмени всред народа, работят, вдъхновени от висок идеал. Вдъхновението им иде от съзнанието, че работят за нещо, което надраства личния им живот. Никога една идея от кръга на личния живот не може да буди оная чиста радост. Техният възторг е облъхване от духа на новата раса, която днес се ражда на земята.

Никой не ги насилва. Законът за любовта се проявява при свободата. Не може да има любов там, дето няма свобода. Време е за усилена полска работа. Другите орат, сеят, копаят, жънат или косят, а тия хора турят идейната работа над всичко: носят камъни, тухли, копаят основите, жънат и пр. Те тъй умело разпределят времето, че успяват да свършат навреме и своята работа. Кое им говори да турят общата работа на преден план? Дълбокото съзнание, че интересите на Цялото са техни интереси. По този начин строежът на този салон е един вид възпитателна, практична, опитна школа за едно ново съзнание.

Всичко това учудва другите селяни. Някои от тях са в недоумение. Те не могат да разберат. Питат:

– Що правите?

Един им казва:

– Строим свободен университет. Той ще бъде свободен за всички, които желаят да се учат.

Някой изявил желание да вземат салона за болница. Един от съидейниците казал:

– Днес хората са болни. Нека дойдат тук, за да станат здрави.

Към юни салонът е вече готов. Същата есен го измазват. Някои от селяните казват:

– 12 семейства, и направиха здание, което струва 200,000 лева! Разбира се, похарчени са по-малко средства, понеже много от материалите и голяма част от труда е безплатен.

Мнозина, които са идвали в селото, са казвали:

– Как е възможно постройка на такъв салон при такива условия?

Един чиновник в Мъглиж, шеф на учреждение, казал:

– Шепа хора построиха този салон. Те като се върнат дома вечерта от работа, отпрягат добитъка си и отиват в тоя салон, за да се просвещават. Два пъти седмично те отиват там, за да се учат. Нека бъдат образец на всички.

Светлият дом в Розовата долина е символ на утрешния ден.

Идете в Мъглиж при тия възторжени души, за да видите плода на делото им!

Идете в Мъглиж, за да имате вяра в човека, вяра във вечно младите творчески сили на човешкия дух!

сп. „Житно зърно”, бр. 11, кн. 4-5

ЕДИН РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ ЗА МУЗИКАТА

Ранно пролетно утро. И последните звезди се губят една след друга. Времето тихо. Красив изгрев. Хиляди брилянти трептят по треви и цветя. Как красиво се оглеждат в тях слънцето и небето! Чувствуващ вечния химн на живота, който гради и твори богатото разнообразие на линии, форми и багри около нас!

На полянката са вече събрани за ритмичните упражнения. Редуват се те едно след друго като велика поема, изразяваща чрез движения и музика вечните природни закони и методите за работа. В символизма на тия движения е изразен великият път на живота с всичкото му разнообразие. Всяко движение говори с жив език на душата и буди нови сили и нови страни на нейното естество. Упражненията завършват с музикални дихателни упражнения.

Отиваме към Учителя. Почва естествен, непринуден разговор. Тия разговори са върху различни теми. Често зависи от някоя дума, казана от някой брат или сестра. Но като че ли винаги духът на разговора строго съответствува на средата, на времето, състоянието на душите, на нуждите на момента. Тия разговори са от ценните, незабравимите минути от живота на братството.

Един брат запитва нещо за музиката. Учителят казва:

– Човек трябва да добие онова вътрешно желание за истинско знание. Той трябва да работи и в музиката. Разумната природа е вложила музиката в него. Тя съществува като залогба във всеки човек, а да развива той дарбите, които са вложени в него, това е служене на Безграничния! Не мислете, че не знаете да пеете, но сте изгубили навика.

– Каква е връзката между музиката и вътрешния живот?

– Всеки тон си има свои специални трептения, които отговарят на известни мисли и чувства.

Музиката е материализирано движение на Духа. Тя е правилният начин за организиране на материята в човека и на неговите мисли, чувства и постъпки. И понеже има връзка между човешките мисли и музиката, то за да стане човек музикален, трябва да стане цял преврат в неговия ум и сърце. Музиката е сгъстена светлина, а пък светлината е израз на мисълта.

От мислите, чувствата и стремежите на човека зависи неговото здраве и неговото бъдеще. А мисълта е вече музика. Тя върви по един музикален начин. Музиката не е чувство, но способност.

Всички нещастия в света произтичат от това, че хората не мислят. Ти не можеш да служиш на Цялото, ако не мислиш. А пък не можеш да мислиш, ако не

си музикален. Ако не си музикален, ще мислиш, но ще имаш обикновена мисъл. Музикантът мисли; той е свързан с една идея, именно с идеята да създаде форма, чрез която да изяви божественото.

Без права мисъл никакъв художник или музикант не можете да бъдете.

Аз сега говоря за музиката, която изключва всички недъзи на човека. Щом един музикант има някои недъзи, то тая музика, за която аз говоря, не е там. Един човек, за да привлече музикалните сили на природата към себе си, трябва да постави живота си в служене на човечеството.

Някой пее или свири за пари. За 3000 лева, за 7000 лева и пр. Един виртуоз може да свири хубаво, но като му плащат, той губи половината от силата си. Музикантът трябва да свири без пари, без цветя, без ръкопляскания. Той трябва да свири безкористно. Той трябва да свири от любов!

Музиката е божествена. И следователно всички ония, които се занимават с нея, трябва да бъдат същевременно жреци на божественото.

Ако човек не пее, не се развива правилно. Новият живот започва с пението, не от вън само, но и в себе си; и тогаз чувствуваш, че мислите, чувствата и постъпките ти са музикални. Ти не можеш да мислиш, чувствуваш и постъпваш правилно, ако не си музикален. Като казвам, че човек трябва да бъде музикален, аз не говоря само за външната музикалност. Щом се съмняваш, щом се обезвериш, щом изгубиш своето настроение, щом си разтревожен или гневен, ти не си музикален. Човек остарява в момента, когато е недоволен.

Лошият човек не може да пее. За да пее човек той трябва да е добър. Пението е външната страна на доброто. Дето има музикалност, там царува доброто.

Когато човек пее, всичко в него трябва да пее; всичко в него да е музика! При пението трябва да участвуват, умът, сърцето, душата и духът! Цял един квартет трябва да взема участие при пеенето на човека! За да пееш както трябва, трябва една велика идея да е жива в тебе. Като намериш Безграничния, като помислиш за Него, гласът ти ще стане мек, приятен, ще се промени.

Ако искате да чувствувате музиката, мислете я за израз на Любовта. Истинският израз на Любовта е музиката.

– Какво е действието на музиката върху човека?

– С музиката можете да се лекувате. Всички органи на човека са музикални. От тях излизат тонове. Всеки орган си има свой особен тон. Ето защо, когато човек пее или свири, може да лекува своите органи.

Болният ще се спаси, ако вярва в Любовта! Той ще се спаси и ако пее! Създайте си една песен, чрез която да престане всяка болка, и който има някоя органическа болка, да изпее тая песен. Без музика не можеш да бъдеш здрав. Докато пееш, болестта не може да дойде. Щом песента престане, ще дойде някоя болест. Болести, при които можеш да пееш, можеш да ги лекуваш. Да кажем, че някой е болен от някоя органическа болест. Да почне да се лекува чрез пение. Също тъй, да кажем, че някой е скръбен. Има песен за скръбта, чрез която тя се отнема. Има песни, които лекуват безверието. Има песни, които лекуват обезнадеждването, злобата, омразата. Като си изгубиш Любовта, ще пееш и Любовта ще дойде. Чрез пението всичко идва! Няма някое състояние в човека, което да не може да се лекува с музика. Някой може да каже: „Ние сме вече стари. Нека младите да пеят“. Трябва да пеят и младите, и старите. Ако човек почне да пее всеки ден, ще се подмлади. Ще влязат хубави мисли и чувства в него. Най-малко трябва да пеете поне 10 минути на ден. Пейте, за да възстановите своето здраве, за да възстановите своите сили, своя вътрешен живот!

Някои искат да живеят без музика. Те нямат познания за законите, по които се изявява живот.

И говорът трябва да бъде музикален. Ако няма музика и в говора ти, ти не можеш да се обновяваш. Тя е турена и във вашия говор.

Човек трябва да се научи на истинския, музикалния език. Този език го има в душата.

Всички сили, които човешката душа има, трябва да минат през музиката, за да се уравновесят. Тя е правилният начин за саморазвиване, за усъвършенствуване на човешката душа. Без музика не можеш да се повдигнеш. Който иска да се повдига, трябва да я обикне. Има връзка между нея и всички други дарби. За да развиеш каквато и да е друга дарба, ти едновременно трябва да работиш и в музиката, трябва да си музикален. Музиката трябва да се направи като едно динамично средство, като път за постижение.

Тя е начало на всяка култура, на всяка еволюция в природата. Тя е проводник на истинския живот. С пението могат до известна степен да се реализират нещата, които вие желаете. Това, чрез което нещата се реализират, е музиката. Това, за което човек пее, то може да се реализира.

Музиката е изкуство да разпалваш божествения огън в себе си. Като го разпалиш, тогаз можеш да постигнеш всичко.

Чрез нея човек ще дойде във връзка с мислите на напредналите Същества, които са завършили земното си развитие.

Един поет, за да бъде поет, трябва да бъде едновременно и музикант, математик и философ. Музиката е цяла наука. Да изпееш нещо - това значи да заживееш в света на музиката. Тя си има свой свят. А живееш ли в него, всички задачи на живота ти ще бъдат разрешени.

Като отидеш при вратата на Царството Божие, за да те пуснат, най-първо ще те накарат да изпееш една хубава песен. После ще кажеш за 10 минути най-хубавото слово, с най-избрани думи. След туй ще ти дадат да решиш една задача. После - да развиеш една тема: Как ще се спаси светът?"

Всички видове музика действуват ли еднакво?

Има три вида музика: механична, която само раздвижва нещата. Органична, която ги организира. И психична, която кара човека да мисли. Човек трябва да се издигне до органичната музика и от нея до психичната.

Музиката е онова, което засяга и облагородява душата. Тя помага да се прояви божественото в човека. Там, дето музиката е проникнала, хората са по-благородни, имат по-правилни черепи. Музикалният живот на човека не може да не се отрази и върху физическия му живот и върху лицето му. Без музика никой не може да бъде красив!

– Някои мислят, че като пеят, си губят времето, когато имат толкоз важни работи!

– Музикалното състояние е бъдещото състояние на хората. Под музикалност разбирам вътрешния стремеж на душата към Възвишеното!

Музиката не трябва да бъде външен процес, за да развеселява хората. Тогаз тя е излишна. Тя трябва да окаже влияние върху хода на вашата мисъл. Трябва да знаете, че ако пеете, придобивате нещо. Пението е сила. Всеки тон, ако го вземете правилно, носи грамадна сила. И ония хора, които не пеят, постоянно обедняват. Като пееш, ще бъдеш здрав, добър и умен. Какво повече от това?

– Защо музиката обновява човека?

– Тя е метод за спестяване и придобиване на енергии. Тя е врата, през която трябва да минеш, за да ти се отворят всички възможности. Всички трябва да бъдете

музикални! Музиката освобождава човека. Ние сме се натоварили като някое товарно животно. Много жестоки господари сме на себе си. Разтовари се! Малко товари!

Музиката е тониране. Магазинерът като отваря сутринта магазина, трябва да пее. Осиромашалият трябва да пее. И глупавият трябва да пее.

Каквото и да започнеш, по-рано ще пееш или ще свириш!

– При цигулката какво влияние имат пръстите?

– Един и същ тон можеш да го вземеш на разни позиции с разни пръсти, но ще има едно различие. Ако го вземеш с първия пръст, тонът ще има особен нюанс на вибрациите. Ако го вземеш с втория пръст, той ще има друг нюанс, ще има друго качество. Защото всеки пръст е носител на особен вид сили. Всичко това трябва да се има пред вид от цигуларя.

– Какво е влиянието на музиката върху животните?

– Има една музика, която укротява вълците. Има музика, която укротява кучетата. Има музика, която укротява мечките. Има музика, която укротява змиите.

– Какво значи, дето казахте веднъж, че новата култура ще дойде, когато цветята проговорят?

– Т.е. човек ще почне да възприема музиката, която излиза от тях. От растенията излиза музика. Човек трябва да се научи да долавя музиката, която прониква цялата природа. Всичко е музика! Долавяйте музиката в свиренето на вятъра, в дъждовните капки, в шумоленето на листата, в ромоленето на ручея. Ако се вслушаш, ще видиш, че цялата вселена пее, всичко живо във вселената пее. Вслушай се във великата симфония, която е в пространството. Колко е величествено, ако слушаш всичко това! Един ден, когато вашите уши се отворят, ще чуете великата музика, която се разнася от единия край на света до другия и тогаз ще разберете великия смисъл на живота. Но това са по-далечни работи.

Не можеш да схванеш великото в живота без музика!

Бетховен в деветата си симфония не е свалил и хилядна част от това, което е доловил от музиката на небето. Музиката на земята е предисловие за небесната музика. Ако не разберете предисловието, как ще разберете съдържанието? Не мислете, че музиката на земята е една, а пък небесната е друга. Не, но земната музика е предисловие. Музиката е връзка между човешкия и Божествения свят.

Музиката е излязла от светилището на Посветените!

– Какво е отношението на музиката към възпитанието на детето?

– Музиката трябва да влезе в училището като първостепенен фактор при възпитанието. Днес учат в училището музиката, но това е много механично. Запознават детето с музиката, с нотите, но не я вземат като възпитателен метод.

Ако аз обучавам децата по музика, ще ги заведа при извора, за да слушат, какви тонове издава той. Ще ги заведа при потока, при кошера за същата цел. После ще ги изведе във да слушат, какви тонове има във вятърът!

На бременната жена трябва да свирят най-хубавите парчета, за да се роди едно гениално дете.

Какво е вашето мнение за модернистичното направление в музиката?

Музиката, която днес наричат модернистична, тя е търсеща музика, но тя не е новата музика, за която аз говоря.

Какъв е характерът на новата музика?

Новата музика ще внесе съдържание и смисъл на оная музикална форма, която е дадена от класиците.

Новата музика ще бъде идейна. Всеки неин тон ще има такова действие: ако двама се карат и един свири, те могат да млъкнат веднага; ако се свири на болен, той може да оздравее.

Новата музика, която иде, ще бъде такава: Едно музикално парче да събуди у вас вяра. Друго музикално парче да събуди у вас любов. Трето да събуди у нас милосърдие и пр.

Новото учение ще влезе в света чрез музиката.

Славяните сега правят усилие да разрешат музикалните проблеми. Ако славяните се отворят, ще имат голяма музикална култура.

Музиката ще достигне голям подем в славянството. Тогаз ще се изяви музиката на Любовта!

сп. „Житно зърно”, бр. 11, кн. 6

ЗА ПЛОЧИ

Ще отидем за плочи. Ще покрием и постелем каменната хижа. Ще я украсим отпред. Ще ѝ турим стъпала.

Тя служи не само нам. През есента, зимата и пролетта тя служи на вси туристи. Нека умореният турист да има къде да се приюти! Нека той да почувствува любящата ръка, която е изградила хижата!

Днес отиваме за плочи! Колко сме радостни! Ще видим пак шестото езеро - "Сърцето"! Ще видим пак заледените му брегове и плаващите снежни маси по него!

Плочите са там! Те са дар, който то ще ни даде! То обича да дарява всички, които отиват при него!

Днес отиваме до "Сърцето"! И даровете, които то ще ни даде, са за всички - за всички пътници, които минават по тия места!

Един вечен пътник минава по великия друм на живота!

Облекчи пътя му с даровете, които щедро получаваш от Мировото Сърце.

ТОЙ СЛИЗА!

Ние сме край второто езеро. То е тихо. Водите му се къпят изобилно в слънчевите лъчи.

Поглеждам нагоре. Ето палатката на Учителя! Как красиво е кацнала тя на ония висини!

Но ето, виждам, че Учителят слиза от там по китната пътека, която направихме миналата година за един ден! Колко любов е вложена в нея!

Той слиза при нас. Слиза от слънчевите дворци.

Слиза, за да внесе долу огъня, който носи със себе си от небесните сфери. Този огън ще разтопи всичко и ще претвори всичко.

Ледовете ще се стопят и ще протекат като кристални извори.

Той слиза! Слиза от сферите на чистотата, и тяхното сияние ни докосва!

Слиза при окованите. И ето, веригите падат от нозете им!

Слиза при обременените. И ето, светлата усмивка на надеждата заиграва по лицата им.

Той слиза, за да покаже пътя на възлизане!

ЕЗЕРОТО НА ЧИСТОТАТА

Поемам от второто езеро нагоре.

Скоро пред мен е тихата огледална повърхност на Езерото на Чистотата.

Аз съм в друг един свят.

Ето, цветята от бреговете се оглеждат в сините му води. На китните околни полянки изобилие от морави иглики! Кристални реки се втичат в него, идещи от снажни преспи.

Седя на една от големите скали край него.

Животът му не е ли чуден наниз от скъпи мигове?

Ето, с радостно очакване то посреща слънцето. Лъчите му се пречуват с хиляди багри във водите му.

То всеки ден приказва с околните треви, цветя, скали и върхове, и те му разправят за своите блянове, сънища, мечти и радости!

На есен и зиме гъсти мъгли бавно лаят над него и околните върхове! Когато ледове и снегове го сковат, под тях пак текат бистрите му води.

На оногова, в чието сърце гори непреодолим копнеж за свещената красота и истина, то дарява прозрение за вечните устои на битието, за красивата вътрешна страна на реалността, за мистичните закони на любовта, за нейното могъщество и всепобедност.

Аз ставам. Връщам се към нашия стан.

Навеждам се и вземам едно красиво бяло камъче от тук! Нека то да бъде вечната връзка между мен и неръкотворния храм на Рила!

СТЪЛБАТА

Хубава е програмата за днес: ще градим стълба.

Тя ще бъде близо до палатката на Учителя.

Големи плоски камъни са вече донесени от близо и далеч. Те са струпани вече на мястото!

Тъй са разхвърляни те сега безредно, но от тях ще излезе нещо стройно и красиво!

Цял ден се работи тук. Едни изравняват местата за камъните, други ги очукват, за да ги направят пригодни, а трети ги поставят.

И ето, стълбата е вече готова!

Широки простори се откриват за она, който прекрачи нейните 51 стъпала! Той ще види голяма част от мощната Рилска верига с Мусала!

Не са ли това 51 добродетели, които човек трябва да извоюва в себе си? С всяка една от тях той няма ли да изгради едно от стъпалата на тая велика стълба?

Днес човек единично и купно не гради ли стълбата с 51 стъпала?

Шум и трясък се чуват днес около нас: гради се приказната стълба с 51 стъпала!

И, когато бъде тя готова, ще почне първият ден на "живота"!

ТЕ ЧАКАТ!

Изкачвам се високо над второто езеро. Вече съм по склоновете на върха "Харно ми е". Там долу се вижда светлото очертание на нашия стан!

Около мен море от скали. С всевъзможни форми са те, с причудливи очертания. Някои имат нежни, меки форми; други са с изострен връх, стремящи се към висините. Някои са надвиснали над главоломни пропасти.

Дълго ги съзерцавам.

С векове и хилядолетия са те тук, зиме изложени на бури, а лете милвани от слънцето и от лекия зефир. Зиме, когато са покрити със снажни преспи, те мечтаят за лятно слънце, за тревите, за цветята с безброй шарки, що растат около тях.

Калени са те в бурите на живота! С устойчивост посрещат най-големите бури. Те не могат да ги изтръгнат от техните места.

С векове съзерцават те звездите и понякога едно прозрение за миг ги озарява за висшия смисъл на всичко и на тяхното собствено битие. Като светкавица ги облъхва тогаз едно озарение за великото в живота. И след туй завесата пак се пуца.

Те чакат! Те чакат някой да дойде при тях и да ги възкреси!

Те чакат магическото Слово, за да се преобразят. И тогаз ще се пробудят и изявят съществата, скрити в тия форми.

Те чакат любовното Слово, за да възкръснат!

СКЪПИЯТ НАКИТ НА РИЛА

Тая година пак сме на гости в свещената обител на Рила!

Ето, пак сме при езерата, чийто образ пазим тъй свято в душите си през цялата година!

Колко снежни преспи са още тук - около езерата и по върховете! Те са още тъй големи! После постепенно ще се смалят, и много от тях скоро ще изчезнат.

Обичам да се разхождам при тях. Обичам да се вслушвам при тях в музиката на бистрия леден поток, който излиза из техните пазви и се спуска надолу, за да занесе на живущите в низините тайните на чистите сфери, отдето иде!

Обичам да спохождам снежните преспи. Там срещам скъпия накит на Рила; алпийското звънче! То расте само в тяхно съседство. Там, дето се топят ледовете и снеговете, се явява то за кратковременен живот и след туй пак се скрива за следната година.

Обичам да го гледам, как нежният ветрец тихо полюлява тънката му дръжка.

Защо събужда то у нас една светла, надежда и един радостен копнеж?

Като че ли около него се разлива тиха музика, която ни говори:

"Ние идем през лятото за малко време тук, за да ви напомним, че има един свят на висша любов и на висша красота, за който са родени всички!

Който ни види, облъхва го хармонията на света, в който ние живеем.

Има един свят, за който заслужава да се живее! Той е тъй близо до всички!"

Обичам да спохождам снежните преспи, защото там срещам скъпия накит на Рила!

ПРИ КОТВАТА

Ето, лодката тихо цепи водите на второто езеро "Елбур"
Кой е в нея? Това е Учителят, който отива при "Ръцете които дават." Тъй наричаме бистрия извор при второто езеро.

Днес ще има работа! Всички, които желаят да помагат отиват там.

Предстои важна работа. Тая година ще се даде плът на една нова идея, която е родена.

Всички красиви, снежнобели скали, които украсяват извора, се свалят. Дъното се изчиства хубаво. Снежnobелите скали след това се нареждат вече по нов начин.

И ето, една голяма котва се очертава пред очите ни. Из нея бликат кристалните струи.

Котва е формата, която тая година се възплъти там горе, при Седемте Езера.

Котвата е начало на водите, които слизат надолу.

Тия води ще занесат една нова вест там долу.

Надежда за един нов свят - това е вестта на котвата.

Надежда за близкото утро - това е вестта на котвата.

Тая година се праща долу светлата вест на котвата!

сп. „Житно зърно”, бр. 11, кн. 7-8

РАЗГОВОРИ С УЧИТЕЛЯ

Красиви моменти от живота на Изгрева са тъй наречените разговори с Учителя. В тях се зачекват често много важни въпроси. Всички те са високо идейни. Тук ще предам някои от тях.

I. Днешният момент

Красив пролетен ден! Полянката на Изгрева. Небето чисто синьо. Изобилно слънце. Полянката покрита с пролетни разнообразни цветя. Цъфналите дървета придават неземан вид на гледката. Снежnobелите им одежди като че ли ни говорят за друг един свят, свят на чистота, на красота, на хармония, който в тоя момент е тъй близо до нас! Чувствуваме едно вътрешно сродство със света, който те ни извяват! Сиянието на тоя свят ни облъхва. Витоша е цяла обяна със слънчеви лъчи. Снегът още украсява челото ѝ.

Как тая приказна обстановка трепти в съзвучие със словото на Учителя! Той е тук. Около него братя и сестри. Един го запитва:

– Какъв е смисълът на днешните страдания?

– Страданието идва, за да просветнат хората и да разберат, че насилието и изобщо методите, които са употребявали досега, са ги довели до това положение.

– Кой е изходът от днешното положение?

– Хората търсят своето лично спасение. Някои мислят само за себе си. Егоизмът минава за спасение. Личното спасение едни го търсят тук, а други горе, страхувайки се да не отидат в ада. А пък адът може да бъде навсякъде. Адът може да бъде и на земята. Душевните терзания не са ли терзания на ада?

А пък има нещо по-велико, към което хората трябва да се стремят. Това е Славата Божия, Царството Божие и изпълнение на Волята Божия.

– Как да се разбират тия три неща?

– Те имат обширно значение, засягащо всестранно целокупния външен и вътрешен живот. Но ще изтъкна само тая страна на тяхната същина, която има пряка връзка с належащата нужда на момента.

Казано е: "Така да просветнат делата ви пред човеците, че като ги видят, да прославят Бога, който е на Небесата". Това значи, че ние трябва да бъдем сами Слава Божия! Славата Божия значи, да прояви човек всички добродетели: Любовта и пр.. Царството Божие има връзка с белите дробове, с умствения свят. Това значи, че всичкото знание да бъде достъпно за всички. Всички да могат да се ползват от него. Онова знание, което е нужно за изграждане живота на новото, да проникне в широките маси и тъй да почне съзнателният градеж на новите разумни форми на живота. А изпълнението Волята Божия значи: Земните блага да бъдат за всички. На всеки да му се даде това, което му се пада. Това е приложението.

– Кое е новото, което иде сега?

– Новото, което иде, е: Всички трябва да бъдем слуги! И това ново съзнание вече се ражда! Това е новата вълна, която ще преобрази света. Това е смисълът на думите Христови: "Блажени нищи духом". Какво е "нищи духом"? "Нищи духом" е оня, който работи, за да уреди работите на всички и себе си оставя последен. Изворът на щастието е в слугуването.

– Кое е нужното сега?

– Тия нови идеи трябва да преобразят съзнанието на съвременния човек. Народите да се споразумеят и да се считат като членове на един дом, като братя и сестри на едно общочовешко семейство.

В света да ръководят най-добрите и най-умните хора. Това е синархията. Братство и единство трябва да се въдвори. Но затова са нужни хора с ново съзнание, с ново разбиране на живота.

Единствената сила, която може да ни научи, как да живеем, това е любовта.

Пред вас седи едно велико бъдеще. Тепърва имате да учите, какво нещо е любовта.

Безлюбието е сляпо. Щом някой не вижда, той е без любов. Аз ви говоря за любовта, за да прогледнете.

II. Музиката

Вълните на песента се издигат над главите ни и заливат всичко наоколо. Те отиват в света, за да занесат радостния зов, зов за красивия утрешен ден. Всички са в мълчание, потопени във вълшебния свят, в който ни въведе тя. След това става дума за музиката. Учителят казва:

– Новото в света е музиката.

Един запитва:

– Кой е изворът на музиката?

– Божественият свят е свят на вечна хармония. Външния израз на тая хармония аз наричам музика. Някои считат музиката за забавление. Тя има връзка с човешкото съзнание, но не с обикновеното съзнание. Тя принадлежи на човешкото свръхсъзнание, на човешката душа и на човешкия дух.

Музиката представлява красотата и хармонията на човешката душа. Всичко онова хубавото, красивото в света, е свързано с музиката. Като говоря за музиката, аз подразбирам проявлението на човешката душа.

Великото в света, то е това, което не може да се изрази. Това, което не може да се изрази, то е Духът. Духът е изявление на Незнайното. То е първото нещо. То е началото. След това се изявява душата. После идва хармонията, свещеният трепет. На четвърто място е принципът на поляризирането. А на пето място е принципът на ритъма в света.

– Кой е пътят, който води към истинската музика?

– Всички музикални хора трябва да имат красива душа. Душа, която не е красива, не може да прояви музиката. Когато човек е музикален, той има светлина. Без светлина не може да се прояви музиката. Има и една вътрешна музикалност: Правилно да мислиш - това е музика. Правилно да чувствуваш - това е музика. Правилно да постъпваш - това е музика. Добрият човек е музикален. Умният човек е музикален. Силният човек е музикален. За да може да пее човек, той трябва да има отличен ум, сърце, душа и дух. Сърцето ще даде онзи свещен трепет при пението или свиренето. Умът ще даде оная външна хубост на формата. Душата ще даде израз, съдържание, а духът ще даде цена на всичко това.

Можеш да свириш механично. А пък може Божествената Душа да участва. Тогава ти влагаш магнетизъм в музиката.

– Кои са постиженията на музиката.

– По-хубаво средство за успокояване няма от музиката. Чрез музиката грубите неща изгубват от своята грубост.

Има обикновена музика, музика на сенките. Но има една музика, която като се засвири или запее, всички неща се уреждат магически. Тогава вярата идва на мястото на безверието, любовта - на мястото на безлюбието.

Като мислите за музиката, трябва да знаете, че при музиката се развиват всички добродетели и всички дарби. Тя е основата. Музиката е поощрение за развиване на всички ония дарби, които трябва да се проявят. Един художник, който не може да пее, не може да рисува. Като почне да пее, ще рисува хубаво. Това се отнася за всички други дарби.

Всички не сте еднакво музикални, понеже не сте работили. Някои са работили, а пък други сега трябва да работят. Съединявайте се с тия, у които музикалният център е развит и туй ще ви ползува.

Ако дойдете до Божествената любов, всички ще бъдете певци!

За да дадеш израз на музиката, трябва да знаеш законите на Идеалния свят

сп. „Житно зърно”, бр. 11, кн. 9-10

РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ

Хубаво ранно утро. Лекцията е свършена! Изток е вече заруменен, но далеч е още изгревът. В утринната дрезгавина се упътваме към полянката на "Изгрева" за гимнастични упражнения. Боровете, покрити със снежни кристали, придават вълшебен вид на обстановката. Ние сме в един приказен дворец на белина и чистота.

След упражненията всички сме около Учителя. Идеите на лекцията живо работят в нас.

Интензивен живот има след всяка лекция на Учителя! Тя отваря нови хоризонти, хвърля светлина върху много въпроси, отваря широко поле за мисъл и работа.

Между другото става дума за болестите. Учителят казва:

– Христос - говори за оногоз, който продава всичкия си имот, за да купи една нива, дето е скъпоценният камък. Този скъпоценен камък е любовта! Като срещнеш някого, кажи му: "Пил съм от един извор и съм оздравял. Пий от него, за да оздравееш".

Всички трябва да пият от любовта, за да оздравят.

– Кой е истинският метод в случая?

– Вие не сте се научили най-първо да възприемате любовта. Като възприемеш любовта, тогаз ще проявиш своята любов. Нали най-първо вдишваме въздух и после издишваме?

Човек трябва да влезе в хармония с природните закони, за да почне Духът да работи в него.

При любовта си към Бога ще се научите, как да възприемате. Тогаз ще получаваш! Като отидеш при Бога, Той ще те научи, как да обичаш, и у тебе ще се прояви любов към хората. И тогаз ти ще даваш на хората. Ще даваш на другите, както Бог е дал на тебе!

– Защо всички хора не можем да обичаме по еднакъв начин?

– Понеже всички хора не са еднакво разкрити пред нас. Една разкрита картина можеш да я обичаш, но една неразкрита картина не можеш. Ти не можеш да не обичаш един човек, чието Божествено е разкрито пред тебе! Аз говоря за Душата. Някой вижда в този човек нещо, което друг не вижда!

Ще бъде голяма изненада за вас, когато видите, че всяка душа има много по-голяма цена отколкото сте предполагали.

Защо да не можете да гледате красотата на Господа, който се крие в хората? Божественото във вас, това сте вие! Вярвайте в онова божествено, което е вложено във вас! Бог живее в нашите души. Затова всеки човек има по-големи богатства, отколкото тия на цялата вселена!

Всички хора живеят във вас. Повдигнете образите им, които живеят във вас. Ако ти повдигнеш в себе си хорските акции, то и хората вън ще се повдигнат.

– Кое е най-важното условие за Любовта!

– Чистотата! Реалният свят е свят на чистотата! Хубавият живот седи в чистотата, Нечистотата всякога носи страдания, Също тъй и дисхармонията носи страдания. А хармонията и чистотата носят велики блага.

– Какво е действието на любовта?

– Когато говоря за любовта, разбирам онова, което расте и дава ценност на нещата!

Най-хубавият хляб се прави от любовта!

Най-хубавият въздух се прави от любовта!

Най-хубавата мисъл се прави от любовта!

Всеки човек, когото обичаш, е радостен. Ако любовта не може да вдигне мъртвия от гроба, това не е любов. Като говоря за любовта, подразбирам, че тя е единствената сила, която може да ни въздигне – нас и нашите братя и сестри.

Щастието е в любовта! Там е вашето благо!

Всичко онова, за което копнете, само по този път можете да го постигнете. Знанието се добива с любов. Каквото желаете, не можете да го постигнете, ако нямате любов. Тя носи всички възможности. Тя поправя всички погрешки. Ако

носим великата Любов, с която можем да говорим на всички братя и сестри, ще бъдем добре дошли навсякъде.

Само като обичаш дълго време един човек, можеш да очакваш, че той ще се разцъфти и ще даде плод! Някого с години трябва да го обичаш, за да намериш някакъв резултат, един плод.

Първият дар на Любовта е музиката. Любовта е наука за музиката. Да станем всички музикални, за да се научим, какво нещо е любовта, какво нещо е да не съдим!

– Какво носи новата епоха, която иде?

– Сега хората имат само сянката на любовта. А пък като дойде същинската любов, ще стане преврат и у всички хора ще се зароди желание да обичат!

Иде едно колективно събуждане на човечеството. И тогаз хората ще разберат, че едничкият път е духовният път, че няма друг път освен духовният.

Вие сте излезли от рая. За да се върнете в рая, какво трябва? Без любов връщане в рая няма! Без нея никой не може да се върне в рая.

Оставете във вас любовта да почне да действа и там, дето не е действувала досега.

сп. „Житно зърно”, бр. 12, кн. 1

РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ ПРИ РИЛСКИТЕ ЕЗЕРА

10 часа сутринта. Езера, скали, върхове – всичко изобилно е залято със слънчеви лъчи. Синият небосвод внася в душата мир, тишина и вяра в разумните основи на битието.

На красиво възвишение е палатката на Учителя. Всички са около него. Лицата им са радостни и светли. Това не е ли предчувствие за красивия свят, който утрешният ден ти носи? Стана дума за величествената картина пред нас. Учителят каза:

– Това е грандиозен строеж! Милиони години са работили тук напреднали Същества по един велик план! В новия туризъм се внася една висока идейност. Планината е място за учене и работа. И работата, която правим тук, има и вътрешна страна.

Един природен закон гласи: Всичко, каквото правиш вън, събужда аналогичен процес и в съзнанието. Когато чистиш и украсяваш извора вън, ти с това даваш възможност и изворите в глъбините на твоето естество да протекат. Когато нареждаш нещата вън, това с един алхимичен процес внася ред и в света на твоите мисли, чувства и постъпки. Това може да се използва и във възпитанието.

После стана въпрос и за проблемите, които вълнуват днешната култура. Един запитва:

– Кое е характерното за днешната епоха?

– Днес се намираме пред момента на разцъфтяването на човешката душа. Най-великото и необикновено събитие в живота на човека е възприемането на първия лъч на Любовта. Душите още не са цъфнали. Страданието е предохранителна мярка, да не би душата да се разцъфти преждевременно и да се попари. Постепенно всички души ще се разцъфтят – едни по-рано, други по-късно. Сега трябва да се говори на хората за зазоряването и пробуждането на човешкото

съзнание, за приемането на първия лъч на Любовта. Тия души, които жадуват за Светлина, ще цъфнат и ще завържат!

– Кой са признаците за пробуждането на една душа?

– Докато има противоречия в нея, тя не е разцъфнала още. Още е в състояние на пъпка. При пробуждането ѝ всички противоречия изчезват.

Житното зърно, когато е в хамбара или когато е посадено в земята, е в противоречия. То не може да си представи, защо някой път е притиснато отгоре от други житни зърна и защо някой път е вътре в земята. Но когато поникне на нивата, противоречията изчезват.

Индивидуалният живот на хората прилича на отделни частици, които трябва да минат през огън, за да се слепят. А пък този огън е Любовта. Ако не дойде тя, нищо не може да се направи. Тъй трябва да мисли човек, за да не се самозаблуждава.

Когато слънцето изгрее, цветята се проявяват. Също така и човек, когато познае Бога като Любов, проявява красотата на своето естество.

Това, което учи човека отвътре, как да направи едно добро, как да се обхожда добре и т.н., това е Великата Разумност, която работи вътре в него.

– Как може да се свърже човек с Реалния свят?

– Някой иска по-добър живот от този. Има един по-добър живот – животът на любовта. Тя е най-красивото съчетание между мислите, чувствата и постъпките на човека. Отстрани противоречията в ума, сърцето и волята си и тогава ще ти се разкрият нещата на Реалния свят.

Любовта е, която отваря очите! И тогава ще видиш хубостта на божествения живот около тебе. Тя е най-разбраният, най-лесният и най-естественият път, по който човек може да се домогне до реалността, до живота.

Когато имате голяма мъчнотия, вие приличате на цвете, което е притиснато от голяма канара, но природата е оставила една пукнатина на канарата, и цветето трябва да я намери, да се провре през нея и да излезе от там над канарата и да цъфне!

– Какво значи да познаваме един човек?

– Човешката душа е книга, в която Безграничният е писал нещо. Когато срещнеш един човек, прочети туй, що Бог е писал в него. Когато минаваш покрай цветето, ако можеш да прочетеш туй, що е писал Безграничният в него, то ще се зарадва, а неговата радост ще намери отглас в тебе.

Радвайте се, че обичате! Радвайте се, че можете да четете от тая свещена книга, в която е писал Бог! А пък вие скърбите, че не ви обичат! Радвайте се, и когато не ви обичат, понеже тогава се дава повод на вас - вие да обичате!

Стана дума за блаженствата. Един запитва:

– Как може да се дойде до вътрешния им смисъл?

– Само чрез любовта. Когато човек проявява любовта, тогава тия блаженства са формите, пътищата, по които той може да се домогне до реалността. Но извън любовта блаженствата са неща непонятни. Например човек с външни усилия, по механичен начин не може да бъде "нищ духом", а само чрез любовта! Блаженствата представляват методи, чрез които любовта може да се приложи на земята.

– Какво е отношението на правото и на справедливостта към любовта?

– Когато обичаме, ще му дадем правото. Например, бащата, който обича сина си, ще му даде земя, права, ще го държи при себе си. Когато обичаме, ние сме справедливи към него. А пък когато не обичаме, спрямо него прилагаме

неправдата. Справедливостта е спомагателно средство на любовта. Без Любовта нещата не могат да се проявят, а пък без справедливостта не могат да се приложат.

Хората трябва да съзнаят, че от Бога всички имат еднакви права.

– Може ли да се избегне насилието?

– Насилието е неестествен, болезнен процес. А пък болестта трябва да се превърне в здраве. Човек може да извършва насилие и върху себе си, и върху другите.

В животинското царство силният може да се задоволи, но не слабят. Както сега хората живеят, те не могат да се задоволят. Те ще се разберат един друг, когато дойде любовта като фактор в живота. Иначе животинският принцип ще царува в света: силният ще побеждава, той ще има право.

Щом имаме един порядък на егоизъм, насилието е неизбежно. А пък щом имаме божествения порядък на Любовта, тогава насилието е излишно и се изключва.

Великата любов в света е предвидила един план за всичко – един план за разумен живот. И хората трябва да проучват божествения план в природата. В този план всичко е предвидено. За да се изучи той, трябва да се проучва човешкото тяло. И само когато хората изучат как е устроено то, ще разберат новия порядък.

– Кога ще дойде той?

– Това е въпрос за пробуждане на съзнанието. Ако човек се движи с бързината на волска кола, то за пробуждането на съзнанието му трябва векове. А пък когато се движи с бързината на светлината, трябва му малко време. Когато съзнанието се пробуди бързо, тогава и въпросите бързо се разрешават.

Съвременният порядък, който хората имат, е човешки. За глупавите хора този порядък ще продължи още няколко хиляди години, а за умните още днес ще се смени, и те ще се освободят от него.

Като срещнеш един човек, кажи му: "Стани проводник на Божията любов!" Всички хора носят свещи, но незапалени. Ако твоята свещ е запалена, като срещнеш някого, запали свещта му; той ще запали на други и т.н.

– Какво е бъдещето на славянството?

– В бъдеще славянството ще излезе от железния век и ще влезе в златния век на своята история. Но неговата мисия няма да бъде тясно националистична или расова, а общочовешка и духовна.

– Какво ще бъде бъдещото хранене?

– В бъдеще всички хора ще бъдат плодоядци. Това ще бъде в шестата раса. И разликата между тях и сегашния живот ще бъде такава, каквато е разликата между човека и животните. Шестата раса ще сближи народите.

сп. „Житно зърно”, бр. 12, кн. 2-3

ТВОРЧЕСКИТЕ СИЛИ НА СЕЛОТО

Една братска градина.

Посетих напоследък изложбата на Владимир Димитров – Майстора – три салона в Художествената Академия, пълни с голям брой картини – повече от 150. Самият Димитров живее в село, в най-близко общение с природата. Той е вегетарианец. Обича селяните, обича нивите, плодните дървета, цветята, обича всичката работа всред природата: копан, жътва, коситба и пр... Той обича душата

на народа – душа, пълна със свежи, непоковарени, девствени сили, които чакат своето развитие. Когато обикалях трите салона с картини, едно чувство, една мисъл силно проникваше в моето съзнание. Вижте всички селски типове, които той рисува! Погледнете тия безброй образи на моми, момци, жетвари, копачки, които се нижат пред погледа ви! Кое е характерното, общото, което отличава тия лица? Някой би могъл да каже, че тия лица са далеч от действителността. Майсторът е снел на платното не само това, което е виждал с обикновените си очи, но и това, което прозирал в дълбините на селската душа с вътрешния си поглед, с погледа на тайноведец. И колко са сериозни повечето лица на моми, момци, на млади и стари! Замислени и даже малко строги! Лицата са красиви, даже някои от тях са с класическа красота: благороден, правилен и изящен нос, изразителни дълбоки очи, красиво чело, брада и пр.. Известна тъга се чете по техните лица.

Какво е искал да изрази художникът тук с едно вътрешно прозрение, воден от гласа на своята интуиция? Той представя тук селянина с грамадни духовни сили, с големи богатства. Той е с дълбока душа, с големи заложби, за полет, за творчество. Красотата на лицата им, правилността на чертите им показват, че духовните сили на селянина са чисти, възвишени, а тъгата, която се чете по техните, лица, показва, че няма още поле за проява на тия мощни творчески енергии на народа. Тая тъга говори, че тия сили не са могли да се разкрият с неудържим замах. Те са още притиснати в народната душа; не са още отворени пътищата на творчеството! Тая тъга, която се чете по лицата на типовете на Майстора, това е тъгата на душата, която не е утолила своя копнеж за онова, което освобождава душите и ги води към свобода, творчество и радост.

Трябва да се разбере народната душа, да се разбира Великото, което тя крие в дълбините си и да ѝ се помогне тя да се изяви с всичката си красота!

Ще приведа тук само един малък пример, какви красиви заложби крие българското село, как народната душа е готова за велико творчество, за велика жертва, за велик идеен подвиг!

Когато влакът те носи към изток по южната линия, коя е тая китна градина, която привлича погледа ти, когато наближиш Айтос? Това е Братската градина. Едно спретнато светло здание я украсява в средата. Градината е на два км. западно от града.

Тя е живо въплъщение на красивото, което новото носи в света! Новите идеи тук са намерили един конкретен, жив израз. Някой с радост дава тия 25 декара земя, за да послужат за великата идея, която го вдъхновява. Преди всичко се построява здание всред нея. Кой ще го построи? Братята и сестрите от всички околни села вземат участие. Какви интелигентни физиономии, какви търсеци души, каква начетеност, какво сериозно отношение към въпросите на живота.

Едни със свои коли донасят камъни, свалени отгоре, други носят пясък, трети градят, четвърти носят храна или я готвят.

Самото място на градината в началото е неразработена земя, наглед за нищо негодна. Най-напред тя трябва да се изчисти от камъните. Идат от всички околни села и от града за работа: едни чистят мястото от камъните, други го изорават, трети го засаждат с лозе и плодни дървета.

Всяка година няколко дни тук остават незабравими в живота на братството в тоя край. Това са дните, в които те се стичат от всички села за работа в градината.

Утре ще се копае лозето. Съобщава се това на всички близки села. Те съобщават на по-далечните и т.н.. И до вечерта във всички села е съобщено, че има работа на лозето. Никого не карат с насилие или по задължение; съобщава се само за сведение. Всички идат доброволно. С най-голяма готовност идват около 120

души. Едни идват още от вечерта и преспиват в зданието, а други – от по-близките места – идват рано сутринта. Всеки си носи мотика и хляб в торбата. Всички са радостни, че могат да направят нещо за Цялото. Защо работата за себе си не буди оная радост, както работата за Цялото, за другите? Защото тогава човек излиза от ограничения личен живот и влиза в океана на безграничния живот; и от последния животворни сили протичат в него.

В ранното утро преди всичко се правят гимнастични упражнения. Песни. След това с любов пристъпват към работа. Нежен ветрец полъхва и гали косите им. Как радостно свети слънцето! Птички пят над главите им. Небето е чисто. Само няколко светли облачета се носят към изток. Като че ли цялата природа е радостна за своите мили деца, които дават път на светлите пориви, които тя им шепне тихо в душите!

Общ обяд. Готвили са няколко сестри. Четене на някоя беседа от Учителя и обмяна на мисли върху прочетеното.

Работата често привършва към обяд. Някой път обхваща и няколко часа след обяд. Каква грамадна работа е свършена! Ако бяха работили само няколко души, тая работа щеше да отнеме седмица, а сега само половин ден или малко повече. До вечерта всички са в къщи.

Защо тия хора работят вдъхновени от радостен подтик? Защо чувствуват, когато работят, крила в душите си? Защото тук подтикът иде от най-великата сила в света: Любовта! Подтикът им иде от една велика идея! По тоя начин тяхната работа в градината се издига до висша красота: тя е само бледен израз на онова разбиране на живота, което сгрива душите им.

Плаща ли се на тия хора и какво? Да, плаща се, и то повече, отколкото обикновено се плаща в такива случаи. Това е радостта, която те преживяват; това е вътрешната светлина, с която се чувствуват озарени; тя тъй разширява тяхното съзнание! Идейната работа отваря извора на редица нови идеи в човека.

Тая братска градина е важна като символ за духа на новото, което слиза на земята. Новото направление на труда иде от любовта. И това ще внесе една неподозирана красота в света: красота в душите, красота и в целокупния живот. Даже и самите предмети, изработени с такъв свят подтик, ще носят в себе си печата на нещо свещено и чисто, на нещо светло и ценно. Здание, дреха, жито, плодове, ако при работата с тях е вложена тая велика божествена идея, са вече други. Те са пропити от нещо друго, което ще почувствува всеки, който влезе в съприкосновение с тях – той ще получи чрез тях нещо красиво в себе си.

Новото съзнание, което се ражда сега, е работа за Бога, за другите.

Красота носи утрешния ден – ден, в който ще се разкрият мощните сили и велики заложби, които крие народната душа.

сп. „Житно зърно”, бр. 12, кн. 4-5

ЕДНА СРЕЩА НА ИЗГРЕВА

Пролетен неделен ден. Изгревът е потънал в зеленина и цветя. Неделната беседа е свършена. Много от гостите, дошли за беседата, се разхождат по полянката и двора, интересуват се от всичко, разпитват за живота на братята и сестрите, за идеите. Искат да знаят, как схващат тия или ония въпроси на живота, на науката, философията, изкуството и пр.. През това време прииждат нови гости

от града. Те са закъснели за беседата, но искат да разгледат Изгрева. Нови запознанства. Някои идват, движени само от любопитство, а други искат да проверят, да проучат.

Три души от братството – X, Y и Z – си говорят нещо на полянката. Към тях идва една група гости. Те са една студентка от държавния университет и двама студенти. Тя следва философия. Единият от студентите е юрист, другият – медик.

Медикът казва:

– Каква чистота цари тук! Въздухът тук е особено чист и свеж!

Студентката възкликва:

– Тук се чувствава такъв мир и спокойствие, една тиха радост! Като че ли сваляш тежка раница от гърба си!

Юристът пита:

– Колко души сте вие в Братството?

X. отговаря:

– Множество милиони!

– Как така? Вие се шегувате. А пък аз ви питам сериозно!

– И аз сериозно отговарям! За да разберете моя отговор, трябва да знаете, как ние разглеждаме въпросите на живота. Всички идейни хора, всички идеалисти, които работят безкористно за доброто на човечеството, за един разумен живот на братство, красота, хармония, изключващи всяко насилие, са с нас! Те са вдъхновени от подтика, пратен в света от Великото Всемирно Братство. Те са приели вълната, която иде от онзи велик център. А такива идеалисти има навсякъде в света. Те макар и да не се познават по между си, всички са свързани в едно с една вътрешна връзка. Вълната, която иде от Великото Всемирно Братство, работи навсякъде в света! Тя работи във всички души! Тя се разпространява заедно с въздуха. И всеки приема от великия импулс на новото според степента на своята възприемчивост!

– Обяснете се по-конкретно. Не разбирам нищо.

– Представете си едно езеро. Допуснете, че някой взема един голям камък и го хвърля в средата на езерото. Какво ще се образува по езерото? Нали красиви концентрични кръгове, които се разширяват към брега?

– Но каква връзка има това с казаното от вас по-рано?

– Именно великият подтик, импулс, който иде от висините на Духа, от Всемирното Братство, може да се сравни с един такъв камък, хвърлен в езерото. В такъв случай кои кръгове ще имат по-голяма височина и бързина – външните или вътрешните?

– Разбира се, вътрешните.

– Те са запазили по-голяма сила от първоначалния тласък. И колкото отиват по-навън, кръговете стават по-слаби, по-бавни, и даже най-външните кръгове до брега едвам се забелязват, – като че ли се сливат с езерната повърхност.

– На кое отговарят кръговете?

– На разните идейни движения в света. Всички идейни движения в света, които носят характера на новото в себе си, идат от един велик божествен център.

– Но по какво ще познаем, кои са по-далеч и кои по-близо до центъра?

– Тия идейни движения, които са по-близки до центъра, са запазили в по-голяма чистота първоначалния импулс и затова имат по-мистичен, по-духовен елемент в себе си, а външните са изгубили отчасти тая първоначална чистота. И затова даже най-външните могат да изглеждат до известна степен привидно материалистически, лишени от духовен елемент. А това е, защото те са най-далеч

от центъра и съдържат много външни примеси в себе си. Нали водата е най-чиста при самия извор и колкото отива по-надолу, добива примеси и става мътна?

– Кое идейно движение може да се постави в най-вътрешния кръг?

– По принцип това, което съдържа в най-голяма чистота и пълнота вълната на новото, пратена в света.

Понеже Христос е главата на Всемирното Братство, затова можем да кажем, че вълната, която се праща в света, иде от Христа!

Да не се мамим. Някои движения могат да имат претенцията, че са нещо ново, обаче, те са само стари атавистични методи, които нямат никакво бъдеще. Всяко движение, което разделя народите един от други и всажда шовинизъм, няма нищо общо с вълната на новото, което се праща в света.

Навсякъде може да се види, как работи подтикът, пратен от Всемирното Братство. Новата вълна, която се праща в света, работи във всички по-будни души! Тя може да се долови не само в новите идейни движения, но и в творенията на Метерлинк, Ибсен, Емерсон, Мълфорд и пр.. Навсякъде, дето виждаме новите прояви на единение, коопериране, взаимопомощ, сътрудничество, дух на братство, на слугуване и жертва, личи действието на тая вълна.

И тия общества, народи и раси, които отричат новото, което иде, ще бъдат изродени и нямат никакво бъдеще. Само тия общества и народи имат бъдеще, които имат усет за новите идеи и в които последните намират място и се разцъфтяват.

Времето е напреднало. Гостите се сбогуват. Те имат и други въпроси, които оставят за друг път.

сп. „Житно зърно”, бр. 12, кн. 6

РАЗГОВОР НА УЧИТЕЛЯ С НАРОДНИ УЧИТЕЛИ ПРИ РИЛСКИТЕ ЕЗЕРА

Хубав светъл юлски ден. Слезли сме от Изгревния връх и току-що сме свършили красивите ритмични упражнения. Всички лица са светли и бодри, като че ли са още озарени от преживяното горе и при упражненията.

Кои са тия, които се приближават към нас? Това са група туристи. Взаимно запознаване. Те са народни учители, които на минаване през Езерата се отбиват в лагера. Колко са любознателни! Нали учителството е една от най-будните, най-идейните части на нашата интелигенция! С интерес разглеждат и питат за всичко! Посещават чешмичката, разглеждат надписа ѝ, разглеждат палатките, хижата, разпитват за идеите, за книжнината, за дейността и пр.

После се събират около Учителя. Пожелават той да им говори.

Учителят почва така:

„Хората не са проучвали, какво нещо е любовта. Те имат за нея смъртно понятие. Те са проучвали сенките на любовта. Под любов аз разбирам единственото достъпно нещо, което може да сближи всички хора и целия свят и всички същества от най-дребните до най-големите. Тя е единствената сила, чрез която животът идва. Няма друга сила, чрез която животът може да дойде.

Аномалията в съвременното общество е в безлюбието. Щом имат любов, хората ще могат да влизат един други в положението, в своите нужди. Като обичаш

някаго, всичко можеш да направиш за него. Всеки човек има известна задача на земята. Той не е дошъл така. Тая сила е единствената, която предвижда условията, при които човек нормално, правилно може да се развива. Там, дето няма любов, там има насилие, а пък насилието с насилие не се изгонва. Като дойде любовта, тя седи по-горе от силата. Да подчиниш любовта на силата, това е невъзможно. Тогава ти ще бъдеш нещастен. Като освободиш любовта в себе си, ще бъдеш щастлив. Когато човек не разбира любовта, идват страданията като едно последствие. И те подготвят човека да намери любовта, т.е. те пробуждат човешкото съзнание. Любовта е едничката сила, чрез която щастливият живот може да дойде и добре да се организира.

Разрешението на съвременните въпроси не е икономическо.

Сега всички хора търсят изходния път. Изходен път трябва сега. Единствената сила, която може да внесе изобилието, е любовта. Какво нещо е любовта? Любовта е да обичаш другите хора така, както обичаш себе си. Ако аз имам един самун хляб, ще му предложа половината. Няма да му дам целия самун. Ако дойдат още двама, ще му кажа: "Я дай ти половината от твоята половина, и аз ще дам половината от моята половина".

Защото малкото има едно свойство при любовта. Ако ние постъпим с любов, има един закон в света, който действа: малкото се увеличава. Житното зърно нали е малко, но то се увеличава. Това, малкото житно зърно, храни целия свят. Така, като дойде любовта, ще имаме един организиран свят, дето нещата ще растат. Това малкото, което се дава, ще расте.

Сега най-първо хората трябва да се научат да мислят по този начин. Как построяваме една къща? Трябва да имаме една идея за нея. Трябва да се направи план на къщата от архитект и тогава да се построи. Иначе ще похарчим напразно средствата си.

Цялото човечество е създадо един порядък, който не можем да изправим лесно. Защото хиляди години се е строило.

На земята всичко е разумно, предвидено. Казват: "Има ли Бог?" Ти щом живееш, Великата Разумност живее в тебе! Ти искаш да обичаш и да те обичат! Това е Великата Разумност в нас! Един човек иска да ти помага. Това е Великата Разумност вътре в него, която се проявява. Онова топлото чувство в нас, което ни кара да се обичаме и да си помагаме, това е Бог в нас. А пък дето се озлобяваме един против друг, няма го Господ там.

Сега единственото нещо, което е важно, то е любовта, която трябва да се приложи навсякъде. Защото тя е най-разумното нещо. Тя ще ни въведе в света на разумното, в света на Мъдростта, в света на Светлината, в света на Истината, а пък от Истината изтича Свободата. Ние искаме свобода. Трябва да обичаме, трябва да се учим, трябва да добием Мъдростта и като добием знанието, ще добием свободата. Човек като няма знание и да му дадат свобода, не може да я оцени.

Редът, по който трябва да живеем, не трябва да го създаваме. Всички тия закони трябва да ги извадим от нашия организъм. Да видим, как са построени стомахът, белият дроб и мозъкът. Те извършват специални функции.

Всяка система трябва да се подложи на опит. Това, което имаме, се дължи на опита. То не е последната дума.

Любовта и справедливостта трябва да се турят в живота на човечеството. Любовта има две страни: да обичаме, да дадем и да възприемем любовта. Значи правилно да даваме и правилно да възприемаме – това е любовта. Ние сега искаме да ни обичат хората. Има една любов на възприемане: да ни обичат. А пък има една любов, която ние трябва да даваме. То е като жертва.

Де се раждат сега споровете в света? Ако вие сте 10-20 души, и има само едно шише с един килограм вода, то ще се роди спор, че на едного дали повече, а на друг по-малко. Но ако ви заведе при извора, няма да има спор, понеже има изобилие. В малкото се ражда спор.

Та сега любовта е изворот. Като отидем при любовта, всичкото това разногласие, което има сега между хората, ще изчезне, понеже ще има изобилие; няма да има спор. Всеки може да вземе, колкото си иска. Ако иска едно шише, а ако иска цяла каца да си вземе – все едно.

Този живот ще се измени. Но ако се измени в духа на старото, това няма значение, няма смисъл. И невъзможно е. Няма връщане назад!

Всичко, каквото става, допринася – то е материал за градежа на Царството Божие. Като дойде Царството Божие, градежът ще почне с този материал. Това противоречие, което съществува сега, е материал. Като се съгради, ще се види, за какво ще се употреби той. Трябва да дойде любовта сега, за да се оправи светът.

– В колко държави имате последователи?

– Навсякъде! То е едно течение, което се разраства навсякъде. Само трябва се координират хората, да дойдат в координация.

– Колко са вашите?

– Всички хора и всички същества са наши и ние сме техни, само че не се познаваме.

– За паневритмията какво ще кажете?

– Вие сте учители. В съвременното възпитание трябва да се въведат тия ритмични упражнения. Има движения, които са разумни. Много движения не са разумни. Има движения, които подобряват мозъка. Има движения, които подобряват чувствата. Има движения, които подобряват волята. Ако се въведат тия музикални ритмични упражнения, децата ще напредват много повече. Всяка сутрин половин час ще се правят тия упражнения. Тия неща ние сме ги опитали вече 15-20 години върху децата и върху възрастните, какво влияние упражняват. Всяка теория трябва да се приложи на опит и да се види, какъв резултат ще има.

Ние искаме да приложим и музиката като първостепенно възпитателно средство

сп. „Житно зърно”, бр. 12, кн. 7-8

РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ НА ВИТОША

Днешният ден се чувствува празничен. Небето синьо. Времето е тихо. Тук има още остатъци от снежните преспи. Около нас – пролетни цветя. Чувствува се радостта на възкръсващата земя, на събуждащите се цветя и треви, жадували през зимата за този момент. Разположението на всички тия цветя, на тия дървета се предава и на тебе. Общението с вътрешния живот на природата е богат източник на нови идеи, на нови прозрения, на нови стремежи и подтици!

След ритмичните упражнения се изкачваме по-нагоре. Спираме се на красивата полянка при първия заслон. От тук се разкриват широки хоризонти: виждат се Резньовите, хижата, отсрещните иглолистни гори и надалеч, като вълшебна видение, се очертава Рилската верига!

Всички са около Учителя. Той почва:

– Хората нямат понятие за оня непрерывен процес, в който Великото се проявява. Ако имаха това съзнание, те щяха да имат онова смирение в душите си!

Човек трябва да обикне Великото в света! И като види някоя форма, да види в нея божественото, да ѝ изпрати една любовна струя и да си отmine. Ще обичаш частта заради цялото. Ако работиш за цялото, и твоите работи ще се уредят. Същността на живота е да работиш за цялото – да имаш желание да твориш. Ако държиш доброто, ако държиш божественото, животът сам по себе си ще се нарежда. Всяка лозова пръчка, която не работи за цялото, изсъхва и ще се отреже.

Всичката погрешка е, че днес всеки човек живее за себе си. Всичкото зло иде от по-голямата любов към себе си, а всичкото добро иде от по-голямата любов към цялото.

Аз още не съм говорил за любовта, а само за подаръците и благата на любовта. Хората не са оценили още подаръците и благата на любовта, а пък искат самата любов! Оценяването на подаръците и благата ѝ е подготовка за разбиране и проява на самата любов. Докато разбирате подаръците на любовта, дотогава ще се подмладявате и ще остарявате. И като дойдете до любовта, тогава няма вече остаряване.

Любовта – това са най хубавите отношения, които може да има. Като дойде любовта, тя учи човека, и тогава човек има най-хубавите постъпки и отношения. Но преди да дойде тя, човек трябва да учи отношенията.

Можеш да излъжеш само оня, когото не обичаш. Щом излъжеш някого, любовта я няма там. В любовта няма абсолютно никаква лъжа. Това е абсолютен закон.

Любовта носи радост. Тя носи импулс и живот. Ако любовта не донесе тия неща, тя не е любов.

– От где иде обезсърчението у хората?

– Щом дойде любовта, създават се най-хубавите условия. Ти седиш и мислиш, че нещата са невъзможни и се обезсърчаваш. Щом дойде любовта, виждаш, че всичко е възможно. Напр. някой човек е отчаян, иска да се самоубива, да се дави. Щом дойде любовта, той става смел, решителен, не го е страх от нищо. Напусне ли го любовта, той пак става страхлив като заек.

При любовта има разширение. С любовта ти влизаш в един красив свят, в най добрите условия.

При нея най-първо ти се стопля сърцето и в ума ти се запалва една свещ. При любовта в съзнанието идва просветление. По-рано ти си бил индиферентен, нищо не те е интересувало. Щом дойде тя, ти вече имаш будно съзнание.

Няма по-красив момент от съзнаването на любовта! Това, което наричат възкресение – това е моментът, когато човек съзнае любовта.

Като дойде любовта, няма да има умрели, няма да има болести. Магарето няма да реве, а ще пее. Гарваните няма да грачат, а ще пеят. Това са символи.

Човек трябва да има здрава мисъл. Всяка мисъл, минала през любовта, е възвишена!

Какво нещо е любовта? Като обикнеш един човек, ти виждаш страданията му. Трябва да обикнеш някого, за да знаеш какви нужди има той! Аз бих желал всички да обичат, за да влизат в нуждите един на друг.

Всички светии са влюбени! Те толкова са влюбени, че са забравили всичко друго! Видял е той нещо, идеалът му е толкова висок, че е забравил всичко друго! И ще поплаче някой път светията за онова, което е видял!

При божествената любов вземат участие всички същества от невидимия свят, цялото Небе се проявява чрез човка, който обича!

Един царски син се влюбва в мома от прост род. Но после той почнал да обръща внимание на друга. И тя отишла при една скала, за да се хвърли долу. Канарата казала: "Не се хвърляй долу! Онзи пак ще те обикне. Не се обезсърчавай!" Тя минала една река и искала да се удави в нея. Реката ѝ казала: "Недей! Ще ме опетниш, аз минавам през толкоз места! Той ще те обикне. Прави онова, което аз правя. И аз нося нечистотиите и не се обезсърчавам." – Това са символи. Идеята е, че има в природата една разумност, която ни крепи.

– Как може да се добие любовта?

– Това е неправилен израз. Тя не е нещо, което отвън може да се сипе в хората. Не! Човек има любовта и остава само да я прояви. Тя е силата, която носиш в себе си. Ако останеше тя сега да дойде в тебе, то е изгубена работа.

– Кои са методите на любовта?

– Обръщайте внимание на дребните неща, защото те са, които ще разрешат въпросите! Любовта е в най-малките подбуди! Например, ти си занят с някои високи работи, но дойде ти подбуда отвътре да покажеш на този човек пътя, да походиш с него няколко десетки метра, за да му покажеш пътя. И тая малка услуга може да стане причина след време за големи промени в живота ти!

Само през вратата на любовта може да се влезе при Великия! Само през вратата на любовта може да се влезе в Царството Божие! Само през вратата на любовта може да се влезе в Живота.

Когато работим от любов, без да чакаме нищо, това е божественият порядък. А пък когато се осигуряваме, то е човешкият порядък. В новата култура всичко ще се прави с любов.

Когато обичаш някой човек, от тебе нещо излиза. Ти пращаш към него светлина и в тази светлина виждаш лицето му, че има красиви черти. И всеки път намиращ все нови и нови красиви черти в него.

Когато отивам при цветето, виждам какво е писал Безграничният в него. Отивам при друго цвете и пак правя същото. После отивам при един камък и пак правя същото. Цветето е книга, която Безграничният е писал. В тия книги аз чета, какво е писал Той в тях и се радвам, понеже и те четат в мен. Като отида при тях, аз чета от тях и те четат от мене. Те ще се радват, че има един четец, който чете в тях. В божествения свят живите книги се радват, когато ги четат. И ние на този свят защо скърбим? Защото не ни четат хората. Всеки минава, без да чете.

Когато четем това, което Великият е писал в една книга, ние обичаме! Да ни обичат – това значи да ни четат – да четат онова, което Великото е писало в нас. И Писанието казва: "Написан е Божият закон в сърцето ни!" И когато четем една книга – т.е. когато обичаме един човек и той се радва, и ние се радваме. А когато не обичаме, не можем да четем.

сп. „Житно зърно”, бр. 12, кн. 9-10

РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ

Пролетно утро. Цветята на Изгревската полянка още са окичени с росни капки, които блестят по тях като малки слънца. Чисто синьо небе. Сливите,

ябълките, прасковите и пр. отрупани със снежно-бели цветове, дават вълшебен вид на обстановката. Безброй пчели около цъфналите дървета.

Учителят е на полянката. Няколко братя и сестри са около него. Постепенно тая група расте и скоро става грамаден кръг около Учителя. Води се оживен разговор. Става въпрос за мирогледа. Учителят казва:

– Има философия на глупавите и на умните хора. Има философия на болните и здравите хора. Има философия на грешните и на праведните.

Представете си едно езеро. Ако прекъснеш всички негови връзки с изворите, какво ще стане с него? Ще изсъхне. Това става с човека, когато прекъсне своите връзки с Разумния свят, който лежи в основите на цялото битие. Тогава какво ще стане с него? В края на краищата той ще се лиши и от този малък живот, който има. Това е прекъсване връзката с Реалното в света.

– Защо са страданията в света?

– Те се дължат на отклонение от великите закони на живота. Препятствията, си имат и добрата страна. Те карат човека да мисли и да развива своите сили. Един старец на умираше дал на сина си една тояга и му казал: „Щастието ти е в тая тояга“. Синът я взема и постоянно я носи със себе си, все в очакване да му донесе щастие. Но щастието не идвало. Един ден като вървял, попаднал го един бик. Той в борбата, за да се защити, дигнал тоягата и почнал да удря бика. Тоягата се строшила и скритото в нея богатство излязло. Той казал: "Защо не дойде тоя бик преди 10 години?" - Че и при вас идва бикът. Идва някоя голяма мъчнотия, някое голямо страдание и вие се натъквате на едно голямо богатство, скрито във вас.

Човек носи всичко в себе си. Разумната природа изисква, това което ни е дала, да прорасне.

– Кое е новото, което иде?

– Новото, което приближава, е Любовта. Тя е извор непрестанен, от който всички добродетели извираат. Чрез нея можем да добием знанието и свободата, но понеже не сме разбрали любовта, ние мислим да добиваме знанието по нашому, и затова го изгубваме. И свободата добиваме по нашому - с насилие - и я изгубваме.

Любовта прави човека способен да прояви велики дарби. Тя подмладява. Любов, която не подмладява, не е пълна. Когато те посети любовта, благодари! Когато помислиш за нея, помисли за величието на Великата Разумност, която прониква живота, за оная Благост, която стои зад външните явления на живота.

Не могат да те обичат, докато не си обичал. Не можеш да бъдеш обичан, докато не си дал.

Велики са законите на любовта. Това, което обичаш, ще го придобиеш. Затуй това нещо, което искаш да придобиеш, трябва да го обичаш!

Мощно е действието на любовта! Този, който обича, расте. Расте и този, когото обичат.

Когато обичаш някого, той трябва да премине от смърт в живот. Тогава любовта е Божествена.

– Какво трябва да се прави сега?

– Сега почнете служенето на любовта. Наблюдавайте добрите хора. Търсете хора да ги обичате.

Разрешението на всички въпроси е в любовта. Ония хора, които искат да поправят хората, трябва да имат любов.

– От какво страдат сега хората най-много?

– Сегашните хора страдат от разединение.

Няма по-хубаво нещо от това, човек да счита желанията на другите хора като свои желания.

– Как може да се достигне до щастието?

– Вие искате да бъдете щастливи, но не знаете как.

Когато сте нервен, вие се демагнетизирате, вие разпръсквате щастието си. Ще бъдете търпеливи. Някой за нищо и никакво се дразни.

Щастието е резултат на служенето - служене от любов. Ако не знаете добре да слугувате, не можете да имате постижения.

Например, аз съм странник. Пристигам в един дом. Хората ги няма там. Аз запаля печката, измия дъските, донеса вода. Омеся и опека хляб. Като дойдат хората, няма ли да им бъде желан гост? Дето и да сте, винаги гледайте какво можете да направите. Разберете нуждите им и направете им нещо.

Най-първо сутрин ще призовеш Великата Разумност, ще отидеш при Нея и ще кажеш: "Каквата работа желаш, ще я извърша". Не веднъж на годината да правиш добро, но всеки ден да правиш микроскопически добрини. И тогава сърцето ти, умът ти и душата ти ще работят добре.

За да постигнеш нещо, трябва да работят едновременно умът и сърцето.

Събирайте най-хубави мисли в ума си. Събирайте най-хубави чувства в сърцето си. И събирайте най-хубави постъпки във външния си живот.

По какво се отличават добрите хора? Те мислят за другите, а пък лошите мислят само за себе си.

Вие да живеете за другите, а пък другите да живеят за вас.

Това е новото учение!

Ще дойде, ще дойде новото. Ледовете се топят вече!

сп. „Житно зърно”, бр. 13, кн. 2-3

РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ

След паневритмичните упражнения на полянката, пак сме в салона. Стените на салона са позлатени от ранните слънчеви лъчи. Разговорът започва в свръзка с току-що свършената лекция на Учителя. Става въпрос за старата и нова култура. Учителят казва:

– Докато не изхвърлиш мухлясалия хляб от торбата си, пресен не може да дойде. Изхвърлете навън вашия мухлясал хляб. Всяка идея, която те безпокои, тури я настрана. Ще ѝ кажеш: "Ще бъдеш добра да ме освободиш. Сега съм много занят".

– Кой е пътят, по който ще дойде новото?

– С любовта ще започнете. Една работа, която с любов, може да стане за един ден, ако се почне без любов, ще ѝ трябват много години. Хубаво е да се ходи по лесния път. Дето търсите лесния път, това не е лошо. Но няма по-лесен път от любовта. Като влезеш там, всичко става.

Любовта е велика наука. Няма по-хубаво нещо от нея. Тя е Божественото. Само чрез нея можем да намерим Безграничния! Като дойде тя, ще знаеш, къде е Той и ще знаеш, как да постъпваш. Ако имате любовта и излезете сред природата, веднага ще се свържете с вътрешната ѝ страна и ще дойде вдъхновение във вас.

– Какво значи да познаеш един човек?

– Вие още не се познавате. За да познаеш един човек, трябва да го обичаш. Щом не го обичаш, той е маска за тебе. А пък като го обичаш, ще видиш, че той крие една велика душа, по-голяма от вселената. С хиляди години ще изучаваш, какви красоти се крият в нея.

Всички хора не можем да обичаме еднакво, понеже всички хора не са се разкрили еднакво пред нас. Една разкрита картина не можеш да не я обичаш. Та един човек, чието Божествено е разкрито пред тебе, ти не можеш да не го обичаш. Аз говоря за душата. Някой вижда в този човек нещо, което друг не вижда.

Един ден вие ще се озовете пред голяма изненада - ще видите, че всяка душа има много по-голяма цена, отколкото вие сте предполагали.

В тоя, когото обичаш, ще оценяваш всичко добро, което той има.

Когато човек обича никого, не вижда погрешките му. Вижда хубавото в него. А когато не го обича, повтаря погрешките му в ума си. Ако виждате погрешките на човека, това значи, че вашата любов се е намалила. Не че той няма погрешки, но вие не трябва да ги виждате, за да се изправи той. Щом му виждате погрешките, той не може да се изправи. Това е много мъчно изкуство.

Вие повдигате цената на тия предмети, които обичате. С това повдигате и своята цена. Всички хора живеят вътре във вас. Повдигнете образите на хората във вас. Това става чрез любовта. Така вие повдигате техните акции във вас. Тогава хората и отвън ще се повдигнат.

Като давате цена на нещо, то е вече любов! Като дойде любовта, вие имате светлина и всичко ви става ясно.

Като обичаме другите хора, ние се разкриваме пред тях и им носим светлината на Безграничния!

Без любовта няма връщане в рая. Любовта е пропусъкът. Без нея никой не може да се върне в рая. Без любовта, на която и граница да отидеш, ще те спрат.

Под възкресение се разбира новата форма, която няма да се разрушава.

Всеки ден трябва да намерите някого, когото да обичате.

В разумната любов оня, когото обичаш, гледай да не го цапаш. Как ще го цапаш? Например, като обичаш един човек, почваш да му приписваш някои качества, които той няма. Не го ли цапаш така? За оня, когото обичаш, никаква отрицателна мисъл няма да имаш. Когато чуеш нещо лошо за него, ще кажеш: „Това не е така!“

Като гледаш, че другите хора се обичат, това няма да ти помогне ни най-малко. Ти почни да обичаш, и ще разбереш, какво нещо е любовта. Любовта сама ще ти даде правилата. Тя е сама закон за себе си. Тя никога не постъпва по един и същи начин. В нея има едно вечно разнообразие.

Такава любов, с каквато ти обичаш, никой друг не може да има. Както ти обичаш, никой друг не може да обича. Любовта на всекиго се различава. Любовта ви е ценна, понеже никой не може да проявява такава любов, каквато вие проявявате. Радвайте се на любовта си. Радвайте се и на любовта на другите.

– Какво е действието на любовта върху човека?

– Всяко нещо, в което любовта почва да действа, оживява. Когато говоря за любовта, разбирам онова, при което нещата растат, и което дава ценност на нещата. Всеки човек, когото обичат, е радостен. И всеки човек, който обича, е радостен.

Ти минаваш за красив, но ако сравниш своята красота с тая на един ангел, тогава ще видиш, че ти си много малко нещо. Радвай се, че ангелът е красив, понеже неговата красота е твоята бъдеща красота. Аз се радвам, като срещна добър човек, понеже аз и той сме едно.

Един човек, който те обича, като дойде при тебе, ти вече сиромаш не можеш да бъдеш. И болен не можеш да бъдеш. Щом не те обича, болен ще бъдеш. Щом не те обича, сиромаш ще бъдеш.

Любовта като дойде, изключва всички отрицателни страни на живота. Има навсякъде обнова. И животни, и растения се обновяват. И човек, и ангели се обновяват. Но човек се обновява като човек; растението се обновява като растение; камъкът се обновява като камък; и ангелът се обновява като ангел.

Вие не сте се научили най-първо да възприемате любовта. Ще възприемете любовта и тогава ще проявите своята любов.

Първом вдишвам въздух и след туй го издишвам. Ако не приемам въздух, ако не дишам, ще мога ли да говоря, ще мога ли да ви кажа нещо? Първом ще приемем божествената любов, и тогава ще я проявим.

– Кого трябва да обичаме?

– Безграничният, който живее в тебе и обича всичко. И ти ще се учиш да обичаш всичко. Обичай Цялото, всички, и ще бъдеш здрав. Всички неща са написани божествени книги: дървото, камъкът и пр.. Като гледаме така и животът става радостен и весел.

Като проявяваш любовта, ти си в идеалния свят. Има музика в материалния свят, в реалния и в идеалния. Музиката в материалния свят, това са постъпките. Музиката в реалния свят, това са добродетелите. Музиката в идеалния свят, това е мисълта, това е любовта.

– Какъв е смисълът на страданията?

– Страданията проправят пътя на Безграничния да дойде в човека. Те пречистват. Всяко страдание е затворена каса, която носите на гърба си. Не я носете, но я отворете и вземете нужното за вас. Страданието е Божествената банка, в която Безграничният е вложил скъпи съкровища, които трябва да отворите и използвате.

Противоречията, които идат в живота, са като резултат на противодействието на човека против любовта. Когато има такова противодействие, тя като минава, всичко руши, не се спира в пътя си.

Като желаете добро на другите хора, това добро ще дойде и на вас. Ако им желаете зло, това зло ще дойде върху вас.

Като дойде една идея в човека, той трябва да я подхранва, за да може да възрасте. За да подхранваш една идея, трябва да бъдеш добър.

– Какво е нужно днес в света?

– Сега светът се нуждае от добри работници!

Един княз се влюбил в една мома. И двамата си турили по един кош с хляб на гърба и тръгнали да раздават хляб на гладните. Тя и той носили коша с хляб на гърба си. Те се обичали един друг, но имали за идеал да помагат на другите. И двамата се извинявали пред бедните и им казвали: "Извинявайте, че не дойдохме по-рано. Малко закъсняхме."

Всички противоречия в света ще се разрешат. Няма да остане задача неразрешена. То е въпрос само на време.

– Кое е новото в света?

– Новото е: всеки да опита служенето. Служене всеки ден и то доброволно.

Благата, които разумната природа ни е дала, трябва да ги употребим за другите.

Ти гледаш една съборена стена и казваш: "Съборена е стената". Не, вземи мистерията и я направи.

Всеки да служи, както той разбира и да се радва на служенето. И тогава животът се осмисля. При любовта всички са слуги. Един на друг си дават почитание. А пък при безлюбието всички са господари и един върху друг упражняват насилие.

Слабият не може да слугува. Силният може да слугува. Умният може да слугува. Само любящият може да слугува!

сп. „Житно зърно”, бр. 13, кн. 4-5

РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ

Един от чудните дни на май. Небето е чисто синьо. Ранно утро. Витоша е вече позлатена от слънчевите лъчи. Всичко е свежо и радостно около нас. Шумен птичи концерт в близката гора.

Упражненията са свършени. Група около Учителя на полянката. Става въпрос за смъртта. Учителят казва:

– Когато някой умре, хората виждат само пашкула, а пък самата пеперуда си ходи по цветята радостна, но не я виждат и оплакват пашкула.

– Какъв е смисълът на живота?

– Великата разумност изисква от нас това, което ни е дала да прорасне. Във всеки човек са вложени разумността, доброто, красивото! Един човек е глупав, защото не може да прояви разумността. Не че не е разумен. Например в пустинята един зародиш не може да се прояви, защото няма условия затова, но ако има влага и пр., той ще се прояви.

Божественото вложено в човека, трябва да се развие. То не трябва да остане така.

В човека има велики дарби, които чакат своето развитие. Даже и животните имат много повече дарби, отколкото подозираме. Например, аз наблюдавах веднъж следното: Една мравка се хвана в паяжина и се оплете. Тя прати по сигнал, по радиото, чрез пипалата, съобщение на другите мравки, че еди на коя си широчина и дължина е хваната и да дойдат. Дойде една голяма мравка. Хванатата ѝ съобщи, че нишките са лепкави. Новата мравка като дойде, с челюстите си откъсна една по една нишките отдалеч и не влезе в центъра на паяжината. След това отиде при скривалището и изгони от там паяка. После и двете мравки си отидоха. Хората едвам сега откриват предаването по радиото. Те са изпреварени от мравките. Също така и пчелите и други предават по радиото.

Трябва да имаме вяра в човека! Постепенно хората ще развият вложеното в тях! Например, един плод може да е стипчив и ти казваш: "Нищо не струва" - Казвам: "Бързаш! Чакай! След 4-5 месеца, той ще бъде сладък". - Трябва да чакаме нещата да узреят. Опитах някоя мисъл или чувство на някого и казваш: "Зелена е" - Мисълта може да е зелена, но ти чакай. Тя ще узрее.

– Какво е действието на музиката?

– Тя има мощно действие върху дълбоките сили на душата. В окултната музика има известни тонове, и като ги изпееш и най-свирепите животни ще се спрат. А пък има други звукове, които като изпееш или изсвириш, животните идват.

– Какво е въздействието на доброто и злото?

– Злото носи своето разлагане в себе си. Хората мислят, че могат да правят, каквото си искат. А пък те не знаят, че с всяка лоша постъпка те се ограничават. Доброто те освобождава, а пък злото те ограничава.

В божествения живот хората постоянно се подмладяват. А пък при човешкия обикновен живот хората постоянно остаряват. Това, което постоянно подмладява, е божествено, а това, което постоянно състарява, е човешко. Когато ти постоянно се подмладяваш, ти си в Божественото! От твоето отношение към Божествения свят ще зависи и отношението на другите хора към тебе.

– Какъв е смисълът на страданието?

– Страданието показва, че си изгубил нещо. А пък радостта показва, че си го намерил. Страданието е метод за растене. Страданията правят човека почувствителен, а пък чувствителността е необходима за възприемането на любовта.

Когато служиш с любов, няма да имаш страдания. Ще имаш страдания, но те ще бъдат външни, а не вътрешни. Сегашните хора страдат от разединение.

– Какво трябва да се прави днес?

– Любовта осмисля нещата. Тя разрешава въпросите. Тя е обновителната сила в света.

Ти като обичаш, бъди доволен, че повдигаш тия, които обичаш и същевременно повдигаш и себе си.

Хората мислят, че им недостига нещо. А пък какво им недостига? Това е любовта!

Всеки, който не проявява любовта, той пада! Трябва напреднали души, за да разберат това.

Обичай всичко, което Бог е създал. Да обичаш Бога, това значи да вършиш волята Му.

Трябва да обичаш! Ти не можеш да живееш, ако нямаш любов. Ти красив не можеш да бъдеш, ако нямаш светлина. Ако не обичаш нито една форма, ти ще умреш. Тъй че, ако се откажеш от любовта, ще умреш, ти съкращаваш живота си. Някои мислят, че при любовта човек се изтощава. Не, при любовта няма изтощение. При любовта ние изучаваме вътрешната страна на природата!

Когато помагате никому, то неговите покровители отгоре ти помагат и ти създават условия за истинска вътрешна дейност.

Под думата любов се разбира благото, което носи на хората човек, който е излязъл от Великото Божествено Начало!

сп. „Житно зърно”, бр. 13, кн. 6

РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ ПРИ СЕДЕМТЕ РИЛСКИ ЕЗЕРА

Ние сме край второто езеро. Паневритмията е свършена. В тихите сини води на езерото се оглеждат небето и околните върхове. Всичко е обляно с обилна слънчева светлина. Чувствува се, че едно друго слънце изгрява вътре - в умовете и сърцата! Всички сме около Учителя. Той започва така:

– Днес ще гледате да влезете в дълбините на вашето естество. Обикновено човек мисли все за себе си. Днес мислете за Цялото.

Не премахвайте усмивката на своето лице. Винаги, и в най-тъжното ви състояние, да се забелязва една усмивка, защото ако не се усмихвате, привличате разрушителните енергии на природата към себе си. Винаги се усмихвайте.

– Какво приема човек от планината?

– Впечатленията, които приемате на планината, да задържите в себе си.

Планините са енергии, складирани за бъдещето развитие на човечеството. Тук бъдете с пълна вяра, спокойни, с мир, пазете съгласието между ума и сърцето си, дръжте във всички противоречия, които имате. И тогава, тук на планината ще могат да се отворят за вас съкровищата, които тя крие в себе си! Иначе тя остава заключена за вас.

– Какво е действието на паневритмията върху човека?

– Най-първо трябва да се запознаете с научната страна на паневритмията.

Природата обича с най-малки усилия да има големи постижения.

В паневритмията са впрегнати силите на ума, сърцето и волята да работят в хармония. При паневритмията има най-малките съпротивления. Тя показва на хората начина, как да приемат силите на природата. Движенията на паневритмията са едновременно механични, органични и психични. Ние правим тия упражнения сутрин понеже тогава има най-благоприятни условия. По закона за еволюцията започваме с тялото.

На всеки човек, който може да възприеме тия движения на паневритмията, можеш да му говориш вече. Защото тия движения имат голямо действие върху съзнанието на човека. Те се превръщат във вътрешни процеси, събуждат висшите сили на човешкото естество. Така те подготвят човека за новата епоха.

– Кое е отличителното за новата епоха?

– Правилно мислене, правилно чувствуване и правилно постъпване.

Правилната мисъл има светлина, правилното чувство има топлина, а правилната постъпка дава сила. Характерното за човека с новото съзнание е: На първо място той туря любовта към Безграничния, към Великото в света, после иде любовта към ближния и на трето място - любовта към себе си.

Сега всички хора страдат от изгубване температурата на любовта.

– Коя е идеалната форма на любовта?

– Да любим тъй, както люби Безграничният! Да предадем на другите така Божията любов, както ни е предадена отгоре - такава, каквато е дошла при нас. Това значи да обичаш.

– Как може човек да се освободи от антипатията, която има към някои хора?

– Правете услуги на този, към когото имате антипатия, и последната ще се превърне в хармонични отношения.

– Какво е действието на любовта?

– Когато обичаш някого, от тебе излиза струя вода, която полива неговата градина. И той прави пътека, за да тече водата в неговата градина.

Любовта дава всичко и взема всичко. С нея започва животът.

– Коя е дълбоката причина на страданията?

– Човек трябва да работи с любов. Когато престане да работи така, идват страданията!

– С кое трябва да се започне сега при преустройството на живота.

– С любовта! Докато хората не почнат да се хранят с любовта, ще имат стария живот. Всички хора са носители на Божествената любов, само че у едни изворите не са още протекли.

Сега любовта не е приложена в живота. Това, което има сега, е само сянка на любовта. В любовта не може да има раздори, понеже в нея не може да има деление.

Тя е, която урегулира всички неща. Тя като дойде, задоволява всички нужди на човека: и ума му, и живота му, и свободата му. Защото на човека му трябват три неща: живот, светлина, знание и свобода.

Няма по-голяма основа от основата на любовта. Няма по-светла мисъл от мисълта на любовта. И няма по-светло чувство от чувството на любовта.

Затова винаги си почивайте в любовта.

Като ви говоря за любовта подразбирам онова, от което ние се ползуваме.

Съвършенството е в закона на любовта.

Едно дете отива при един голям юнак и почва да го бие с пръчка, казвайки:

– Знаеш ли, какво мога да ти направя?

Юнакът го хваща, вдига го и го обръща с главата надолу. След това го слага пак на земята. Тогава детето казва:

– Искам да станем приятели.

Всеки, който може да вдигне във въздуха мъчнотията и да я обърне с главата надолу, се сприятелява с нея. Като дойде при вас някоя голяма мъчнотия, дигнете я във въздуха и я обърнете с главата надолу. А това е Божественият закон на любовта. Чрез любовта може да стане това. Със закона на любовта може да се сприятелите с мъчнотиите. За нея няма тежка работа. Всички работи са лесни за нея. В това вие ще се уверите, когато почнете да го опитвате. Това е още теория.

– Какъв е редът, който трябва да се приеме в обществото?

– В природата има ред. Ние искаме да създадем някой особен ред. А пък то трябва да приемем и приложим реда, който съществува в природата.

Сегашните хора не могат да се освободят от своите детински идеи, както децата от куклите.

Божественото във вас трябва да събере нещата. Всички добри хора трябва да се съберат. И после те трябва да се разпръснат, за да помагат.

Как човек може да влезе в новия живот?

За целта най-първо човек трябва да изучава чистотата!

сп. „Житно зърно”, бр. 13, кн. 7-8

РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ НА ИЗГРЕВА

Има дни музикални. Има дни, в които идейното, възвишеното, раят са тъй близко до земята! В тези дни чувствуваш по-близко, по-осезателно великата Реалност, която движи всичко и която води всичко към светли върхове! В такива дни нови идеи бликат в душата, изникват въпроси, които чакат разрешение; копнежът за светлина, за истина, за поезия се усилва в душите.

Днес имаме един такъв ден. Една нежна тъкан от високи тънки облаци се вижда, огряна от слънчевите лъчи. Всички чувствуват живота като велика радост, като велика хармония, като висша красота.

Всички сме около Учителя на полянката. Става въпрос, как да работи човек върху себе си. Учителят казва:

Всеки човек трябва да работи върху това, в което е даровит. Кой за каквото е роден, да го развие. Всеки е пратен да се учи. Светът е предметно учение. Трябва да придобием нещо тук на земята. Всяко нещо което се знае и не се прилага, то е в ущърб на човека. Всеки трябва да поправи погрешките си. Човек има много погрешки да поправя, но понякога той се обленява да ги поправи. Който не се

изправя сам, ще се унищожи, т.е. ще деградира. Чрез непрестанна работа човек трябва да организира своето духовно тяло.

Как може да се организира то?

Чрез хубавите мисли, хубавите чувства и хубавите постъпки. Човек е онзи, който има любов, мъдрост и сила. Той има организирано духовно тяло. Трябва да се дадат най-добрите условия на физическото тяло, за да може то да се развива правилно. Трябва да се дадат условия на сърцето, за да могат чувствата да се развиват правилно. И да се дадат хубави условия на ума, за да може да се развие и той правилно. И благата, които се дават, трябва да бъдат общи за всички.

Посейте в душата си всички семенца на Божествената Любов. И всички семенца на вярата, на знанието посейте в градината на своя ум. И всички семенца на надеждата посейте в своето сърце. И някои от плодовете, които се родят, давайте на онези, които имат нужда.

Кое трябва да вземем за основа?

Божественото, Възвишеното трябва да бъде главата, началото на човешкия живот! Великият разумен свят не ни е оставил - той е изпратил своята Любов да се проявява чрез нас. И ние трябва да я задържим. И при най-неблагоприятните условия великият разумен свят ни подкрепя.

Защо са тия противоречия между хората, тези недоразумения, тия страдания?

Враговете са от безлюбие. Има врагове, понеже има безлюбие. Щом обичаме всички, няма да имаме врагове. Противоречията ще изчезнат.

При страданието човек трябва има един вътрешен Божествен порядък, за да може да използва страданието. При страданието човек добива знание, а при радостта - блага.

Как може да се избавим от страданията?

Страждущите могат да се избавят много лесно от страданията. Само с изпълнението на тези думи: "Приеми Любовта и ще се освободиш!"

Как трябва да разбираме Любовта?

Някой път вие считате за любов това, което не е любов. Ако обикнеш някого и заради тая любов ти си готов да прегърнеш целия свят, ти обикнеш всички хора, всички хора стават мили за тебе, тогава тая любов е Божествена. Първият момент на Любовта е като слънцето, което огрява всички!

Мъдрецът, който има велика Божествена Любов, не може да гледа с пренебрежение на хората. Той гледа на всички еднакво. Той знае, защо страдащият страда и защо радващият се радва. Любовта има еднакво око за всички. Всичкото зло иде оттам, че ние не обичаме всички хора еднакво.

Трябва да се проповядва чистота в любовта. Защото любовта е пътят, по който истинският живот може да дойде. При любовта е потребна чистота, за да може Божественият живот да протече!

Как да се придобие чистотата и да се запази?

Рибата, когато влезе в малка локва, се оцапва, а пък рибата, която живее в морето, не се оцапва.

Няма по-страшно нещо в света от човешкия егоизъм. И няма по-добро нещо от Божествената Любов.

– Как да добием оная свобода, за която копнее човешката душа?

– Любовта е закон на свободата! Само разумният е свободен. Радвай се на чуждото щастие и пожелавай добро на всички, които срещаш! Това е пак даване. Докогато хората защитават своите интереси, те не са прави. Те трябва да защитават Божествените интереси, т.е. интересите на Цялото. Човек е свободен,

само когато работи за Цялото! Той трябва да знае, в кой момент какво трябва да направи за Цялото. Когато Божественото вътре в тебе ти каже да направиш нещо, направи го веднага. И тогава ще бъдеш свободен. А да се направи това, то е най-лесното нещо. Щом Божественото съзнание в човека се пробуди, той е свободен. Дотогава той живее в един свят на ограничения.

Какво е действието на Любовта?

Хората имат сега любов, но любов, от която умират. Новата любов е, от която хората възкръсват. Божествената любов е любов, която възкръсява. Нали е казано: "Като чуят гласа на Сина Человечески, мъртвите ще възкръснат." Това е гласът на Любовта! Някои проповядват спасение. Обаче, те не знаят, че спасението е дело на Любовта. Любовта е, която спасява! Няма по красиво нещо от Любовта. Тя като дойде, всичко осмисля. При любовта всичко можеш да направиш.

Как могат да се премахнат противоречията в днешната епоха?

Ако бихте повярвали в новото, те биха се премахнали. Едничкото, което може да предотврати страданията на човечеството, на народите, това е любовта. Тая сила иде сега в света! Тя ще засегне всички хора, ще засегне сърцата и умовете им; тя ще ги хармонизира. И всички, които са готови, ще я приемат. Тя е като изгряващото слънце.

В бъдеще ето как ще се поправи светът: най-умните и най-силните хора ще станат слуги на слабите и ще поправят света.

Любовта в човека сега е в затвор. Тя трябва да се извади. Тя трябва да се тури навсякъде, за да тръгне светът напред.

Кои са признаците на Любовта?

При Любовта не се гледат погрешките на онзи, когото обичаш. Щом гледаш погрешките, никаква любов нямаш. Когато човек люби някого, той го оставя напълно свободен.

Обичаш някой човек. Кое се обича? Обича се Божественото в човека. Любовта е възискателна. Тя обича хубавото. Можеш ли да обичаш порочното в човека? Красивото обичаш в човека, чистото, святото в него! Когато във всеки човек не можеш да видиш Божественото, ти си в крива посока. И всеки, който не може да види Божественото в тебе, той не може да ти бъде приятел. Новото е, ти да виждаш Божественото в другите и те да виждат Божественото в тебе.

Любовта седи в малките работи. Грешката на хората е, че искат да се занимават с големи работи, а пък пренебрегват малките.

Всяко страдание на другите е едно условие да се сближиш с тях. Едно дете било пратено от майка си да купи едно шише дървено масло. На връщане то изтървава шишето и го счупва. Спира се на това място и плаче. Среца го един човек и го пита, какво е станало. Детето му разправя. То не смее да се върне при майка си. Оня човек му казва: "Няма нищо". И отива и му купува ново шише. После отиват и купуват още един път дървено масло и детето се връща в къщи. От този момент детето и този човек стават близки приятели. И това приятелство продължава и занаят. Счупването на това шише става причина да се приятелят.

Онзи, който мисли, че никой не го обича, ти можеш да го обичаш.

И музиката е един път, по който ще дойде новото в света.

Как можем да се научим да пеем хубаво?

Когато ще пееш, издигни съзнанието си в един възвишен свят, свържи се с красивите Божествени идеи, със светлите разумни сили в света, издигни съзнанието си към една велика Реалност, която седи в основите на Битието и тогава, като пееш, ще предадеш на другите тия идеи, които са в тебе. И те ще се свържат с великата Реалност!

Сега да се подмладите всички!

сп. „Житно зърно”, бр. 13, кн. 9-10

РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ

Разговорите с Учителя са тъй разнообразни! Те засягат всестранно разните области на живота. Въпросите, които се засягат, са в зависимост от търсенията и нуждите на тия, които участват в разговора с Учителя.

При един разговор стана въпрос за приложение, Учителят каза:

– Захарта, за да се използва, трябва да се разтопи във вода. А пък ако водата е замръзнала, трябва да се употреби и огън. Трябва да се изучават законите на приложението. Да очакваш плод от посятото, туй зависи от това, как ще сееш и какви условия ще дадеш на посятото.

– Как да се гледа на материализма?

– Учението на материализма е една трета от цялата истина. Когато станат духовни, хората имат две трети от истината. А когато влязат в божествения свят, имат три трети от истината. Материализмът се занимава с физическия живот, но за да се подобри той, трябва да се отличен ум и отлично сърце.

Материалният живот е фактор една трета. Той не е всичкият фактор, понеже той не е всичката действителност. Ако аз гледам това, което е пред мене и не виждам това, което е настрани и зад мене, то следва ли, че това последното не е реално, че то не съществува? Физическият свят, това е най-гъстата среда, в която човек може да влезе. Духовният свят е свят на чувствата. Мислиш ли — ти си в умствения свят — една област от божествения свят. Чувстваш ли — ти си в духовния свят. Работиш ли — ти си във физическия свят.

– Защо всичко не може да се изясни само с физическото поле?

– Представете си, че един човек има само две сетива: за вкус и осезание. Как ще го запознаеш със слуха и зрението? Как ще му обясниш, че има един свят, които се вижда, един свят, който се слуша и един свят, който се възприема чрез обонянието? За него ще бъде непонятно това. Аналогично можем да кажем, че материализмът съответства на пипането и вкуса. Духовното е аналогично на слуха и обонянието, а пък божественото съответства на зрението.

В човека сега се образува шесто чувство. Освен него, в човека има още други шест сетива, които ще се развият в бъдещето. Дванадесет сетива има човек.

– Описанията, които дават за духовния свят, верни ли са?

– Някои рисуват духовния свят не такъв, какъвто е, но такъв, какъвто не е. Те го рисуват като карикатура.

Сънят е един начин, по който човек се възпитава да влиза в духовния свят.

– Какво е състоянието на човека във време на спането?

– В време на съня двойникът на човека излиза въвн от физическото тяло.

Преди 15 години идва при мен един млад човек, писател и ми казва: Аз мисля, че съм умопобъркан. — Кое ти дава повод да мислиш това? — Обядвам в гостилницата, връщам се у дома си, лягам и заспивам. И виждам себе си в стаята на леглото, и един ми говори: — Това си ти! — А аз запитвам: — Ако това съм аз, а пък аз, който гледам, кой съм? И настана в мене едно смущение. И онзи ми каза: — Ще ти покажа. И ме приближи до онзи, който лежеше на кревата и който спеше и постепенно почнах да хлътвам в него и се събудих в леглото.

– Казах му: — Това се случва рядко с някои, а пък с някои никак не се случва. Искат да ти покажат, че в тялото на човека живее едно друго тяло, което излиза. С това искат да ти покажат, че съществува един живот извън земята. И от тогава насетне този млад човек се интересува да изучава тия работи. Казах му: — Това ни най-малко не е ненормално. Това е една опитност.

– Може ли човек в будно състояние да има възприятия, които надминават обикновените възприятия на човека?

– Ще ви дам един пример: Един мой познат ми разправя: — Заспивам към обяд и виждам, че един мой приятел върви из улиците и идва към мене. Минава край кафене „Македония“. Виждам го, как върви. А пък аз спя и виждам го, как идва и се безпокоя, като дойде, дали ще стана да го посрещна. И виждам го, че той приближава и хлопа на вратата. Чувам му хлопането, но не мога да стана. И по едно време се събуждам. Питам го: — Колко време чукаш на вратата? Онзи ми каза: — Три минути.

Казвам на този познат: — Значи за тия три минути сте преминали от едно по-висше състояние в едно естествено състояние, в което организмът функционира.

Та човек може да вижда и по-друг начин. Това има известна аналогия с телевизията.

Онова духовно тяло е реално. Духовният живот е по-свободен, а физическият е по-ограничен. Между двете тела има връзка и като се скъса тая връзка — това е смъртта.

– Как да почнем с приложението на великите природни закони и методи в живота?

– Човек може да почне с малки опити на приложение. Ще ви дам един пример: Имаше един адвокат, който се провини и лежа 4 години в Централния затвор. В затвора той чел Евангелието и възприел духовния мироглед. Имал да взема от мнозина. Излиза от затвора. Отива при един и го пита: — Ти готов ли си да дадеш това, което дължиш, без лихвата? — Готов съм. — И взема сумата без лихвата. Отива при друг и го пита: — Ти готов ли си да дадеш половината от това, което дължиш и ще се счита, че си издължен? — Готов съм. И взема. Отива при друг и го пита: — Ти готов ли си да дадеш една четвърт от това, което дължиш, и ще се счита издължен? — Готов съм. — Отива при друг и го пита: — Ти готов ли си да дадеш, каква да е част от това, което дължиш, и ще се счита издължен? — Не мога! — Тогава считай, че си издължен. Тръгнал по този начин при всички, от които имал да взема. И ми разправи: — И нямах спор с никого. По-рано спорех, давах под съд. И влезе мир в душата ми. И тия хора ми станаха приятели. По-рано ме считаха за кождер, а пък сега казваха: „Изменил се е!“

Има едно правило. При приложението има една мярка: Щом направиш нещо и имаш мир и радост в ума и сърцето си, тогава си постъпил право.

– Как може човек да дойде до приемане на тия истини?

– Провери нещата, опитай ги и това, което намериш за вярно, приеми го и го приложи.

– Какво е отношението между старото и новото?

– Хората имат нужда от новото. Новото иде да подкрепи старото. В природата върху старото клонче израства новото клонче. И после върху това ново клонче израства друго ново. Консервативните течения не знаят, че върху новото ще се явят листата и плода.

Всички отрицателни прояви днес в живота — лъжата, завистта, убийството, грешният живот — показват, че няма изобилие. Хората се бият за една бутилка вода, но ако има един изобилен извор, щяха ли да се бият? Тогава има за всички.

– Какво е положението на света днес?

– Има едно раздрусване днес в света. Старите методи си отиват. И нов ред на нещата иде! Нов ред иде в Европа. При днешните механически средства, ако продължават до край, всички ще бъдат победени. Няма да има победители. От всички тия страдания, които днес човечеството минава, ще излезе едно възродено човечество, което ще тръгне по съвсем нови пътища. Ще дойде едно велико пробуждане на съзнанието, и хората ще приложат новите идеи!

сп. „Житно зърно”, бр. 14, кн. 1

РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ

Красиви са разговорите с Учителя след лекцията. Тогава се създава особена атмосфера, която е в свръзка с предмета на току-що държаната лекция, в свръзка със състоянието на душите, с характера на момента, с обстановката и пр. Всичко там става импровизирано, непринудено, проникнато с една вътрешна красота и естественост.

След сутринните упражнения ние сме отново в салона. При пианото се упражнява новата песен „Сила, здраве е богатство”. Как се чувства вътрешната сила, творческата мощ на новата песен. Живо чувстваш как с вълните на тая песен се вливат в организма животворни струи от целия всемир и тия струи внасят в човека здраве, сила, живот, радост, свежест и желание за работа! Какво мощно средство е тая песен за обновяване на здравия и за лекуване на болния! Създадена е красива музикална атмосфера.

Изпява се песента: „Давай, давай”. Става въпрос за вътрешната идея на тая песен. Учителят казва:

– В пението има две положения: ще пееш, за да дадеш нещо и ще пееш, за да вземеш нещо. При тия две положения ще имаш съвсем различни вътрешни състояния. При песента „Давай, давай” трябва да вложите любовта. Когато пееш тая песен, трябва да вложиш чувството, че даваш на този, когото обичаш. Само на този, когото обичаш, можеш да даваш. На този, когото не обичаш, не можеш да даваш. Щом не искаш да даваш, ти не можеш да пееш тая песен. Щом искаш да даваш, ти можеш да я пееш хубаво. Като обичаш някого, ти му даваш.

– Как може човек да получи вдъхновение при пението?

– Като пееш, кажи си, че пееш за ония музиканти, които са вътре в тебе. Когато пееш, пей за всички, за Цялото, за Великото в света! И при това съзнание всички противоречия в тебе изчезват. Противоречия има само в частите, но в Цялото няма никакви противоречия.

Когато имаш вътрешен подтик да пееш, непременно пей! Ако не пееш тогава, ти се осакатяваш. Така правете, за да станете певци.

– Как се обяснява, че в днешната епоха има особен разцвет в музиката?

– Човечеството минава днес през най-големи страдания и изпитания, и по един целесъобразен закон музиката е направила особен напредък, за да може човечеството да ги мине по-леко. Като минат сегашните изпитания, иде една велика музика.

– Днес ли човечеството е достигнало до най-големия разцвет в музиката?

– Мнозина мислят, че музиката сега се е развила повече, отколкото всеки друг път. Това е право в този смисъл, че ние сме станали по-способни да разбираме

музиката, а не че тя сега се е развила. Преди днешната музика посветените преди хиляди години в оркестри и хорове са упражнявали една музика, която хората тепърва ще я чуят.

– Защо са страданията в света?

– Не можеш да живееш на земята, ако не страдаш и не се радваш. Истинските страдания и истинските радости са, когато страдаш и се радваш за Цялото, за Великото в света.

Вие разглеждайте нещата от гледището на Цялото. Щастието на всички хора е мое щастие. И скръбта на всички хора е моя скръб.

Някой казва: „Да се пожертваме за Цялото“. Това пожертване за Цялото ще дойде по-после. Ти никога не можеш да се пожертваш, ако не разбираш страданията и радостите. Като се пожертваш, ще излезеш над скърбите и радостите — към нещо по-велико.

Страданието удължава живота, а неразбраните радости го скъсяват. Трябва да прекараш 100 скърби, за да можеш да издържиш и разбереш една истинска радост. Страданието е приготвяне за радостта. Като минеш 99 страдания, тогава стотното преживяване ще бъде радостта. Страданието съществува като психологическа необходимост за радостта. Това е само за днешната фаза в развитието на човечеството. Аз говоря за страданието, а не за мъчението.

– Каква е разликата между страданието и мъчението?

– При мъчението слизаш надолу, а при страданието излизаш навън. При мъчението няма разрешение, а при страданието има. При мъчението няма отворена врата, а при страданието има.

– Кое е най-нужното в днешния момент?

– Сега нека да се приложи любовта. Да дойдем до оная любов, в която няма никакъв примес. Тая любов като отиде при мъртвия, той възкръсва. Като отиде при бедния, той става богат. Като отиде при болния, прави го здрав. Любовта прощава. Тя и в ада да отиде, всички укротява.

Човек, който не е облечен с дрехата на Любовта, Мъдростта и Истината, не е още човек.

Има една позлатена любов. Малката любов е позлатената любов. За мене любов е това, което не е позлатено. Каквото и да я правиш, не се мени, остава си същата. Това, което хората наричат любов, е позлатена любов.

Любов, която има ограничения, не е любов. Едно бласто, което пресъхва, не е бласто.

Любовта изисква пълна чистота. Тя отхвърля всяка нечистота.

Човекът на любовта не може да направи престъпление. Любовта е наука. Ти можеш да любиш едно същество, но не и да го притежаваш. Да любиш, значи да се учиш, но не да притежаваш.

Като любиш, ти се учиш, четейки това, което Великото е написало в този, когото обичаш.

Не те обича един човек. Остави го свободен. Не му се сърди и не го ограничавай. Ти разрешаваш един въпрос, защо не те обича той. Ако изгубиш време за това, ще изгубиш условията за този живот. Остави този въпрос неразрешен. Той в бъдеще ще се разреши.

– Как може да се задържи любовта?

– За да задържи човек любовта, трябва да мисли за силата, светлината, благостта и милосърдието. Тогава тя ще остане при него.

Проявата на любовта е по-важна, отколкото да разсъждаваш, дали някой заслужава обичта ти или не, дали някой те обича или не.

Сега мнозина са минали през разочарованието на любовта и са изгорели. В Божествената любов няма изгаряне.

Любовта не е химера. Тя е най-реалното нещо. Вие сте опитали нещо от трошиците на любовта. Сега някой носи само от трошиците ѝ.

Всички богатства на онзи човек, който ви обича, са на ваше разположение. Щом обичаш Бога, всичкото Му богатство е на твое разположение. И понеже Великата Разумност в света ни обича, то тя всеки ден ни поправя работите. Закъсали сте духом, обезверили сте се. Тя поправя работите.

Любовта никога не се захласва. Тя не те чака да кажеш, какво ти липсва. Тя ти даде това, от което се нуждаеш и си върви. Любовта е, която дава всичко.

Каквото си взел в торбата си, давай го. И каквото давате, то ще се увеличава във вас!

Който люби, той познава Безграничния. Когато някой те обича, той обича божественото в тебе. Ти се радвай, че той обича Безграничния! Не се месете. Кой когото обича, да го обича! И защо го обича, това е негова работа. А пък като обича него, той обича и тебе!

Обичаш някого и казваш: „Той е много добър“. Значи обичаш го за любовта, която е в него!

Когато мина покрай някоя круша, виждам, че не са узрели плодовете ѝ, но когато дойде лятото, ще узреят. Значи, когато вадите, че някой човек не е добър, не на време сте отишли, но когато дойде лятото, колко добър ще бъде! Вие искате да ви обича някой, но той не може да ви обича; той няма още узрели плодове. И какво казва: „Елате след един месец“. И тогава ще ви обича. Досега сте яли все зелени сливи; зрели не сте яли!

Досега вие сте се учили да благодарите, когато някой ви даде нещо. А пък сега ще се учите да благодарите, без да сте получили нещо — когато подаръците отидат на друго място.

Човек, който не обича Истината, красив не може да стане. Човек, който не обича Мъдростта, светъл не може да стане. Човек, който не живее в любовта, топъл не може да стане!

Пробният камък на любовта е страданието. Това, което може да задоволи страданието, е само любовта. Когато дойде любовта, страданието се задоволява. Щом страданието се задоволи, любовта е дошла.

Човек остарява от тревоги. Той е научил изкуството за остаряване. Сега трябва да учи изкуството за подмладяване.

Някой ти е направил услуга и ти го обичаш. И без да ти е направил услуга, да го обичаш!

Нашата любов е любовта на цялото Битие! Като дойде любовта при вас, вие ще обгърнете земята. Сега земята ви обгръща. Като дойде любовта, ще имате чувството, че сте обгърнали земята и вие я носите!

Думите мразя и мраз са близки. Който те мрази, той ти отнема топлината, а пък който те обича, той ти дава топлина. Любовта към себе си е създала леда. Говоря символично. Любовта към ближния е разтопила леда. А пък любовта към Цялото ще раздаде всички тия блага на всички хора, на всички същества.

Когато не обичаш един човек, ти казваш: „По кой начин мога да му направя добро?“ Щом го обичаш, ти знаеш, как да му направиш добро и много майсторски го правиш. Този, който те обича, е толкова досетлив! Любовта има едно особено качество: досетливостта.

Има едно шише с чиста вода. Двама души искат да вземат първи тая вода. Така се ражда злото. И на извора могат да се скарат, понеже всеки може да иска да бъде пръв. Всеки да отстъпва на другия.

Във всичко онова, което е около вас и от което се ползвате, има вложено нещо божествено, напр. в светлината, във въздуха и пр.

Като дойде болестта, не вярвай в нея. Вярвай в силата, в свободата, в живота. В онова, което не е добро, не вярвайте. Онова, което ви говори слънцето, е вярно.

В щастието е Бог. Във всичко добро е Бог. Радвай се на слънцето, че си върви по пътя. Радвай се на птичките. Доброто е един велик ангел. Той носи богатства и раздава плодове.

Красивото пребивава в човека, само че не е още проявено. Има велики заложби в човека. Аз нося една ябълчна семка. Тя е ябълково дърво, само че още не е проявено. Вие сте още непроявени. Вие всички сте богати, щастливи и силни, но не знаете това. Сега искам да ви убедя в това. Ще кажете: „Къде е богатството ни?“ То е вложено някъде.

Душата е толкова голяма, че тя е по-голяма от цялата вселена. Вас са ви излъгали, че нищо не сте. Един ден ще светнете!

Някои хора са вече напъпили и след няколко години ще цъфнат. И тогава ще дойдат пчелите.

– За колко време човек може да се избави от своите заблуждения?

– Един охлюв за колко време ще измине 100 километра? За стотина години. А пък един автомобил за 1-2 часа. Ако си разумен, този път, който ти предстои, ще го изминеш за една година, а пък ако не си разумен, за стотина години.

– Как може човек да развие поетичната страна на своето естество?

– За да стане човек поет, той трябва да благодари за всичко. Идва една епоха с красиви условия. Има за какво да живеят хората. Всеки ден човек да добива нещо хубаво: по малко живот, по малко светлина и по малко свобода.

Когато искат да поставят някого за касиер. по-рано го изпитват. Турят го между 100 отворени каси и следят, дали ще вземе или не. Ако вземе, не е за касиер. Ако не вземе, той е за касиер. И вие сте пратени на земята, защото ви готвят за важна служба, за важна работа и сега ви изпитват, дали ще вземете или не от касата.

сп. „Житно зърно”, бр. 14, кн. 2-3

ГРУПА ЛЕКАРИ ПРИ УЧИТЕЛЯ¹

Ранна пролет – 11 април.

Навсякъде по Изгревските градини са се явили вече първите пролетни цветя; иглика, теменуга, нарцис, минзухар. Люляците са готови вече всеки миг да се разлистят. Млада трева покрива полянката. Свежийт ѝ зелен цвят вдъхва в душата чувство на радост в очакване на великото тържество на силите на живота над силите на смъртта.

¹ Тук са изложени само части от разговора. Понеже не са държани бележки във време на разговора, затова той е предаден дотолкова, доколкото е запомнен от присъстващите.

Привечер група лекари са пред стаята на Учителя. Те отдавна са слушали за него, но след прочитането на „Новият ден“ интересът им е засилен. Нови въпроси е събудила тая книжка в тях. Придружава ги един от Братството, техен добър приятел.

Всички са млади, жизнерадостни, идейни, жадни за творчество, за дейност. Интересуват се не само от своята специалност, но и от всички обществени въпроси. След обичайните поздравии в кабинета на Учителя, един от тях пръв подкачи разговор със следните думи:

– Когато прочетох „Новият ден“, спомних си за моето детинство и юношество. Светли красиви картини се нанизаха пред вътрешния ми взор. Като че ли отново се докоснах до красивия свят, в който живеех тогава! Когато я четях, като че ли нещо красиво, скъпо, неизмеримо ценно, което дълбоко и сега живее в глъбините на моята душа, ме обляхна със своята свежест, чистота и светлина! Когато бях малък, мислех, че всички хора са добри и затова имах към всички лице усмихнато, доверчиво и светло; имах непринудени отношения към всички. Мекотата и нежността на душата ми се изявяваха в моята усмивка, в моя поглед, в моите слова и жестове спрямо всички! Когато завърших образованието си, още продължавах да вярвам, че доброто живее във всички. Но когато постъпих на работа, влязох в допир с много хора и изпитах големи страдания от падението, което видях, от фалша, грубостта, лицемерието, на които се натъквах на всяка крачка. Тогава изчезна оная доверчива усмивка от моето лице; то доби сериозен, строг, суров вид. Даже то огрубя, изгуби красотата, фините черти, които имаше. И аз, съзнавайки това, изпитвам мъка, страдание, че не съм оная, който бях. Учителят каза:

– Един млад момък имал неуспехи в живота си. И всички начинания, които предприемал едно след друго, му докарвали неуспехи, разочарования, огорчения. И той, обезсърчен, обезверен, решил да тури край на живота си. За целта отива към реката и вижда, че царската дъщеря се дави. Той я спасява и оттогава му тръгва напред.

И вие, като срещнете мъчнотии в живота си, трябва да спасите царската дъщеря и всичко ще ви тръгне напред. Мислете сега, коя е царската дъщеря, която трябва да изкарате из водата.

Човек трябва да знае, че по естество е добър и трябва да прояви своята доброта. Само като е добър, той е силен, той е в съгласие със законите на разумната природа. Всяка лъжа, всяко зло, всяко насилие водят към робство и ограничение. За основа на живота трябва да се тури доброто. И тогава човек всичко може да получи: може да бъде богат, учен, силен и пр... Тогава работата, която ще върши, добива смисъл.

Един от присъстващите каза:

– Прочитането на „Новият ден“ събуди много въпроси в мен. Напр. какво е отношението между вътрешните възможности на човека и външните условия?

– Преди всичко хората трябва да знаят, че те сами са създали външните условия в обществото. Вътрешните възможности в хората са създали външните условия. Ето защо, хората са господари над външните условия и могат да ги изменят. Нека да не мислят, че външните условия са господари. Идеята, че вътрешните възможности са неизчерпаеми, това е смисълът на изречението: „Царството Божие е вътре във вас“. И когато се пробуди у хората новото съзнание, тогава това Царство ще се проектира и вън в живота, ще се въдвори и във външния живот. Естественият живот значи влизане в реалния свят. Реален свят е оная, в който

няма сиромашия, болести, нещастия, смърт. Щом човек се отклони от естествения живот, идват нещастията.

Всеки от присъстващите иска да сподели с Учителя въпросите, които го занимават. Един от лекарите каза:

– Наскоро имах едно преживяване, което не мога да си обясня и досега. Сънувах, че влизам в непозната къща. Запомних много добре обстановката. Помня много добре, че влязох в един салон, от дето слязох няколко стъпала по една стълба, след което се изкачих в друг салон и влязох в една стая. Каква беше изненадата ми, когато един мой приятел десетина дни след това ме покани за пръв път в апартамента си, в който живееше. Още като влязох в предния салон, му казах: „Чакай, всичкото разположение на помещенията в тая къща ми е познато. Аз го видях на сън преди няколко деня“. Тогава му описах предварително плана на цялата къща. И всичко излезе така, както казах. Как може да се обясни това?

Ще дойде време, когато няма да има нужда да сънува човек, за да има такава опитност. Ще дойде време, когато човек ще може и в будно състояние да има нещо подобно. Вие сте имали начало на развитието на шестото чувство. У всеки човек има вложени тия способности и, когато човек организира тия сили в себе си, те ще се проявят. И тогава човек ще може да влезе в свръзка с невидимия свят, ще знае, какво става надалеч по време и пространство. Природата за него ще се разшири. Тя ще отвори нови свои страни за него. А от всичко това човек се е отдалечил чрез неестествения си живот.

Ако преди 30 години бяха казали, че хората ще слушат по радиото далечни концерти, сказки и пр., щяха да помислят, че това е невероятно и невъзможно. Също така и това, което ви говоря за силите и възможностите на човека, може да учудва някои, обаче в близко бъдеще хората ще се убедят в моите думи, както днес се убедиха в радиото!

После разговорът се обърна към медицински въпроси. Един лекар каза:

– Коя е причината за голямото разпространение на рака днес? Защо той има тъй голямо разпространение в днешната епоха, че даже се нарича „болест на съвременната цивилизация“?

– Когато се яви дисхармония между главния мозък и симпатичната нервна система, тогава се явява ракът като последствие и то по следната причина: тогава някои клетки стават свободни, индивидуализират се, не се подчиняват вече на хармоничните сили на главния мозък и симпатичната нервна система, на божественото в човека. И почват да се делят по свой почин, а не с оглед на нуждите и интересите на целия организъм. Те стават царство в царство. И тогава се образуват тъй наречените ракови образувания.

След това разговорът отново се пренесе върху обществени въпроси. Един попита:

– В свръзка с днешното положение на света, какви са близките перспективи в развитието на човечеството?

– Разумният свят. Разумните сили, ръководят човечеството. Всичко е предвидено. И техният план ще се осъществи във всички подробности. Сега са в действие разрушителните сили. Те разрушават, но след това ще дойдат силите на градежа, които ще съградят новото, великото, което иде. Ново съзнание се ражда у хората.

Затова всред бурите и трясъка на днешната епоха запазете спокойствие и гледайте с доверие на бъдещето, което иде! Злото ще бъде ограничено. Всички крадци и разбойници – индивидуални и колективни – ще бъдат обезсилени и

ограничени. Новата култура ще бъде култура на взаимопомощ и побратимяване на всички народи. Разумният свят съдейства за това.

Пробуденият човек ще съзнава, че е пратен в градината на Баща си да живее в Любовта и с любовта, защото тя носи живота и свободата. Любовта развива ума, сърцето и волята. Нов човек е само оня, който е умен, добър и силен. Защото само умният, добрият и силният може да живее за Цялото!

Бъдещите хора ще се наричат синове на светлината. Те ще бъдат прозрачни.

– Какво значи това?

– Ето какво разбирам под думата прозрачен: божествените подтици, божествената светлина и топлина, божествената сила ще минават през човека. Той няма да ги спира. Няма да им туря препятствия. Ще им даде път да минат през него.

Пригответе се за новата епоха, която иде!

На път за шумния град те решиха отново да посетят Учителя в най-скоро време.

По пътя лекарите водят оживени разговори. Оня, който говори, как вярвал в доброто в своето детинство, каза:

– Онова, което имах в детинство, отново нахлува в мен и ме изпълва със своето очарование. Вярвам пак в доброто, което работи в душите, вярвам, че силата и животът са в доброто. Отново се чувствам тоя, който бях тогава, в златното детинство!

Неволно тия думи напомнят за речите на французите, държани при Рилските езера на Изгрева миналото лято – на проф. Алфред Ломоние от Тулузкия университет, на Тони Белмен от Лион, на Роже Фаетаз от Париж. Ще приведа само няколко думи от словото на Тони Белмен:

„Тук си спомняме за нашето детинство когато дните ни бяха свободни и открити за радостта, игрите и учене всред природата. С какви мечти се пълнеха тогава душите ни за вълшебните богатства на планината и за красивите дарове, които тя пази за нас! Ние мечтаехме за една страна, дето цари истинско щастие, истински свободен живот на чистата радост, на истинската младост. После когато пораснахме, около нас срещнахме хора, които ни дадоха пример на страх, на егоизъм, на подозрение, на лични долни сметки и интереси. И затова грижливо трябваше да пазим тайно в душите си нашия дивен блян за рая на земята!

Но днес, бидейки тук, ние виждаме и чувстваме, че нашите детски мечти стават действителност: ние се уверяваме в това, като констатираме от много месеци насам, от как изучаваме Вашето Божествено учение, неочаквани големи промени в нашата душа и в нашето физическо тяло, а постепенно в нашите семейства и в нашите приятели!“.

сп. „Житно зърно”, бр. 14, кн. 4-5

ВИТОШКИ РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ

Пролетна екскурзия на Витоша. За пръв път отиваме там тая пролет. Как тя винаги ни се представя в нов лик. Днес тя ни говори нещо, което никога до сега не ни е говорила. При всяко посещение тя ни разкрива нови тайни, поднася ни нови дарове из неизчерпаемата си съкровищница. Днес тя е тъй разположена към нас! Но и ние я обичаме. С любов навлизаме в нейните недра. Вслушваме се и в най-

лекая ветрец, вглеждаме се и в най-малкото камъче, цвете, тревичка или храст, за да доловим това, което иска днес Витоша да ни каже. Слънцето е така приветливо към нас днес. Небето е синьо; само малки нежни, бели облачета над хоризонта. Още при изкачването един извиква: Изгрев! Всички се спираме по склона на планината, вгледани в изток. Там розови краски се менят всеки миг. Птичките летят над главите ни и огласяват околността с шумния си концерт; и те долавят животворната енергия, която в този миг се разлива от изток. Не е ли това техният радостен, молитвен поздрав?

Каква свежа, млада трева горе на нашата обична полянка! Тук-там по срещните усойни места има още остатъци от снежни преспи. Навсякъде характерните за този месец тук сини минзухари.

След няколко часа престой всички сме събрани около Учителя. Той поглежда цветята около нас и казва:

— Като влезе жълтият цвят в мене, събужда мисълта. Червеният цвят като влезе в мен, събужда вярата. Цветът е като храна.

Около нас пчелите бързат да използват ранните пролетни цветя. Учителят казва по този повод:

— В една възпитателна школа всеки трябва да има по един пчелен кошер и да работи с пчелите. Те ще му дадат пример, какво нещо са чистота и разумна работа. Те приемат и предават радиовълни. Те са радио-приематели и радио-предаватели. Ние едвам сега си служим с радио, а пчелите — от хиляди години. Но в бъдеще много нови сили ще се развият в човека. В бъдеще няма да има скрити работи; ще виждат през завесата и през стените, какво вършите в стаята. Ние сега мислим, че не ни виждат. Обаче невидимият свят вижда, какво правиш.

Става въпрос за красотата. Учителят казва:

— За да бъдете хубави, трябва да учите закона на козметиката.

Вие искате да поправите челото си, носа си, бръчките си и пр. Има известни мисли, които правят това. Мощно действие както върху човешките черти, така изобщо върху целия човек има любовта. Тя прави човека красив. Тя е най-разумното, най-реалното нещо, което работи във всички области. Тя е подбудителната причина. Всяко нещо, което няма зад себе си любовта, е слабо. Щом дойде любовта, тя подбужда. Без нея ти седиш пасивен. Щом тя дойде, ти веднага се ободриш. Един дойде при мен и ми каза: „Защо съм длъжен да обичам?“ — Казах му: „Ти като любиш, ще живееш. За да не умреш, трябва да обичаш“. Тогава той ми каза: „Това е друг въпрос“.

Какво е действието на любовта?

Тя като дойде, заличава всички погрешки на хората, и тебе ти става приятно да гледаш на миналото си. Като дойде любовта, никой не може да те лъже. Щом я няма, всеки може да те излъже. Тя е една нова наука. Най-първо трябва да се отучите от старото.

Вие обичате някого. Имате ли ясна представа, какво нещо е обичта? При любовта има едно прояснение, едно прозрение. Преди да е почнала любовта да работи в човека, той е в спящо състояние. Щом дойде тя, има пробуждане. Тогава умът, сърцето и волята функционират правилно. И тогава постъпваш като гениален човек. Всяко нещо на място го правиш. Този, който те обича, те поставя на равно със себе си. Любовта никога не допуска да обвиниш онзи, когото обичаш. Можеш да обвиниш самия себе си, но не и него.

Любовта дава абсолютна свобода. Като дадеш едно благо на онзи, когото обичаш, ще се отдалечиш — той да не те вижда.

Оня, който те обича, никога не може да ти направи пакост. Това е абсолютно невъзможно. Когато си в присъствието на един човек, който те обича или когото обичаш, ти усещаш, че имаш цена. Като дойде любовта, усещаш, че имаш цена, усещаш се силен. Като изгубиш любовта, усещаш, че всичко си изгубил.

Тя има магическа сила. Като дойде любовта у една баба, тя става млада 19 годишна мома. Тя усеща вътре, че е млада. А пък младата 19 годишна мома като изгуби любовта, става стара баба.

Един брат казва:

Един американски писател разправя за една 75 годишна жена, която изглеждаше 25 годишна. Но тя имала любов.

Една мома — царска дъщеря — когато трябвало да мине през едно царство, начернили я, за да стане грозна, додето мине през това царство, дето хората не били съвършени. И след като минала през него, пак станала красива.

Трябва да бъдеш толкоз проникателен, че зад грозното лице да виждаш красивото лице, което искаш!

Ние познаваме външно хората, гледаме очите им, носа им и пр., но това не е човекът. Това е само външното му проявление. Ако ние познаваме душата, любовта ни ще бъде постоянна.

Може ли да се изгуби любовта?

Любовта, която се губи, не е съществена. И знание, което се губи, не е съществено. Истинската любов не се губи. Истинското знание също.

Някои искат първите места. При любовта ще вземете последното място. Щом вземаш първо място, няма да видиш нищо.

Събрали се двама светии. Единият имал съмнение, не искал да се допира, да се доближава до грешните. Вървят и виждат един беден човек със счупен крак. Другият светия се навел и поправил крака на този човек. А пък първият светия не искал да се допре до него.

Как може да се добие любовта?

Всички вие я имате; без изключение я имате, но трябва да я проявите. Ако нямате любов, как ще я искате тогава?

Каквото и да ви се случи при любовта, никога не роптайте; струва си; то е все печалба. Едно преживяване на любовта струва повече, отколкото да спечелиш 10,000,000 лева.

Каквото е положението на царския син, такова е и вашето положение, ако имате вяра. Ако имате такава вяра, каквато има царският син в баща си, тогава ще имате и положението на царския син.

В „камера-обскура“ трябва да има тъмнина и само едно светло място. Та, за да разберете любовта, трябва да имате една „камера-обскура“. Само тогава ще я разберете. „Камера-обскура“ — това е страданието. При страданието ще разберете любовта.

Тези скъпоценни камъни при какво налягане и при каква висока температура са се образували! Ти се радваш на скъпоценния камък, но той си казва: „Докато стана такъв, аз си зная!“ Съвременните хора искат да станат като диаманти, но не искат да минат по пътя на диаманта. За да минеш по пътя на добродетелите, трябва да минеш пътя на изпитанията. Това е каляване.

Някой казва: „Дали ще оценят любовта ми?“ И той не иска да си отвори душата. — Ти запали свещта си, дай любовта си и не мисли, какво ще правят хората — дали ще оценят любовта ти или не.

Не търсете да ви обичат, но търсете да обичате. Най-първо, вие вярвате, че няма, кой да ви обича. То е едно заблуждение. Щом живеете на земята, значи има, кой да ви обича.

Сегашните езици са много слаби, за да означат любовта. Няма една дума, която да изрази правилно нейното значение.

Като изучавате окултната наука, ще видите, че любовта периодически иде на земята, периодически иде в духовния свят и периодически иде и в умствения свят.

Кое е основното заблуждение на днешното човечество?

Ние се заблуждаваме, като искаме да направим живота личен. Той не е личен, а е всеобщ. Когато един обича някого, ти мисли, че тебе обича. Когато поливат някое цвете, мисли, че за тебе го поливат. Когато изгряват звездите или слънцето, мисли, че за тебе изгряват. И така е в същност, защото единството лежи в основата на всичко. Благодарни, че другите са добре. Щом другите са добре, и на тебе ще бъде добре. Всичката погрешка на хората седи в това, че искат да живеят своя личен живот. Човек постепенно трябва да разшири живота си: от начало ще живее за едного, после за двама, за трима и така постепенно ще се разширява, додето дойде да живее за всички. И хората като не живеят за вас, и вие като не живеете за тях, от там идат всички страдания.

В бъдеще колко неща още седят за човека, колко блага, човек е още в буквата „А“ на живота.

Светът съдържа безкрайни възможности. Сегашната ни невъзможност е бъдеща възможност. Сегашното противоречие е бъдеща възможност. При любовта всички разумни неща са възможни и всички неразумни неща са невъзможни.

Търсете това, което привидно нищо няма, а всичко дава.

сп. „Житно зърно”, бр. 14, кн. 7-8

ПРИ СЕДЕМТЕ РИЛСКИ ЕЗЕРА

Цяла година те са тъй живи в нашето съзнание! Всеки ден сме при тях, навещаваме всички езера и върхове, спираме се на Изгревния връх, при „Ръцете, които дават”, при всяка скала, при всяка полянка. Живите им образи образуват вътре в нас един слънчев свят, в който живеем постоянно. И как всичко преживяно там буди у нас спомена за един велик вечен свят, от който иде човешката душа и за който копнее в свещени минути!

В ранна сутрин сме вече при горския дом. Потегляме нагоре. В утринния въздух как са свежи тревите и цветята — щастливите обитатели на тия чисти сфери! Прекосяваме пенливи, буйно шумящи рекички, заобиколени със стройни иглолистни гори. Някой път минаваме край светли цветни полянки, къпеши се в ранните слънчеви лъчи. При някой завой пред нас неочаквано изпъкват в далнината Рупите със своите чудни контури, със зъбери, забучени в небесната вис, и тъй наподобяващи на човешка фигура! Не напомнят ли те душата, заровена в гъста материя, но с поглед устремен към звездните сфери? Това не е ли човекът, който живее на земята и въздиша за сферите, които образуват истинската му родина?

Ние сме вече над Вадата. Навлизаме в гъста вековна гора, отминаваме я, започваме изкачване по хълмовете. Ето го последният хълм. С вълнение го

изкачваме. Пред нас се открива първото езеро Махарзи. Всички се спираме. Влизаме в друго царство, в царството на една велика симфония, свещена чистота и мир, в царството на Светлите обитатели на тия девствени висоти. Разговорите спират пред неземната картина.

Мили езера, тая година пак сме ви на гости. Пак ще посетим свещената ви обител, за да почерпим от вас нов подтик за красива работа в живота. Знаем, че ни чакате. Знаем, че с радост очаквате всекиго, за да го отрупате щедро със скъпите си дарове.

Защо идваме тук? За да чуем, какво ще ни каже планината! Тя ни говори и ние искаме да разбирате нейния език. Нейният език е език, от който разбира човешката душа. Той намира ехо в дълбините ѝ и тя се преобразява, тя се отваря и разкрива богатствата си, които Безграничният е вложил в нея преди началото на вековете.

Ние знаем, как ще чуем нейния говор. За да го чуем, трябва да отидем с радостно очакване, с чисти сърца и да я обичаме, да обичаме царствените ѝ чертози. На любещите я тя разкрива своите тайни, въвежда ги в своето светилище, дава им ключовете на прозрението и просветлението, показва им пътя на служенето и великата жертва!

Ето полянката край първото езеро, гдето сме правили нашите ритмични, музикални упражнения. С гърмеж, с шумен трясък се спущат по стръмните скални стени водите от второто езеро „Елбур“. Ето Изгревният връх. Той е тъй близо до сърцата и душите ни. Отломки от вечността сме преживели там!

О, ти, свещен планински кът, дето минало, настояще и бъдеще се сливат в дивна хармония. Идем при тебе с отворени души, с детски трепет в сърцата. Приюти ни в своите пазви и ни кажи, каквото намериш за добре. Ние знаем, че ни познаваш по-добре, отколкото ние сами себе си познаваме. Приближаваме се към тебе с такова доверие, с каквото детето се притиска до скута на майка си.

Прекарваме тук 6 дни незабравими. Всеки ден тук носи своя окраска, своя особена одежда. Всеки ден тук представлява особен тон във великата музика на живота. Шест дни ни приютява каменната хижа. С радост посрещаме всичко: и дъжда, и мъглите, и бурите, и слънчевите усмихнати дни с тихи ведри небеса. Понякога тежкият плащ на мъглите се спуска над планината. Какво хубаво условие за самовглъбяване! Сгодно време за търсене в дълбините на душата на онова, което свързва отделния човек с Цялото. Понякога завесата леко се вдига, езерата и върховете се очертават, за да се скрият отново от погледа. Като че ли планината намята своя воал, за да извърши велико свещенодействие в своя храм.

*

* *

Тихо спуска нощта своите крила над планината! Всички сме в хижата. В дъното ѝ пламти буен огън. Има и специални лампи, които осветяват хижата. Ярко осветени лица, по които играят светлините на огъня. Грамадни фантастични сенки постоянно се менят по стените. От време на време се вслушвам в песента на водите, които се вливат във второто езеро. По естествен начин се подкачва разговор с Учителя.

– Съществата, които са строили архитектурата при Седемте езера са били много възвишени. Хората са още в първо отделение, в забавачницата, в сравнение с напредналите същества.

– Как се отразява планината върху организма?

– Върху всички системи тя действа благотворно — върху нервната и други системи. Нервните хора трябва да ги карат на екскурзии по планините, да правят гимнастически упражнения и да се лекуват чрез музика.

Знаете ли, колко е красив животът? Той е пълен с велики блага. Аз като пътувам, виждам смисъла на камъните, тревичките, цветята, водите и пр. Навсякъде виждам проявлението на Божията Любов в безбройни, неизследими форми. Природата има една вътрешна, по-дълбока страна, която хората не виждат, понеже са си турили кепенци — това са многото грижи и тревоги, които ги занимават.

И туй ограничава човешкото зрение. Тогава той вижда само в по-гъстата материя. Трябва да се очисти съзнанието от психичния прах, за да може да вижда човек. Животът е пълен със страдания, понеже хората не оценяват и не използват правилно благата на живота. Животът на неразумния човек започва с радост и свършва със страдание. Духовният живот започва със страдание и свършва с радост. А Божественият живот започва с радост и свършва с радост. Разумната природа задоволява нуждите на всички същества, и на най-малките. Само че човек трябва да спазва нейните закони. Целият свят е училище за дисциплиниране на човешката душа, за развитието на човешкия ум, сърце и воля.

– Какво е действието на любовта ?

– Това, което постоянно обновява човека, това, което постоянно го освежава, това, което постоянно го обезсмъртява, дръжте се за него. То е Любовта. Тя е най-великото нещо, което съществува. Тя не е механичен процес. Когато ти говорят нещо лошо за онзи, когото обичаш, да не вярваш. Законът на любовта е: когато обичаш никого, той да не знае.

Всеки ден любовта посещава човека за $\frac{1}{300\,000}$ част от секундата. И това време е достатъчно, за да остави тя своите блага, да обнови, да пробуди, да просветли и съживи. Но човек трябва да има будно съзнание, за да долови този момент.

Любовта има две страни. Човекът на любовта има разположение да постъпва с тебе така, както със себе си. От друга страна, каквото му дадеш, той го цени. Можеш да му дадеш и една боровинка. Той я цени. Когато един човек не ти дава мил поглед, ти ще му го дадеш. Днес хората не се познават. Можеш да познаваш един човек само, когато го обичаш. После друго: стой на сто километра далеч от този, когото обичаш. Говоря символично. Това значи: цени свободата му, не упражнявай никакво насилие върху него.

– Кое е новото съзнание, което сега се ражда?

– Човекът на новата култура съзнава, че всички хора са отделни удове на един голям организъм. Любовта трябва да се възприеме и да стане могъща сила в живота. Това, което хората имат сега, не е още любовта. Тя е, която може да сближи всички народи – да живеят в братство. Тя иде да освободи хората. И зад нея седят разумността и всички други хубави неща. Ако хората възприемат любовта, ще се съкратят дните на страданията им.

– Какво трябва да се прави, за да се приближи новата култура?

– Всеки ден увеличавай с по една стотна от градуса любовта си!

*

* *

Всеки ден интензивен живот. Всеки ден върховете и езерата ни разправят своите вълшебни приказки, поверяват ни своите най-скъпи, лелеяни през вековете,

мечти, блянове и надежди. С любов се допираме и до най-малкото камъче, за да ни разкаже то чутковните истории, на които е било свидетел в течение на милионите години.

Полянката, дето беше лани палатката на Учителя, остава завинаги свързана в душите ни с оня светъл момент, когато Учителят говори върху магическата сила на любовта. Колко разнообразни картини изпъкват в нас, свързани с този момент: появата на топлия слънчев диск всред пръскащите се мъгли, чудният им танц по долини и езера под нас, усмихващите се цветя около нас. Как всред мъглите галещите слънчеви лъчи осветиха в миг лицата ни и всичко около нас! Не е ли такава и магическата сила на любовта?

*
* *

Днес сутринта потегляме надолу преобразени. Всичко е готово. Но има още време. Поглеждаме към върховете и езерата, за да запечатаме дълбоко образите им в душите си. Сливаме се с всичко около нас. Чувстваме, че сме едно с всички тези езера, върхове, полянки, канари, тревички, цветя и пр. Чувстваме вечния ритъм на планината. И вътре в нас долавяме тихия, нежния ѝ говор:

– Мили деца, вий дойдохте тук да се учите. Аз ви обсипах с моите дарове. Раздайте ги щедро на всички, които срещнете в великия друм на живота. С пълни шепи раздавайте. Нека всеки от вас да допринесе поне с по една шепа пясък за изграждане красивото здание на общочовешкото щастие. Велика радост ви чака всички вас долу. Иде културата на радостта, на светлината, на свободата. От горе тя слиза, украсена със скъпоценни камъни, облечена в бели одежди. И на нея пише: Нова земя и ново небе. Утолете жаждата на всички, които копнеят за великия ден на земята. Градете камък по камък великото здание. Занесете им радостното послание, че се съмва вече, че на изток вече се зазорява, че близко е вече светлото утро. Занесете им радостната вест, че надгробната плоча вече се махва и човешкият дух се освобождава. Кажете им, че иде ден, когато завинаги ще бъдат обърсани сълзите на страдащите души. Земята ще престане да бъде плачевна долина, а място на радостта, на светлината и на великата космическа любов!

Тихо се вслушваме в това, което ни говори планината. Нейният говор отеква в душите ни като сладкогласна песен, като нежна ласка, като дълго очаквано просветление. Той буди в душите ни копнеж към чистотата на светлите висини и сили за работа.

Долу при Вадата се обръщам още веднъж, вдигам взор към Салона на съзерцанието, към върха „Харно ми е“ и всички околни върхове и устните ми неволно шепнат:

– Благодарим за гостоприемството, благодарим за любовните дарове!

сп. „Житно зърно”, бр. 14, кн. 9-10

НОВОГОДИШЕН РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ

Новият ден се гради. Хиляди работници по всички краища на земята с радостни сърца и светъл поглед, устремен в далечината, градят новия ден. Той е

тъй близко до нас! Въздухът е напоен вече с лъха му, въпреки вихъра на днешните събития, въпреки водовъртежа, всред който минава днес човечеството. Небето е по-близко до земята, отколкото всеки друг път. Велика работа предстои: небето трябва да се свали на земята. Това, което е горяло като свещен копнеж в сърцата на най-умните и най-добрите хора през всички векове, ще стане велика действителност на земята. В тая красива градежна работа участвуват не само всички решителни, искрени борци на земята, но и цялото небе.

Цялата природа е затаила дъх, за да присъствува при раждането на новия човек на земята. От сърцето му ще блика бистър кристален извор, който ще напоява всички тревички, цветенца и дървета, които среща по пътя си. Над главата му ще блести светла звезда, която ще показва пътя на всички, които са се залутали в лабиринта на живота. В очите му ще се чете светлината на възвишения свят, от който иде. Гласът му ще бъде като музика на многострунен инструмент. През дето мине, пустинните пясъци ще се превърнат в китни цветни и плодни градини. Изсъхналото дърво, до което се приближи, ще се раззелени, ще се покрие изобилно с цветове и ще завърже. Сухата чешма, до която се приближи, ще протече.

В тая ранна сутрин тези мисли са тъй живи в мен! Днес е Нова година. Новогодишната лекция на Учителя е свършена. В нея той ни изведе до високи планински върхове и ни показа дивни изгледи, които се откриват от там. Идеите на лекцията трептят в душите ни като акорди на свещена музика. Те будят в нас безброй нови мисли, чувства и стремежи.

След упражненията всички сме пак в салона. Във връзка с утринната лекция изпъкват много въпроси в душите. Един запитва:

– По кой начин може да се преустрои светът?

– Хората искат да преустроят света механически. Това е невъзможно. Това, което може да преустрои света, е Любовта. За да се разцъфти тя в човека, той трябва да почне с правилно отношение към всичко окръжаващо. Преди всичко той трябва да има ново отношение към природата. Животът е красив. Вие трябва да се радвате на всички противоречия. Това е мъчно изкуство, защото мъчно е да се освободи човек от старите навици. Ние живеем в една разумна природа и сме недоволни. Хората сега мислят, че светът е лош. Не, но неразбран е светът. Изучавайте природата и черпете сили от нея. Като наблюдаваме изворите, сменяваме състоянието си. Когато си недоволен, отеготен, застани пред един извор и го гледай. Веднага едно светло състояние ще дойде в тебе, ще почувствуващ прилив на сили, едно обнадеждаване ще озари твоето съзнание.

И в най-простите наглед работи да виждаме една скрита красота. В едно житно зърно, например, има красота; то крие живот в себе си. В природата има всички методи. Трябва да се учим от изворите, от камъните, от реките, от плодовете, от скъпоценните камъни и пр.

Най-първо, като се пробуди това съзнание, благодари на разумната природа за това, което хиляди години е правила за тебе. Помириши едно цвете и благодари на разумната природа. Благодари и на цветето и кажи на Безграничния: „Досега не можех да Те виждам, а сега едвам надзъртам, че Си в цветенцето“. Това е път, който води към любовта.

Човек трябва да влезе в правилно отношение не само към природата, но и към хората. В човека има нещо велико, една висша душа, която не е още проявена. Първото нещо, с което трябва да почнем отношенията си към хората, е да гледаме да открием нещо хубаво в човека. Това е път, по който любовта може да протече в човешкото сърце. Човек има 12 обвивки и зад тях е човекът. Ти докато не видиш Божественото в човека, не можеш да го обичаш. А любовта е виждане на

божественото. Ще туриш за правило да уважаваш божественото в другите хора и тогава ще се образуват ония вътрешни връзки между вас и другите. Да обикнеш един човек, това значи да откриеш великото, което има в него. Щом обичаш един човек, той се отваря пред тебе, една светлина се разкрива в него и виждаш нов, красив свят в него. А пък щом не го обичаш, всичко е тъмно за тебе, нищо не виждаш в него. Всякога, когато обикнеш един човек, трябва да знаеш, че си обикнал Безграничния. Това, което обичаш, е Безграничният. Той е в онзи, когото обичаш. И това, което те подбужда да обичаш, е пак Той. И ако някой обича другите, както себе си, веднага ще започнат да го обичат.

Когато двама души се обичат и свържат своята любов с любов към Безграничния, тяхната любов не се свършва. Човек трябва да отиде при Безграничния, за да се научи, какво нещо е любовта. Тя е първата причина на всичко. Да обичаш един човек, това значи да му даваш нещо от своята светлина, от своята топлина и от своята сила. Хората могат да се обичат, само когато има правилна обмяна между техните умове, техните сърца, техните души и духове. При любовта имаме абсолютно доверие един към друг.

Хората, през чиито сърца са протекли животворните струи на любовта, са строителите на новия свят, който иде. За мене любовта е най-великото проявление на Битието, най-високото изявление на Божественото.

Светът ще мине през изпитания, които не е сънувал и всред мъчнотиите ще проблесне съзнание у хората за новия път на любовта, който води към освобождение.

Новият човек е човек на любовта. Когато се приближаваш до него, усещаш се добре. Той внася нещо хубаво в тебе, както когато те грее слънцето. Добрите хора са като изгряващото слънце.

Ако някой те обича и те погледне или само помисли за тебе, той внася живот в теб. Да ни обичат хората, това значи да внасят живот в нас.

Любовта е велика, необятна наука. Не чакай другите хора да имат хубаво отношение към теб, но ти да имаш хубаво отношение към тях. Ти искаш този, на когото служиш, да ти благодари, да те обича. Но той още спи. Не е пробуден. И като се пробуди, ще ти благодари. Това, което си приел от Бога, оценявай. Тогава и това, което ще дадеш от себе си, ще се оцени. При любовта не искай да те обичат така, както ти искаш; остави другия свободен. Любовта изключва всяко насилие, от какъвто и да е вид. Тя е цвете, което може да цъфти само в царството на свободата. Днес има съревнование, а трябва да има сърадване. Радвай се на учените хора. Щом другите са учени и ти можеш да бъдеш учен. Щом другите са силни и ти можеш да бъдеш силен. Когато срещнеш болен човек, пожелай му да бъде здрав. Някой иска да стане учен човек. Пожелай му книги и учител. Ти не можеш да пожелаеш, както трябва, ако нямаш светлина в ума и топлина в сърцето. Щом пожелаеш, ти се радваш, че си проводник на Безграничния.

В духовния свят съществата не хвърлят лош поглед никому, радват се на щастието на другите и живеят един за друг. И ние можем да живеем така. Но за да живееш така, трябва да има, кого да обичаш!

– Какво трябва да се прави в момента ?

– Приемете любовта и започнете да ѝ служите. Станете слуги на любовта. Искам да ви ценя слуги на любовта. И любовта е най-подвижната, най-умната слугиня в света. Тя като минава навсякъде, знае, кой от какво има нужда, прави услуга, оставя, каквото трябва и си заминава. Като станете слуги на любовта, ще влезете в царството на радостта. Под радост разбирам хармония между ума,

сърцето, душата и духа. Всяко нещо трябва да се направи от любов. Всяка работа, направена от любов, е свещена.

Всяко нещо, което любовта прави, е ценно. В любовта не може да има криви работи. По закона на любовта могат да се поправят най-евтино всички погрешки.

Любовта е динамичен елемент. Ти имаш достатъчно горивен материал, но нямаш запалка. А запалката е любовта. Хората не познават още любовта. Те са кандидати за нея едвам отсега нататък. Вие се приготвявате тепърва за любовта.

Не противодействайте на онова, което разумната природа мисли да направи от вас. И като падате, и като ставате, и като умирате и като се раждате, имайте абсолютно доверие, че онова, което тя прави с вас, е за ваше добро.

Без любовта ти не можеш да придобиеш благата, които животът носи в себе си. Ако не се родите от оная любов, която носи в себе си светлина, топлина и сила, не можете да влезете в новия живот. В бъдещето, което иде, щастието на нашия живот зависи от любовта, която ще възприемем сега и ще приложим. Има два живота в света: живот на безлюбието, който образува ада, и живот на любовта, който образува рая. Всички страдания произтичат от живота на безлюбието. И всички радости произтичат от закона на любовта.

Новото, което иде, е любовта. То трябва да се разбере и приложи. При новия порядък на нещата няма да има лъжа. Като дойде любовта в човека и най-малките работи стават за него интересни и красиви. Хората трябва да се запалят и трябва да започнат да горят. И трябва да горят, без да изгарят. Тая любов е влязла в света и работи.

Отворете душите си за любовта! Тя е по-силна от всичко. Всеки ден се проявявайте такива, каквито Безграничният ви е направил.

Някои хора са на северния полюс, а други на южния. Малцина са на екватора. Сега си турете раниците и тръгнете към екватора. Там е мястото на любовта. Любовта е с най-малките противоречия. От там трябва да започнете всички. Там е мястото на изобилието. Тогава човек ще има какво да взема и какво да дава. Та сега ще отидете на екватора и като отидете там, ще научите всичко.

сп. „Житно зърно”, бр. 15, кн. 1

ГОСТ ОТ СОФИЯ ПРИ УЧИТЕЛЯ

Буря се изви нощес над цялата местност. Тъмни облаци покриха небето, светкавици прорязваха цялото небе, гръмотевици оглушаваха околността. Дърветата се огъваха под напора на силния вятър. Записка силен дъжд.

Днес колко е нежно и мило небето! То е чисто синьо и спокойно. Слънчевите лъчи отново с нежна ласка гаят земята. Как се чувствава пролетният лъх днес! Въздухът е пълен с животворна сила. Тя пълни всяко същество с радост и свежест.

Това не е ли символ за пътя, по който минава човечеството? След бурите, светкавиците и гръмотевиците ще дойде светло слънчево утро над многострадалната земя. След минаване на тунел няма ли да дойдат засмени, светли, слънчеви поляни, покрити с цветя?

Тия мисли работят днес в мен. Тъкмо в тоя момент един приятел идва от града. Той желае да говори с Учителя.

Естествено, непринудено той почва разговор с Учителя.

– Кой е правилният начин за дейност днес ?

– При земеделската работа има три фази. Първото положение е, че трябва да има земя. В това човек не е фактор. Тя е дадена от разумната природа. Второто положение е, че тая земя трябва да се изоре и засее. Третото положение е възрастване на посятото. И тук човек не е главният фактор. Такива са предимно слънцето, влагата и пр.

Значи човек не е фактор на всичко. Погрешката на мнозина е, че те искат да бъдат фактор на всичко.

Каквото се посее на нивата, това ще израсне. Трябва да се посее нещо хубаво. Великите божествени идеи трябва да се засеят в душите. И те трябва да се оставят свободни да дадат своя плод. Тоя народ трябва да се учи, трябва да се просвети. Новите методи за работа, новото разбиране на живота трябва да проникнат навсякъде и трябва да се оставят хората свободни сами да организират новите форми, новия начин на живот. Народът трябва да има вяра в силите, заложили в него.

Сега трябва да се почне с най-малките усилия за приложение на новите идеи в живота. Слънцето не изгрева изведнъж. Първо идва зазоряването. То постепенно минава към изгрев и после към най-голямата светлина на деня.

Преди всичко необходимо е да се освободим от всички фалшиви, погрешни разбирания на живота. Да се премахнат заблужденията, които спъват хората. Старите методи нека да си съществуват. Нека да се опитат старите и новите методи. След това да се направи избор според резултатите. Много лесно човека може да знае, дали ходи в светлина дали има правилни разбирания или не. При светлината няма спъване. Щом не се спъваш, имаш светлина. Щом се спъваш, не ходиш в светлина. Едни идеи са верни, ако дават живот на хората, ако дават мир на душата, подтик за работа и посочват правилни пътища за работа.

Днес природата дава блага в изобилие всяка година, но поради неразумния живот нещастията не се премахват. В Южна Америка изхвърлили в морето 20 милиона тона кафе, за да се подрие цената му. В Северна Америка горели в машините жито вместо въглища.

– Какво трябва да се прави в момента ?

– Физическият, духовният и божественият живот трябва да се съединят в едно. От физическия живот трябва да се издигнем до духовния и от последния – до божествения. Те трябва да образуват едно цяло. Ние живеем механически. Ние сме механизирали нашата дейност. Във всеки наш акт, във всяка наша дейност трябва да участвуват и трите свята. Главата отговаря на божествения живот, белият дроб и сърцето – на духовния, а стомахът – на физическия.

Има три вида дейност: мъчение, труд и работа. Мъчението сме минали. Сега сме в труда. Трябва да минем от труда към работата. А работата е дейност, вдъхновена от любовта.

Единствената сила, която може да оправи всички работи, е любовта. Тя ще научи хората, как да работят. Ние виждаме, че когато обичаме хората, работим за тях. Майката, която обича своето дете, работи за него. Всички, които не обичат, не работят. Те се мъчат или трудят. Ако хората могат да научат, какво нещо е любовта и я приложат, ще почне новият живот на земята. Ако стотици милиарди клетки в човешкия организъм могат да се кооперират и да образуват едно цяло, защо да не могат хората на едно общество да се свържат в едно чрез любовта?

Единственото нещо, което не се нуждае от доказателство, е любовта. Тя има език, който разбират всички хора, всички същества. Само тя осмисля нещата. Сега любовта слугува на силата, а в новата култура силата ще слугува на любовта. Всички трябва да работят от любов.

– Когато бях в странство, ставаше дума за Всемирното Братство в България и ми казаха: „Много е естествено, че тъкмо в България се родиха тия идеи, защото тя е страната, която е дала богомилството, което докара ренесанса и реформацията в Европа“.

– България и славянството влизат сега в една благоприятна епоха за тяхното развитие. Те са в началото на своя възход.

Днес цялото човечество преживява една криза. То е като жена, която трябва да роди. Остават още няколко дена, за да роди. Ще има страдания, докато роди. Това е пробуждането на новото съзнание в човечеството. Това е раждане на идеята за братство между хората. След това иде нещо хубаво в света!

сп. „Житно зърно”, бр. 15, кн. 2

РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ

Красива е картината, когато след беседа или лекция слушателите заобиколят Учителя. Това не е ли символ на онзи копнеж на човешката душа за светлина, за свобода, за слънце? Както напуканата земя жадува за благодатния дъжд, така и изжаднялата душа на човечеството днес гладува и жадува за висша правда, за висша истина, за висша красота, за любов! Човечеството в многовековния си път е опитало много методи, много начини за разрешение задачите на живота и винаги се е натъквало на нечувани противоречия, мъчности и страдания. Те са го учили, че трябва да търси истинския път, и днес все повече побудните души почват да налучкват този път. Човечеството добива все по ясно прозрение, че новият път, който трябва да опита, е Любовта и чрез нея ще влезе в Истината и Красотата.

Тези мисли ме занимават живо в този момент. Разговорът почва във връзка с току-що изнесената беседа.

– Как може да се осмисли животът на днешния човек?

– Зад живота, който хората живеят днес, има нещо скрито. Този живот, който живеят хората, не е още реален. Докато се карат и пр., те не са в реалния живот, а в живота на сенките. В реалния живот се влиза чрез любовта. Трябва да се знае, че Божественото в човека — това е истинският човек, а низшето в човека — това е сянката му.

Вие сте даровити, но не сте проявени още. Гледайте да откриете нещо хубаво в човека. Това е пътят, който води към любовта. Всякога, когато обикнете някого, трябва да знаете, че сте обикнали Безграничния. Ето защо, когато обичате някой човек, трябва да имате абсолютно доверие в него.

Всяка разумна дейност почва с любовта. Не можеш да направиш добро, докато не обичаш. Когато обичаш, ти се учиш. Самата любов те учи. Когато обичаш ближния си, той и да се мени, ти да не се мениш. Каквото и отношение да има той към тебе, ти да не се мениш. Каквото и да е, ти да не се сърдиш.

– Дали горе хората ще се познават с близките си?

– Ако се обичат, ще се познават. Които не се обичат, и тук не се познават. В духовния свят, когато помислиш нещо лошо за онзи, когото обичаш, той изчезва, става невидим за тебе. Като го обичаш, ти го виждаш, говориш с него. При най-малкото подозрение той изчезва.

Когато някой човек ви обича, вие не знаете, как се е зародила тази любов, не знаете нейната история. То е цял роман. Това че хората се обичат, е от далечното минало. Ти обичаш някого; той ти е направил едно добро в миналото. Може би е пожертвувал всичко за тебе. Така човек влиза в училището на любовта. И когато дойде в космичната любов, той обича всички, понеже за него е реалност единството на живота.

Когато някой идва с малко шишенце, колко можеш да му сипеш. Толкова, колкото събира шишенцето. Някой идва с дамаджана. Туряш му много. Всеки получава от любовта според степента на своята възприемчивост.

Човек е свободен да обича или не, но ще има резултатите на едното или другото. Когато обичаш, ти се ползуваш. И онзи, когото обичаш, се ползува, ако правилно оценява твоята любов. Да обичаш, това е най-голямата привилегия, която можеш да имаш. И правилно да оценяваш любовта на другите към тебе, това е също най-голямата привилегия, която можеш да имаш. Като обичаш една книга, тая книга ще ти даде нещо. Като обичаш никого, всякога ще възприемеш нещо от него.

Като обичаш някого, ти го повдигаш. Всички хора, които се обичат, да знаят, че градят Божественото здание. Любовта винаги гради. Някои хора, като се обичат, с това повдигат цялото човечество. Цялото битие се ползува от това.

Любовта е влизане в живота. Силата се добива чрез любовта. Единственото нещо, което ни дава сила, е любовта. И знанието се добива чрез любовта. Като посееш любовта, тя ще даде своя плод.

Любовта носи безсмъртие. Когато обичаш някого, ти подготвяш за него пътя на безсмъртието. Под смърт разбирам най-ограничителните условия. Казано е: „Всички няма да умрат, но всички ще се изменят.“ Радвайте се на това. Това става при любовта. При нея човек възкръсва от мъртвите. До тогава е бил мъртъв.

Най-напред ще обичаш Цялото. Като обичаш Цялото, ще обичаш и частите. Вие говорите за любовта. Всеки от вас носи по едно шише с вода. Вие носите любовта със себе си. Не е ли хубаво да говорите и за извора, отдето сте взели водата?

Законът на любовта е: Като обичаш едного, обичаш всички.

– Кой са формите на любовта?

– Има любов обикновена, любов на талантиливите и любов на гениалните. Първо, човек се учи на обикновената любов, и после се издига до любовта на талантиливите и след това до тая на гениалните. И като премине тия три стъпала, ще дойде до същинската любов. Тези три стъпала са предисловие на любовта. Хората сега са само кандидати за любовта. Всички хора имат проблясъци за нея, макар и само за няколко секунди.

– Какво е бъдещето, което иде?

– Човечеството сега навлиза в едно царство на изобилна светлина. Всички по будни души чувствуват това. Има един Божествен план, който ще влезе в изпълнение.

ВЕЛИКДЕНСКИ РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ

Красив изгрев. Светло утро. Всички сме в живия кръг на полянката. Чуват се първите радостни и тържествени звуци на оркестъра: „Първият ден на пролетта“. Плавните движения на паневритмията почват. Живият кръг се привежда в движение. Лицата на всички са радостни и светли. Хиляди росни капки по свежата трева. Около нас — цъфнали дървета. По тях и над главите ни пеят птички. Над нас синьо небе със светли облачета тук там. Всеки мускул, всяка нишка в нас трепти под ритъма на музиката. Нашите свещени мисли се вливат в природата и тя ги използва за организиране на нов и красив живот. Живо чувствуваме как животворни сили от цялата природа се вливат в нас. Това е нейният скъп дар.

След паневритмията всички поздравяваме Учителя. Днес е Великден! Днешният ден е символ за онова Великото, за което копнее човешката душа. Наближава Великден — онзи светлият празник в душите и в живота. И тогава душата ще се изяви такава, каквато е: красива, радостна и свободна.

Започва се разговор с Учителя. Става въпрос за красивата одежда, с която природата се е облякла днес. Учителят подема:

— Някой учен е писал един том съчинение и вие ще почнете да го четете. Ако не знаете да четете, ще гледате книгата и не ще можете да разберете. Също така и природата е писала във всички форми, които тя е изградила. Вие трябва да четете нейната свещена книга. Природата е много по-обширна, отколкото изглежда на пръв поглед. Всяко цвете, всеки плод си имат музикални трептения: ябълката, черешата, сливата, карамфилът и пр. Но за да възприеме човек тези музикални трептения, трябва да участва неговото свръхсъзнание, а не само самосъзнанието му. Като ядете един плод добре, вие го четете. Ако не го ядете добре, не можете да го четете. И всеки човек е една свещена книга. И ако знаете да я четете ще намерите велики неща в нея. Ако не знаете да я четете, не можете да се ползвате. Когато видите една мушичка, да се зарадвате! Тя е една буква от великата азбука. Без нея би липсвало нещо в света!

Един ден ще слушате всеки лъч, който влиза в очите ви, да ви говори нещо разумно. Светлината, водата, вятърът ще ви говорят. Цветето, камъчето, изворът ще ви говорят. Около себе си ще чувате най-хубавия говор, който никога сте слушали. Изворът ще ви каже:

„Добре дошъл, братко. Вземи си“. Въздухът, като мине покрай вас, ще ви погали и ще ви каже: „Добре дошъл“.

Кое е характерното за днешната епоха?

Трябва да разбирате, кои са залязващите и изгряващите сили на една епоха. Залезът е едно осъществяване на нещата. Когато една работа се свърши, това е вече залез. Но залезът има в себе си подготовка за нов изгрев. Така че всъщност няма залез. Под думата залез, в Божествен смисъл на думата, се разбират условията за нов изгрев, за нов живот.

Днешните страдания са като тор за новата култура. Страданията градят света. А пък при радостта ние се намираме вече в един свят съграден, уреден. Като разберете страданията, вие ставате радостни. Небето ви се отваря. Ако не ги разберете, небето ще бъде затворено за вас. Когато човек има любов, страданията и всичко за него е приятно. А щом няма любов, мъченията му са ужасни. Той е в цял ад.

Днес хората имат криво разбиране за любовта, за духовния свят и пр. Трябва да знаем преди всичко, че всяка постъпка има отношение към Цялото, и Цялото има отношение към своите части. Като научите урока си добре, то в този ден сте помогнали на хиляди хора; и те ще научат урока си. Ако не сте го научили, и те няма да го научат. Представете си следната аналогия: завъртите някъде един ключ и цял град се осветлява. Когато направите едно добро, вие пращате подтик в света хиляди хора да направят добро. Когато направите едно престъпление, пращате портик хиляди души да направят престъпление. И вие носите отговорността.

Три неща се изискват: човек да обича, да знае и да е свободен.

Всички нещастия произтичат от неразбирането на любовта. Любовта носи здраве преди всичко. Не е възможно ти да обичаш и да не оздравееш, ако си болен. Любовта носи благородство, носи всички добродетели, всичко хубаво. Тя е свързана с Мъдростта и Истината. Любов без мъдрост и без истина е непроявена любов, не е любов. Любов, в която присъствуват Божествената Мъдрост и Божествената Истина, е съвършената любов. Без любов човек не може да се подмлади. И без свобода не може да се подмлади.

Любовта е най-реалното нещо. Тя предшества всичко. Ние очакваме любовта да дойде сега. Представете си, че си отвориш очите и видиш слънцето. Ти сега си се събудил и мислиш, че слънцето сега изгрява. Като дойдете в контакт с любовта, вие мислите, че любовта тогава е дошла, а пък всъщност вие тогава сте се събудили.

Влезте в света на любовта, но не късайте цветята в нейния свят, не плюйте по земята, с кални обувки не влизайте в света на любовта. Ще влезете боси, ще си изуete обувката. Говоря в символи. Как ще приложите любовта към одного, когото обичате? Ако е зимно време, ще му запалите огън. Ако е лятно време и има голяма горещина, ще му снемете горната дреха. Ако е нощ, ще му запалите свещ.

Човек трябва да живее първо за цялото, после за ближния си и най-после за себе си. Всички страдания произтичат от това, че ние не сме турили на първо място идеята да служим на Цялото. Някой път направите едно добро, една малка услуга, никой не ви вижда и ви е приятно. Например, в гората полеете едно цветенце и ви е приятно. Никой не ви е видял. И това цветенце седи в ума ви. Нещо ви шепне отвътре: „Много хубаво си направил“. Ако една слугиня изведе едно дете на планината, няма ли да се ползува и тя? Та вие, като служите на Цялото, на другите, обслужвате и на себе си.

Като отидете при райската врата, ще ви пуснат, като изпеете една песен, като държите една научна лекция и като нарисувате една картина. И като не можете, ще ви кажат: „Иди пак на земята, дето е училището“. Само ще ви отворят вратата да зърнете една велика реалност и ще ви върнат на земята. Всички хора искат да бъдат щастливи, но щастието е най-разумното нещо. Вие не можете да бъдете щастливи, ако не сте разумни.

Какво ще получите от природата, зависи от вашето вътрешно състояние. Ще си послужи с една аналогия: Отивате при един banker и искате пари на заем; казвате в себе си: „То е лесна работа. Като взема, дали ще върна навреме, то е въпрос“. Това вътрешно разположение се предава на банкера и той ви отказва. И природата прави така. Когато отидете при нея, тя ви дава според вашето вътрешно разположение.

После, вие трябва да турите в обръщение, да обработвате това, което получавате от природата. Един пример: При един богат човек отива един беден и му иска пари на заем. Богатият му казва: „Ето една каса с пари. Вземай, колкото

искаш и когато искаш. И което печелиш, туряй вътре". След две години бедният му казал: „Свършиха се парите". Онзи отвърнал: „Нищо не си турял и затова се свършиха". Та и ние сега вземаме и не туряме, и в края на краищата казваме: „Свършиха се парите". — Посейте това, което получавате!

— Кои са близките перспективи, които ни очакват?

— Сега хората са по-развити, отколкото по-рано. В сегашната епоха десет години работа е равна на хиляда години работа в миналото. Мнозина казват: „Новото ще отложим за по-нататък. Не сме израснали още". Сегашната епоха е една от най-благоприятните за постижения. Ако в тази епоха не можете да имате придобивки, каква епоха чакате? Ако е, сега трябва да е. Всички ще минат през огън. Додето златото не мине през огън, не може да се пречисти. Сега е вече краят на една тъмна епоха и навлизаме в една светла епоха. Днес е епохата, когато гъсеницата ще каже: „Отказвам се от тази храна, с която съм се хранила досега". Днес човечеството е в една епоха, когато гъсеницата се приготвя да премине в пеперуда. В новата фаза човек ще разбере вътрешния смисъл на идеята: Любов към врага. Днес мнозина обичат тези, от които са обичани. Какво повече правят от това?

Идат добрите времена. Те са много близо. Има още една педя до тях. Всред днешните страдания с радост гледайте на това, което иде.

сп. „Житно зърно”, бр. 15, кн. 4

НОВО ПОСЕЩЕНИЕ ОТ ЛЕКАРИ ПРИ УЧИТЕЛЯ

Неделя. Пролетен ден. Изгревът е в празнични дрехи. Навсякъде цъфнали дървета, цветя и свежа зеленина. Беседите са свършени. След обяд пристигат постоянно нови гости. Едни тръгнаха за разходка и пожелали да се отбият да видят Изгрева. Други дошли нарочно, защото се интересуват от идеите на братството. По едно време пристигат група лекари. Те са чували много за Учителя, за идеите Му, за живота на Изгрева и ето, сега искат да се запознаят по отблизо с Него. Те са млади, търсеци души, пълни със сили, идеализъм, желание за работа.

Един от първите въпроси, които задават на Учителя, е:

– Кои са основните идеи на това учение?

– Това учение е основано на един принцип. Хората не са живели до сега по закона на любовта. Защото любовта, за която ви говоря, е имала до сега само известно проявление в физическия и духовния свят, но същината ѝ е в божествения свят.

Характерното за любовта е, че в нея няма поляризиране. Омраза в любовта не съществува. Не можеш да обичаш никого и да мразиш другия. Това е невъзможно, както не е възможно през един чучур да тече и сладка, и горчива вода.

Ние говорим за любовта, която дава най-добри условия на човешката душа да се развива. Тя носи три неща: светлина, топлина и сила.

– Дали в основата на това учение стоят естествените науки?

– Да, разбира се. Есенно време листата почват да изсъхват, окапват и се замесват с нови. Старите форми трябва да капнат и трябва да израснат нови листа, които са по-добре нагодени за днешното време.

Сега влизаме в нова епоха, понеже самата земя в космичното пространство стъпва вече в нова област. Лошите условия вече изтичат.

Нали е казано в Свещеното писание: „Слънцето ще потъмнее, звездите ще паднат и луната няма да дава светлина". Под слънцето се разбира старият ред на държавите. Под луната се разбират старите религиозни схващания. А под звезди се разбират видните хора, авторитетите. Ще стане промяна в това отношение.

Казано е още: „И тогава ще се яви знамението на Сина Человечески". Това значи, че ще дойде новият порядък на нещата, ще дойде новото съзнание.

Нова раса иде в света, един нов тип човек се ражда днес в света. Той ще има по-добър строеж на главата си. Разните раси се различават между другото и по строежа на своята глава. У древните, низши раси Камперовият ъгъл, с който се измерва интелигентността на човка, е бил по-малък, отколкото у човка на бялата раса. Но у новия тип човек този ъгъл ще бъде още по-голям. И тези, новият тип хора, ще внесат новия ред в света.

Както небето показва славата на космоса, така и човешкото лице показва, какво се крие в човека. Природата не е нищо друго освен човекът, разложен на своите части. И затова природата в известно отношение е анатомия и физиология на космичния човек. И ние, като воюваме с природата, воюваме със себе си. Затова съвсем крив е изразът: Трябва да воюваме с природата, да я подчиним". Няма какво да я подчиняваш, но ще се съобразяваш с нейните закони.

Новото в света ще дойде по естествен начин, както змията се съблича от старата си кожа.

Всеки трябва да вярва в това, което може да опита.

Всяко прегрешение в природата се възвръща към самия човек, който го е извършил; то има обратно действие върху него. Този закон важи както индивидуално за отделния човек, така и за народа. Един човек, който е постъпвал справедливо, ще има здрава основа в живота си, ще има съответните положителни резултати.

– Вярвате ли в задгробния живот?

– Няма какво да вярвам в него. То е една реалност, която знам. Животът е един. Той се изявява в три форми: в една гъста материя, в една рядка материя, която е преходна и в една по-рядка материя.

– Безсмъртна ли е душата?

– Смърт няма в света. Смъртта е една фикция. Всичко се създава и всичко се руши. Под рушене разбирам преобразование на формите.

– Къде е източникът, кой е изворът на любовта?

– В Духа, в Божествения свят.

– Кой е вечният стремеж на човка?

– Любовта. Тя е единственото Божествено, което е основа на всичко. Тя е единна. Единственото нещо, което не се дели, е любовта. Единственото реално нещо в света, което не се мени, е само любовта.

Един от лекарите, като че ли в момент на едно прозрение, каза:

– Нали вие говорите за една слънчева любов, в която няма нито едно петно, никаква сянка? Щом има сянка, щом има петно, това не е любов.

– Да. Човекът на любовта е най-силното същество на света.

Какво разбирате под „сврѣхчовек"?

– Човек, който носи светлина, топлина и сила в себе си.

Един от лекарите, като че ли в едно вътрешно просветление от целия разговор, каза:

– Разбирам, че човек трябва да се стреми към светлото, необятното и чистото!

– Да. Това, към което той се стреми, към него се приближава.

За да има човек постижение, трябва да има и смирение. Смиреният човек е най-силният човек. Той лесно побеждава всички противоречия, спънки и мъчнотии.

Единственото нещо, което дава смисъл на живота, е любовта.

Единственото нещо, което дава простор на живота, е мъдростта.

Единственото нещо, което дава право на живота, е свободата, истината.

Един от лекарите каза:

– Аз веднъж държах в университета сказка, в която казах: „Дано за в бъдеще да няма хора, които да бъдат разпъвани за това, че са защищавали Истината!”

– В новата култура основният закон ще бъде писан не вън, но вътре във всеки човек.

– Кой е изходът от сегашните събития в света?

– След днешните събития в света иде едно сближение на народите.

В света иде един нов план, нещо ново, една нова епоха, в която хората ще живеят като братя. Защото всички народи си имат мисия. Всеки народ си има мисия.

Иде нещо хубаво за всички народи.

В новите времена всеки народ, който не живее по закона на любовта, няма бъдеще.

Всички хора, които се преселват отвъд от сега нататък, са все мисионери на новите идеи.

В света съществува една идеална държава от идеални хора. И тези, които управляват тази държава, те идат сега да оправят света. И плана, който те имат, ще го приложат.

*

Всички излизат вън със светли, радостни лица. Един от лекарите ми казва:

– Колко сме радостни всички, че се срещнахме с един велик човек!

Друг от лекарите ми казва:

– Идеите на Учителя са много възвишени. Аз още от детинство съм се стремял към такива идеи.

сп. „Житно зърно”, бр. 15, кн. 5

ГОСТИ ПРИ УЧИТЕЛЯ

Те отдавна са чували за Учителя, чели са някои негови книги и сега желаят да се запознаят непосредствено с основните му идеи. От доста време те хранят в душите си желанието си при една среща с Учителя да си уяснят въпросите, които вълнуват техния ум и сърце. Изпърво се засяга въпросът за човешкото естество и за силите, които то крие в себе си. Учителят казва:

– Човек трябва да вярва във великите заложби, които има в себе си. Много работи са вложени в човека и чакат своето време. Когато правех своите изучвания в провинцията, казах на един народен учител: „Доведете ми един ученик, и аз ще ви кажа, какви способности има.” Направих това и Учителят ми каза: „Отгде знаете това?” Заложбите, дарбите на човека са изразени по черепа, лицето и пр. Постъпките на човека се отразяват върху брадата му, чувствата – върху скулите, а мислите – върху челото. Всяка мисъл, всяко чувство оставят отпечатък върху човешкото тяло.

– Един мой приятел – на висока служба в София – казва, че при влизане в стаята си вечерно време, когато лампата не е запалена, вижда ореол около главата на жена си.

– Той е виждал аурата на жена си – сиянието, което е около тялото. Ясновидството има разни степени; някой е откраднал пари и мисли за тях. И ти виждаш парите пред него. Той създава с мисълта си известни форми.

– Как може да се свърже човек с невидимия свят?

– Чрез моста на любовта! Природата не можеш да я разбереш, ако не я обичаш. Камъните, като ги обикнеш, ще ти се открият. Щом обикнеш някои неща, те ще ти станат ясни, но не изведнъж, а постепенно.

Всички хора искат да бъдат щастливи, но щастието е единственото разумно нещо. Ти не можеш да бъдеш щастлив, ако не си разумен. Всичко в природата е отражение на разумното. Има степени на разумни същества. И ако се нарушат нейните закони, идват болести и страдания. Болестите си имат причините в човешките мисли, чувства и постъпки; те се дължат на понижението на трептенията на органите. Тогава човек придобива предразположение към болести.

– Вие сте говорили за лечебното действие на музиката. На какво се основава то?

– Тя повишава трептенията на човешкия организъм. В музикалния свят има изобилни енергии. При музиката трябва да приемеш сили. Тя е най-разумният език на Истината. Без музика нищо не можеш да постигнеш. Музикантите трябва да бъдат хора на Истината. Човек, който не обича Истината, не може да бъде музикант. Един народ трябва да пази музикантите си, за да трансформират енергиите на народа. Музикантите трансформират енергиите на цял народ. Любовта е въздухът, в който музикантът се проявява.

– Какво е действието на любовта в случая?

– Тя влива живот във възвишените заложи на човешката душа, и те се разцъфтяват, както от действието на слънчевата светлина и топлина, на влагата и пр. растението покълва от спящата в земята семка и възраства. Хората се заблуждават, че могат да бъдат щастливи в злото. Светът страда от безлюбие. Любовта днес не е разбрана. В нея влиза законът на самоотричането.

Силата е в любовта. Който люби, се подмладява. Като имаш любов, ти си силен. Като я нямаш, ти си слаб. Силата, която се дължи на любовта, е сила непобедима. А пък ако я придобиеш без любов, то тая сила е временна и ти се взема. Като обичаш злите, ти ги спечелваш. Като обичаш враговете, те се обезоръжават, капитулират. Когато обичаш, ще те обича. Не можеш да познаеш един човек, ако не го обичаш. При любовта нещата стават ясни, досещаш се, идва ти на ум, как да постъпиш и се радваш.

Любов можеш да имаш само към Красотата! Ти можеш да обичаш само Красотата. Като обикнеш някого, виждаш нещо хубаво в него. Не можеш да обикнеш някого, ако не си способен да виждаш хубавото, светлото в него.

Да обичаш някого, това значи всеки ден да се оглеждаш в огледалото. Защото като обичаш хората, ти се оглеждаш в тях. Като ги обичаш, ти обичаш себе си – Божественото, което работи в тебе. То работи и у тях. Като обичаш другите, ти обичаш Бога в тях – Вечната Красота в света.

– В що е вечното благо?

– Човек трябва да се научи да обича хората, без да им казва това. Вечното благо е в любовта! В любовта ти си в една градина, дето птичките пеят, изворите бликат, дърветата цъфтят и зреят. Те са покрити със зрели плодове. Там няма смърт, няма умирање, няма разлюбване.

Човек трябва да влезе в една школа на любовта. Любовта, мъдростта и истината не допускат противоречия. Това, което Бог е дал, е любовта. Това, което го разпределя, е мъдростта. А пък това, което опитва туй, което е дадено, е истината. Какво значи да живееш в любовта? Това значи мислите, чувствата и постъпките ти да бъдат в съгласие с Великото разумно Начало в света! Трябва да изучим, как То се проявява в живота и както То се проявява, това да вземем като мярка, за предметно учение.

Божествено учение е това, което дава живот на хората. Едно учение, което не може да даде мир на човешката душа, прилича на къща, чийто комин не тегли и цялата къща е изпълнена с дим. Едно учение трябва да има приложение за човешкото тяло, ум и сърце.

Всички хора, които живеят със своите лични възгледи и не вземат пред вид Божественото, са на крива посока.

Човек мисли, че този го обрал, че онзи го обрал. Това са все заблуждения. Той е образувал за света едно понятие, което не е вярно. Оставил е реалните неща в света и се занимава със сенките и тогава нищо не вижда от света. Човек трябва да се освободи от своите заблуждения. Знаете ли, колко е мъчно това?

Цялата природа е предметно учение. Човек като стане сутринта и види, че слънцето изгрява, да се зарадва. Като чуе, че кучетата лаят, да се зарадва. Като чуе, че птичките пеят, да се зарадва. Бъдете хубави цветя, че да идват възвишени същества да възприемат вашето благоухание. Когато човек мисли за Разумното Начало в света, той става благоуханен. Великото работи вътре в човека; ти ще отидеш при него като някой ангел да отвалиш камъка, за да се яви То в него.

– Кое характеризира днешния момент?

– Сега е преходен период. Днес една култура преминава в друга. Новото ще вземе надмощие. Сега иде нещо разумно. Любовта трябва да изпълни въздуха. Хората трябва да повярват в онзи план, който съществува, за изграждането на новия живот. Един ден придобивките на всички народи ще бъдат общо достояние. Между всички народи има вече представители на новата, шестата раса.

Това, което иде днес в света, е братство на всички същества. Слънчевата система влиза сега в една духовна област, която е населена с по-напреднали същества, отколкото досега и влизането в тая област ще развие у хората шестото чувство, което ще разшири кръгозора им за по-голямо познание на природата и за по-голяма възприемчивост на новите идеи, които се раждат днес в света.

сп. „Житно зърно”, бр. 15, кн. 6

ЕДНО ИЗГРЕВСКО УТРО

Зората предвещава чуден ден. Цветя, мушички, птички, хора — през всички минава свещеният трепет на вълната, която иде от изток. С новите си откровения денят тихо пристъпва към нас. Той ни носи любовните дарове на Великата Майка, която щедро ги е приготвила за всички свои деца. Тя ги тъй обича, защото при слизането им от небето е вложила във всекиго от тях по един скъпоценен камък, който ще се разкрие се всичкия си блясък и красота в края на вековете.

Днешният ден отваря нова страница във великата книга на живота. И в нея ще се пишат неща, неписани никога досега. Всяко камъче, всяка тревичка, всеки слънчев лъч ще ни разкривал по нов начин своите тайни.

Челото на Витоша е вече позлатено от първите слънчеви лъчи. Дванадесетте лъча на новите игри са вече образувани на Изгревската полянка. Около тях един жив кръг; той приема живота, който се прелива в него от дванадесетте лъча и се привежда в движение. А дванадесетте лъча ту се приближавал към центъра, за да приемат живота оттам, и ту се отдалечават, за да го влеят в колелото на живота.

Всички запяват при започване на ритмичните игри и в тая песен изливат копнежа на душата за слънчеви простори, за красота, за свобода и служене. Тук като че ли пред нас се формира и пробужда детето на новия живот. То излиза от затворения кръг и започва своя възход към слънчеви върхове. Как лицата на всички са преобразени. В тях се чете светлината на новия ден, който се ражда на земята. От очите им излиза радостно сияние, което е отблясък и светло предчувствие за красотата на това, което се гради. Всички лица са красиви; те добиват красотата, която първично им е дадена, когато са слизали от своята Родина. Тук вече човек престава да се чувства като личност, а като душа — гражданка на вечността, — която из глъбините си приветствува Великата Майка на света и праща на всички свои братя на земята радостната вест, че животът на рая е тъй близо до нас!

Като че ли и всички дървета и тревички. подемат песента на дванадесетте слънчеви лъча и на живия кръг. Като че ли и в тях проблясва едно озарение за великото предназначение на всичко в света.

Тия лъчи не са ли един цвят, който се разцъфтява? Това не напомня ли за разцъфтяването, което става в мистичните глъбини на общочовешката душа!

След упражнението всички са около Учителя. Става въпрос за новите упражнения. Учителят казва:

—Те носят свобода на човека. Ако една година ги играете съзнателно, ще бъдете здрави и силни. При всяко движение, при всяко упражнение човек трябва да спечели нещо. Когато правиш хубаво едно движение, ти чувствуваш радост, подем. Това е мерилото. Ние творим, създаваме една нова вълна, улесняваме хората по лицето на земята. Те страдат днес от неестествени движения. Докато хората играят, те са млади. Престанат ли да играят, остаряват. Когато човек престане да се движи, у него се набират утайки, в които няма живот. И тогава става недоволен от живота. Едно разумно движение винаги е свързано с живата, разумната природа. Хубавите движения носят нов живот. Душата постоянно трябва да поощрява тялото. Да се убеди човек, че не е стар, това е цяла наука. Земята е на $2\frac{1}{2}$ милиарда години и още е млада, работи и играе!

В тия упражнения е вложен ритъмът на слънцето. Затова те могат да се нарекат слънчеви упражнения.

Всяко съдържание на съзнанието си има свое движение, свой линии. Напр. как ще изразиш се движение една добродетел?

Когато правите тия упражнения, да не мислите за гъстата материя, за ядене, обуца, дрехи. С тия упражнения се запознавате с Напредналите същества, правите вътрешна връзка се тях. С разумните движения привличаме тия същества на помощ и те ни дават от своите дарове.

За хората може да се каже: „Вода газят, жадни ходят“. Имат всички блага, а не ги виждат. Мислете за онова, което е в съгласие със законите на живата природа. И всеки да е свободен.

—Какво е новото отношение към природата ?

—Всичко в природата ни говори, но ние не разбираме. Не разбираме и говора на светлината. Приемаме само милувката ѝ. От всяко цвете излиза специална музика. И чрез тая музика цветята говорят. Музиката, която излиза от различните цветя и даже от разните им части, е различна. Пейте за камъчетата, за изворчетата, за да се свържете с природата. Това, което учите тук, на онзи свят не можете да го научите. Великата Разумност е създала всички звезди заради вас, а пък вие мислите, че никой не мисли за вас! Благодарни на Великата Разумност за светлината, за въздуха и пр. И като помислиш, че си стъпнал едно цвете, реши да си поправиш погрешката. Ако дам концерт, ще пея една песен за костилката, една песен за вълните на океана, една песен за падналото перце. Ние сме много невнимателни. Някое цветенце е цъфнало хубаво. Някой мине и го стъпчи. Аз като минавам край него, спра се, разговаряме се с него и после го отминавам. Казвам му: „Колко време си тук? Кои са братята и сестрите ти? Как е твоят господар? Поливали те на време?“. Най-първо човек трябва да се научи да оценява това, което има и да се освободи от всички заблуждения. От звездите, от слънцето, от плодовете иде Божията любов!

—Кои са законите на любовта ?

—Тя прониква всичко и няма сила, която може да ѝ се противопостави. Тя носи всички блага. Любовта изключва всяка сръдня, всяко подозрение, всяко недоразумение; всички отрицателни качества тя ги изключва. Ти никога не можеше да си навъсиш лицето на оня, когото обичаш. Когато обичаш някого, и той те обича. Да обичаш някого, това значи да даваш и да вземаш. Става обмен между вас. Не можеш да познаеш една душа, ако не я обичаш. И не можеш да познаеш Великото Разумно Начало в света, ако не Го обичаш. Това, което дава радост в света, е животът. Това, което дава радост в света, е любовта. Тя носи всички радости, всичкото веселие. Всичко онова, което човек иска, тя го носи.

Душите са слуги на любовта. Всички души са излезли от Бога, за да донесат любовта на земята. И като се върнат, ще разправят, как са изявили любовта. Колкото повече ви обичат, толкова повече дарби ще имате. Доброволно да следваме закона на любовта отвън и отвътре. Когато нещо се прави без любов, то е престъпление. Колективната идея я носи любовта. Без любовта никаква колективна идея няма в света.

Става дума за новото, което иде. Учителят казва:

— Сега хората трябва да се учат да служат на Цялото, на Разумното Начало в света. Досега от хиляди години са служили само на себе си. Сутринта като станат, ядат за себе си, работят за себе си, всичко прибират за себе си. И товарът е станал толкова голям, че трябва да се разтоварим. И не ни иде на ум да се разтоварим. В новата култура силните ще станат слуги.

С тия упражнения се подготвя шестата раса. Какво съзнание ще има човекът на шестата раса? Космическо. Той ще чувства единството на живота. И когато види, че обичат някого, ще съзнава, че, самия него обичат. И когато поливат едно цвете, той ще се радва понеже и цветето се радва.

Грандиозен план има природата. Има един божествен план, който нищо не е в състояние да разруши. Сега е крайният момент. Ражда се нова раса. Колкото е мъчно умирането, толкова мъчно е и раждането. Иде нещо хубаво в света!

СРЕЩА С УЧИТЕЛЯ СЛЕД ЛЕКЦИЯ

Всички са събрани около Учителя. Тазсутришната лекция отговори на много въпроси, които вълнуват душите. Тя хвърли нова светлина върху тях. И почва интензивен живот у всички. Във връзка с нея много нови идеи възникват в нас. Всяка лекция подбужда мисълта на работа. Един запитва:

– С какво трябва да почне новият живот в днешния момент?

– С Любовта! Сега хората не разбират, какво е Любовта. Те мислят, че я разбират. Човек, докато не приложи любовта, не може да я познае. Нали докато не приемеш яденето, не можеш да го познаеш? Някои казват: Аз обичам. Това не е любов. При истинската любов човек се радва. Ако човек, като обича, не се радва, това не е любов.

– Как ще се намери любовта?

– При нейния извор — Бога! Човек, като обикне Бога, ще обикне всичко. При любовта най-първо ще отидем при Бога и Той ще ни научи, как да обичаме другите.

Когато човек има възвишени стремежи и желания, това е Бог, Който действа в него. Трябва да имате доверие в Божественото, което работи в света. Свободен е онзи, който има вяра в себе си, в хората и в Бога. Ти не можеш да обичаш един човек, който е лош. Този човек, когото обичаш, има нещо добро в душата си. Ти не гледай на неговата външност. То не е съществено. Когато обичаш някого, то има нещо ценно в него, което обичаш. То е Божественото. Докато не видиш Божественото в човека, не можеш да го обичаш. Човек да се научи да обича хората, без да им съобщава това, и да види, какви резултати ще има. Любовта е виждане на Божественото! Велик е светът от това гледище!

Всяко същество е прозорец, през който виждайте Бога! Когато обичаш едного, той е врата за тебе. И когато някой те обича, ти си врата за него. Когато обичаме Бога, Той е врата за нас. Във всичко да виждаме Бога! При Божествената Любов всеки чувствава себе си и онзи, когото обича, като душа!

Любовта е единственото нещо, което свързва душите. Бог е вътрешна връзка между душите, понеже в Любовта е Бог. Едно цвете не може да ти проговори, ако не го обичаш. При любовта има обмяна.

Трябва да **В** опитате. Истинската божествена Любов е вечна и непрерывна.

– Кога душата се показва такава, каквато си е, в своето истинско естество?

– Само там, дето е Любовта! Душата се показва такава, каквато е, само на този, когото обича и на онзи, който я обича. Тя се крие от другите. Само като обичаш никого, душата му се разкрива пред тебе. Като обичаш едного, ти обичаш всички, понеже тая любов протича към другите, раздава се на другите. Твоята любов към него минава към другите.

– Когато протича любовта през нас, единственото нещо, което можем да направим, е да благодарим, че тя ни е посетила и тече през нас. Тя е един велик свят за проучаване. При нея имаме най-напред даване. Човек приема, обработва полученото и след това го връща.

Казано е от Христа: „Хлопай, търси и искай.“ Хлопането е на волята, търсенето е на сърцето, а искането е на ума. Всяко нещо, което искаш с ума си, търсиш със сърцето си и за което хлопаш с волята си, то ти се дава. Което искаш само с ума си, или само със сърцето си, или само с волята си, то не ти се дава. А любовта е, която дава този подтик на ума, сърцето и волята. Ето защо, при любовта всичко е възможно, каквото искаш. Тогава човек иска само разумното.

– Как да се освободим от отрицателните мисли и чувства?

– Ако любовта протече през човешкото сърце, колко лесно ще се разрешат най-мъчните въпроси! Любовта е това, което стопява всичко и всичко преобразява. Всички препятствия се махват за оня, който е в Любовта. За отрицателните мисли трябва гореща вода, т.е. любов. Тя ги разтопява така, както горещата вода разтопява захарта. Ако отрицателните мисли са твърди като желязото, изисква се по-голяма температура на любовта. Тогава и те се разтопяват. Любовта укротява злото и поощрява доброто. При нея с най-малки усилия ще имаме най-големи придобивки. И тия придобивки са реални, постоянни.

Любовта прави очите светли и чисти, а злото ги прави тъмни. При злото лицето потъмнява, а при доброто става светло. Щом човек не разбира любовта, той се ограничава. Щом я разбира, той се освобождава. Любов, която ограничава, не е любов.

– Коя е външната проява на любовта?

– Човек не може да се самоотрече без любов. Без любов няма самоотричане, няма и учене. Любовта е подбудителната причина на всичко хубаво. Тя е закон за великата жертва. Като се жертвува човек, това е опит на любовта. Житното зърно се е жертвувало в земята, но то така се увеличава. В откровението се говори за книга, запечатана със 7 печата. Този, който се жертвува, отваря печатите. Любовта отваря печатите и тогава нещата стават понятни.

Любовта е това, което гради. Тя е това, което внася винаги нови ценности в човека. Всички усилия на любовта вървят във възходяща линия. Любовта на човека трябва да върви във възходяща степен, т.е. всеки ден човек да има ново прозрение, ново откровение за нея. Само при нея е възможно вечното обновяване на човека.

Любовта е един безграничен свят! Като влезеш в нея, ще вървиш от светлина към светлина! Любовта е влизане в живота!

Хората не слушат вътрешния си глас и затова страдат. Дойде ти някоя хубава мисъл, а пък ти я отхвърлиш; искаш нещо грамадно, но то няма да дойде. Всичко в природата расте. Когато ти дойде малката мисъл, посади я! От нея зависи твоето щастие. Щом посаждаш малкото, ще получиш и голямото. Винаги малкото е предвестник на голямото.

Дали са ни добри съвети, когато сме слизали на земята, но ние сме забравили това, което са ни казали.

– Кой дух трябва да прониква молитвата?

– Любовта! При молитвата ти говориш на Оня, Когото обичаш, и Ти говори Оня, Който те обича. Ако имаш разположението на дете, Божиите блага са за тебе.

Преди всичко трябва да се научим да виждаме и да чуваме. Сега природата се разширява за човека. Ние влизаме в един много по-широк и по-красив свят. Тепърва има да се учи много. Красивото е, че има един свят, който едвам сега се разкрива. Човек ще влезе във връзка с един възвишен свят на напреднали души, когато се научи да възприема късите вълни. А тях приемаме, когато съзнанието ни работи в по-високо поле. Любовта ще тури човека във връзка с по-напредналите души — души, които представят скъпоценни камъни.

Неорганизираният свят е ограничен, а организираният е неограничен. Божественият свят е организиран. Сега светът е неорганизиран и ние вървим към един организиран свят.

– Какво е бъдещето развитие на нещата в света?

– Любовта иде сега да спаси света. Който и да е народ, който не върви по закона на любовта, няма бъдеще. За да има справедливост, щедрост, подтик към

знание и пр., трябва да има любов. Всяко нещо трябва да произтича от подтика на любовта. И като ядем, трябва да ядем от любов.

Като изпълняваме волята Божия, ние работим за себе си, ползуваме себе си. Като работим за идването на Царството Божие и на Неговата Правда, ние работим за ближните си. Като прославяме името Божие, работим за Бога.

Не можеш да изпълниш волята Божия без Истината. Не можеш да работиш за Царството Божие и Неговата Правда без Мъдростта. Не можеш да прославиш Името Божие без любовта. Работата за Бога е в проявяването на любовта. Обичаш, за да прославиш Бога! Когато ти обичаш, цялото Небе се радва, че ти правиш нещо, което е угодно на Бога.

Новият живот на любовта като протече през хората, те ще станат умни, любещи и свободни!

сп. „Житно зърно”, бр. 15, кн. 8

РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ

При разговор с Учителя един запитва:

– Как може да се оправи светът?

– Докато царува на земята животът на гъсеницата, светът не може да се оправи. Докато всички хора не преминат във фазата на пеперуда, светът не може да се оправи. Гъсеницата се храни с листа и пълзи, а пеперудата лети свободно и се храни с цветен сок. Тя казва: „Аз се отказвам вече да разрушавам”.

Като се научат хората да любят и обичат, ще излязат от света на противоречията. Последните по никой друг начин не могат да се разрешат. Щом не любите и не обичате правилно, ще имате изопачено понятие за света и страданията ще дойдат. Вие не можете да любите, докато не дадете нещо от себе си. Любовта започва с даване, а при обичта ще научите закона на възприемането. Безлюбието е причина на всички болести и на всички страдания в света.

Не можете да живеете, докато не обичате никого. Ако любовта не идва в нас изобилно, не могат да се родят у нас хубавите работи. И благото на цялото човечество зависи от любовта. Хората търсят своето щастие вън от нея. Това е едно погрешно схващане. Хиляди години те търсят щастие и не са го намерили. Защо? Защото пътят на щастието не е там, дето го търсят.

Когато някой ти даде любов, колкото и да е малка, макар и колкото едно житно зърно, приеми я, защото това житно зърно, като го посееш, за 4-5 години може да изпълни цялата земя. Когато обичаш хората, ти поливаш градините им.

Любовта е само един момент. Щом любиш в този момент, ти ще любиш и в следващия. Любов е само тая любов, която никога не престава. И единственото нещо, което не ни ограничава, е любовта. Когато човек наруши божествените закони, тогава идва ограничението.

Ти си поставен в един свят с изобилни блага. Около тебе цветята цъфтят, дърветата дават своите плодове, ветровете духат, слънцето сутрин те огрява и вечер ти казва: „До виждане! Пак ще те посети”. Всичко това ти идва даром. Ти нищо не си платил за него. И въпреки това ти си недоволен. Кажи си: „Щастлив съм, понеже имам глава. Щастлив съм, понеже имам ръце. Щастлив съм, понеже имам крака!”

– Какви са новите отношения между хората?

– Срещнете някой човек. Да цените божественото в него. Всякога, когато хората не ценят божественото в нас, ние страдаме.

Като обичате някого, вие виждате душата му. Виждате нещо вътре! А пък като не го обичате, вие виждате външното у него.

Един ден направете опит да се отнесете много добре с когото и да е, и ще видите, че тогава и с вас ще се отнесат много добре. Ако вървите по Божиите пътища, Великата Разумност в света ще ви примири с всичките ви врагове.

Вие имате богатство, но не сте още наследници на него. Не можете да разполагате с него. Когато дойде времето, ще ви кажат: „Елате, това богатство е ваше“. – Скоро ще изтекат тия години. Сега сте на 14 години. Още седем години. След седем години ще бъдете въведени във владение на богатството си и ще разполагате с него. Сегашните страдания са все страдания на деца.

– Колко земни години трябва да се разбират под този цикъл от седем години?

– За най-учените хора той е 10 години. И колкото хората са по-неучени, по-непробудени, толкова този период се продължава. Ако някой е с ума на мравка, той има още много години да чака. Въпросът не е за години. Някой от вас и днес може да се излюпи. Яйцето, ако го оставите само, и за три месеца не може да се излюпи, но ако го оставите под квачката, – за 21 ден ще се излюпи. Та нещата да ги турим под квачката, за да се излюпят!

– Що е квачката?

– Това е Любовта! Тя въвежда човека в реалния свят. И ако човек иска мислите му да бъдат безсмъртни, той трябва да има сърце, свързано с извора на любовта. Тогава у него се събуждат най-хубавите, най-възвишените мисли.

Иде духовната пролет! Сега е зима. Като дойде пролетта, всичко ще се оправи. Ледовете и снеговете ще си отидат. В мозъците на хората ще стане такава промяна, че злото не ще може да пребивава там.

Всеки ден работете в духа на великото, което иде на земята. Видите едно наведено цвете, изправете го. Видите една потисната мравка. Избавете я, освободете я. Турете един камък на място. Изчистете един извор. И като направите тия неща, приятно ви е. Има нещо в света толкова велико и хубаво, но хората не го знаят! Нови хора идат сега на земята. Тях наричам братята на любовта.

сп. „Житно зърно”, бр. 16, кн. 1

РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ

– Какво ще кажете за днешните събития?

– Целият живот е едно предметно учение и човека го изпитват, само за да познае, кое е реално и кое – не е. Онзи, който извайва статуята, навсякъде дяла, за да изкара една красива статуя. Представете си малки момиченца, които седят и си приказват за своите куклички. А пък като пораснат, казват: "Не ни интересуват вече те". Минават в реалността. Същото става и с човечеството. С оценката на нещата по нов начин човек преминава към реалността на нещата.

Иде една духовна вълна, която носи обща пролет. Тя ще засегне всички. Сега е зима. Всички ще придобият нещо, но по-напредналите ще имат повече условия за напредък. Както пролетта иде за всички, тъй и новата епоха иде за

всички. Земята се повдига в по-възвишени сфери – излиза от 13-тата сфера. Излиза от гъстата материя. Невъзможните неща ще станат възможни.

Мнозина питат: "Как ще се уреди светът?" Чудни са хората! – Никой не може да отстрани снега с каруци, но като дойде слънцето, за десетина деня ще го стопи. Това ще направи Любовта в света. В бъдеще добрите хора ще станат силни, а лошите – слаби. Любовта ще се изяви във външния живот чрез приложение на справедливостта в света. Изведнъж няма да стане. Идва вече шестата раса. В тези събития се ражда шестата раса. Тя ще превърже раните на бялата раса и ще ѝ каже, че има друг път. Ще се отвори път за новите идеи в света. Сега се завършва една стара епоха. Сега е ликвидиране на една карма. В съзнанието на цялото човечество става голям вътрешен преврат. То минава от съзнанието на бубата в съзнанието на пеперудата. Осъзнаване става у хората; то става дълбоко в душите.

Красивата епоха не е далеч. Сега хората трябва да дигнат знамето на Любовта.

– Как трябва да се гледа на света, на природата?

– Когато човек скърби, един светъл лъч ще проникне в неговото съзнание, като съзнава, че Великото Разумно Начало в света го обича. Вярвайте, че ви обичат. По-добре е да вярвате, че ви обичат, отколкото да не вярвате. Ако вярвате, вие печелите.

Никога не сте видели образа на Онзи, който ви обича. Любимият, който ви обича, е в хляба, във водата, във въздуха, в светлината. Всичко в света диша от Божията любов. Ако вие не почитате светлината, въздуха, цветята и пр., как ще ви почитат хората?

Хората изучават само сенките на природата. Дърветата, цветята и пр. трябва да се изучават по съвсем нов начин. Като отидем при едно растение, можем да влезем в общение с разумното, което работи в него. Можем да му поговорим, можем да му зададем някой въпрос, и като съсредоточим своето съзнание, можем да доловим, какво ще ни каже то. Мисълта, която ще се яви в нас, това ще бъде неговият отговор! Растенията могат да се привързват към човека така, както се привързват хората. Те могат да обикнат човека, и има начини, по които може да се констатира тяхната любов. Уханието на цветята е техният език. В известен смисъл можем да кажем, че дърветата, цветята са спящи ангели.

– Кое е същественото в живота?

– Същественото е Любовта!

Хората досега са търсили реалността там, гдето тя не е. Реалността на нещата се намира чрез Любовта. Когато човек дойде извън реалността, чувствава се празен. Най-големите противоречия са за предпочитане, когато човек има Любов, отколкото да има всички други външни удобства, но без любовта.

Вие искате изключителната любов, т.е. като обичате едного, да не го обича друг. Законът е следният: Ако обичате едного, вие сте силен човек. Но ако обичате двама, вие сте по-силен. Ако обичате трима, сте още по-силен, а ако обичате всички, вие сте много силен. Като обичате едного, имате малък приток, който се втича във вас. Като обичате двама, имате по-голям приток. Като обичате всички, много притоци се вливат във вас. Като обичате, не се интересувайте дали ви обичат. Вие искате да ви обичат хората. Това, което искате от другите, направете го.

Има закон: каквото отношение имате към любовта на някого, такова отношение ще имат други към вашата любов. Ще ви кажа един пример: в един американски студент се влюбила една студентка. Той я отблъснал рязко, грубо.

Като се преместил в друг американски университет, той се влюбил в дъщерята на ректора на университета. И тя го отблъснала по същия рязък начин.

При Божествената любов вие се радвате на всичко. Трябва да дойдем до оная любов, която не покваря. Животът е смяна на скръб и радост. Тая смяна ще продължава, докато човек влезе в Мировата любов. При любовта всичко е красиво. Един ден, когато хората се развият, те ще обуздаят всички низши инстинкти и тогава ще разберат, в какво седи любовта.

Сега не считайте, че не сте опитали любовта. Наистина, не сте опитали цялата любов, но тя ви е докоснала.

сп. „Житно зърно”, бр. 16, кн. 2

РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ ПРИ СЕДЕМТЕ РИЛСКИ ЕЗЕРА

Средата на август. Ние сме горе при палатката на Учителя. Изпърво сме само няколко души, но постепенно се приближават нови братя и сестри, и скоро около Учителя се образува голям кръг. В лицата на всички се чете нещо светло и радостно. В светлината на очите им се чете отблясъкът на новия живот, който слиза на земята.

Под нас се синяят водите на второто езеро „Елбур”. Горният му край е обсипан с плаващите цветове на водното лютиче. Близо при тях се вливат водите от горните езера. Вечната им песен се носи на далеч. Днес имаме един празничен ден. Небето е чисто. Слънчевите лъчи изобилно къпят върховете, тревичките, цветята, езерата и нас.

Около нас розови карамфили, снажно лютиче и каменоломки се усмихват на синьото небе, унесено вслушани в музиката, която им шепнат слънчевите лъчи.

Започва разговор. Един запитва Учителя:

– В какво седи същината на щастието?

– Щастието не може да бъде нито физическо, нито духовно. Щастието е винаги нещо божествено. Щастието е в любовта. Любовта е един общ принцип. Любовта е колектив. Когато човек влезе в любовта, трябва да благодари на Бога, че обича.

– Кой е встъпителният момент на любовта?

– Когато срещнете някой човек, какъвто и да е той, да се постараете да намерите в него някоя от най-добрите му черти, И като намерите тая черта, тогава законът на любовта работи вече. Съществува закон: Когато вярвате в доброто у човека, това добро у него се проявява.

Когато срещнеш някой добър човек, най-първо ще изпъкнат някои лоши черти. Нищо не значи. Те са наследствени. Те показват какъв е бил човек в миналото, а не какъв е сега. Вие да не мислите, че те са същинският човек, но да потърсите добрата черта.

Всички хора само отразяват любовта. Когато чрез отражение приемеш светлината, е едно, а пък когато направо я приемеш, е друго. Направо човек получава любовта само от Бога!

Всеки човек е една възможност за вас да познаете Бога.

Когато човек поради стечение на обстоятелствата се случи да живее известно време сам, той да не се чувствава сам, но да чувствава, че е с Бога и че

всички същества живеят в него и той в тях. Любовта прониква всичко. Въздухът е дихание на Бога. Въздухът е проникнат от любовта на Бога!

– Как да побеждаваме препятствията?

– Има един анекдот: Едно дете отишло при един голям юнак, почнало да го бие с пръчка и му казало: „Знаеш ли, какво мога да направя? Смазвам те от бой!“ Юнакът го хваща, издига го, обръща го с главата надолу и след това го слага на земята. Тогава детето казало: „Искам да станем приятели“.

Не си представявайте препятствията по-силни, отколкото са. Справете се с тях така, както юнакът се справил с това дете.

Като дойде някоя голяма мъчнотия при вас, вие я дигнете във въздуха и я обърнете с главата надолу. И тогава тя ще ви стане приятел.

Това значи туряне в действие божественият закон на любовта. Чрез любовта може да стане това.

За някои от вас това са само теории. Но има един закон: Трябва да проверите нещата, за да вярвате в тях напълно. И като ги проверите, да ги приложите така, както намерите за добре.

Има степени на любовта. Обичате някого, защото ви прави добро, защото ви говори добре. Но как ще се справите със следната задача: да обичате някого, който ви прави зло?

– Кажете нещо характерно за новата култура, която иде.

– Ще има монети на любовта. Например, един човек ще каже на другите: „Елате да вземете хляб без пари“. Вие ще бъдете свидетели на това.

Вече го има това. Като отидете в една гостилница, гостилничарят като не ви обича, вие трябва да плащате, а като ви обича, след като сте яли, той казва: „Не трябва да плащате“. За в бъдеще така ще бъде. Тая разменна монета, с която ще си служат, е любовта. Това е днес като разказ от „Хиляда и една нощ“, но това ще бъде утрешната действителност. Майката в едно семейство е като гостилничаря в една гостилница. Колко ѝ плаща детето? Детето, щом е яло, прегръща и целува майка си и си отива по работата.

Така ще бъде между всички хора в новата епоха.

Колко плащаме за слънцето, за светлината? Значи в разумния живот на природата това е вече една реалност!

Ние сме клиенти на слънцето, на природата и нищо не плащаме. Значи този начин на живот вече съществува в природата. И дето хората умират, те умират по единствената причина, че не вървят по нейния път.

В бъдеще благото е на ония народи, които вървят по пътя на разумната любов, по пътя на разумното право и по пътя на разумното добро.

– Що е свършена любов?

– Свободата на хората зависи от тяхното разбиране на любовта. Колкото повече човек разбира любовта, толкова повече става свободен.

И като разберат свършената любов, свършено я проявяват.

Безграничната, неизчерпаемата любов е свършената любов.

Човек като изразява Божията любов, става свършен.

Понеже Бог се проявява чрез всички души, затова всички души са интересни, значи всички души са достойни за любовта. Достойни са за тая любов, която показваме към тях.

Някой казва: „Как ще обичам всички?“ Вие виждате всички неща, понеже слънчевата светлина се отразява в тях. Също така и божествената любов се отразява във всички същества и идва при вас. Вие ще обичате Бога, който се отразява във всички! Ще обикнете Бога, който се проявява чрез тях.

Ще оставим Божията любов да мине през нас такава, каквата е. Няма да я преиначаваме в нищо. Всяко преиначаване зле се отразява.

Да обичате по божественому, това значи да сте във връзка с всички души и да ги обичате. Благото на една душа е благо на всички души и благото на всички души е благо на една душа. Тъй седи законът.

Когато човек стане съвършен проводник на Божията любов, тогава той е едно с Бога.

Това, чрез което светията лекува, е Божията любов. Един светия чрез любовта, която има, има такова изобилие на живот, че само като се приближи някой до него, оздравява.

Всички блага: мир, радост, здраве, дългоденствие, безсмъртие ги добива любещият. Но ги добива и любимият, понеже и в него се преливат.

Оня човек, който изпраща любовта, колкото по-добре я приема и изпраща на другите, толкова повече се ползува. И оня човек, който възприема любовта, колкото по-добре я възприема, толкова повече се ползува.

Като обичаш един човек, ти продължаваш неговия живот.

Божията любов да бъде като мярка на всичко.

В любовта става познаване на Бога!

сп. „Житно зърно”, бр. 16, кн. 3

РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ ВЪРХУ МУЗИКАТА

Всички сме при пианото в големия салон на Изгрева. Царува мълчание. Учителят свири. От начало музиката е тиха, после става бурна и след това пак утихва и става тържествена. Учителят свири нещо съвсем ново, в което се долавя пътят на душата: първите стъпки на възхода, мъчнотиите, противоречията и най-после разрешението — приближаването до върховете на светлината и свободата. След това Учителят почва да говори:

— Светът е създаден музикално. Без музика не може да се прояви животът. Хората изгубиха истинската музика, когато излязоха из рая. Музиката на източните народи е инволюционна, низходяща, а новата музика е еволюционна, възходяща.

В природата всичко е музика! Има в света нещо толкова хубаво и велико, но хората не го знаят! Цялата природа пее. Има музика в тревите, в дърветата. Човек може да слуша музиката, която излиза от тях. Като минавам край цветята, слушам, че те пеят. И аз съм внимателен. Седя и слушам. Глухият не чува, макар че наоколо всичко е музика. Всяко цвете има специална музика. И даже разните части на едно цвете имат различна музика. Щом музикантът отиде при растенията, когато цъфтят, ще чуе известна музика, а като отиде, когато плодовете зреят, ще чуе друга музика. Светлината е най-добрата певица. С музика тя слиза от небесните сфери. Един ден, когато ушите ви се отворят, ще чуете великата музика, която се разнася от единия край на света до другия, и тогава ще разберете вътрешния смисъл на живота.

Музиката има връзка с умствения свят. Тя трансформира енергиите на физическия и умствения светове. Музикантът трябва да бъде и поет. Той трябва да има много широка култура. Истинските музиканти — наричам ги гении на музиката — не се обезсърчават.

Всеки човек има музикалност в себе си, но трябва да работи, за да я прояви. Оня, който иска да развие музикалността в себе си, трябва да дружи с гениите на музиката. Всички трябва да се научат да пеят — също и музикално да говорят. Говорът трябва да бъде цяла музика.

Има музика механична, органична и психична. Механичната музика не може да направи това, което могат да направят органичната и психичната.

— Какво значение има музиката в живота?

— Като пеете или свирите на нивата, тя ще ви даде повече плод. Ако пеете, когато сеете нивите и когато те зреят, ще видите, какви класове ще имате! В окултната музика има песни, които като изпеете, зверовете ще се спрат.

В света на музиката няма болести. Има арии за болести. Като изпеете на болния три арии, и той ще стане. Но колко ще трябва да работите, докато научите тия три арии!

В бъдеще ще има музика за подобрене на тялото — на кръвообращението, на дробовете и пр. Болен сте; ще се лекувате със съответната музика. Хората ги боли глава, понеже не пеят. Ако не пеете, ще дойде болестта. Хората пропадат, понеже не пеят.

Музиката твори вътре в човека и организира материята.

Като пее човек, всички клетки в него работят и се хармонизират. При болестта трептенията на човека са понижени. Музиката ги повишава.

— Каква е връзката на музиката с духовния живот на човека?

— Като пеете, строят се вашият ум и вашето сърце. Когато се обезсърчите, можете да се тонирате с музика. Добрият живот е музика. Животът не е тежък, но вашите разбирания за живота са тежки. Като пеете, зимата, която е вътре във вас, ще се смени с пролет и лято.

Музиката ще ви бъде като средство за лесни постижения и във висшите области на Духа.

Тя е мостът, връзка между висшите, напреднали Същества и човека. По този мост те ще дойдат и ще му помогнат. Ако не пее човек, не може да образува тая връзка.

Една правилна мисъл е музикална. Трябва да се научим чрез музика да трансформираме енергиите си. Любовта е най-хубавата музика. Когато човек е сприхав, честолюбив, това се предава на тона. Когато пеете, издигнете съзнанието си в света на една Велика Реалност, в света на Вечната красота, една велика идея да изпълни вашето съзнание, и тогава ще вложите нещо в тоновете. Не можете да пеете правилно, ако не мислите и не чувствувате правилно. Не можете да пеете, ако не обичате някого.

Има нужда от такива проводници, каквито са истинските музиканти. Трябва да влезе музикална енергия в света. Сега ще се проявят българските таланти в музиката. Не е лесна работа. Трябва вдъхновение!

сп. „Житно зърно”, бр. 16, кн. 4

ДРУГ РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ ВЪРХУ МУЗИКАТА

Днес сме пак в салона с Учителя около пианото. Изпяваме няколко песни. После Учителят изпълнява няколко импровизации на пианото. След свиренето на Учителя късо мълчание. Всички сме потопени в тъй създадената музикална

атмосфера, вслушани в музиката, която слиза в душите ни. Подема се разговор за музиката. Учителят казва:

— У нисшите животни музиката се изразява механически. Напр. у някои насекоми чрез триене на крачката. Едва у птиците и бозайниците се създава ларинкса като гласов орган. Ларинксът е последната творба на природата в тая област.

Има още много трептения, които човешкото съзнание не схваща. Един ден ще чуете светлината като музика. Хората възприемат физически светлината, но почувствителният възприема музиката, която тя носи, а при още по-голяма чувствителност човек ще възприема и разумното, което тя носи. Тогава за човека слънчевата светлина ще бъде не само музика, но и говор.

Музиката има грамадно действие. Факирите в Индия посяват една семка и за няколко часа пораства дърво, което дава плод и вкусят от него. Това става по пътя на музиката. Казват: „Това е тайна“. Тайната е в музиката. Който знае да пее, може. А който не знае да пее, не може. Думата не е за механичното пение.

Наближава 22 март, началото на пролетта. Сега всички растения се събуждат. Природата ги събужда с пение, с музика. Най-хубавите работи в света са създадени чрез музиката.

Добрият живот е музика. Човешката мисъл е истинска музика. Вие не можете да мислите добре, ако не сте музикални. Онзи, който е възприемчив, може да долови музиката, която излиза от една мисъл. Музиката трябва да ви помогне, за да възприемете високите тонове на мисълта. Само музиката може да даде на човека път за възприемане на доброто.

Който пее, става проводник на Великото в света! Музиката е най-добрият проводник на Божественото. Следователно, всички ония, които се занимават с музика, трябва да бъдат едновременно жреци на Божественото.

В бъдеще всяка песен трябва да има приложение. Трябва да разбираме отношението между тоновете, да знаем, какви тонови отношения какво действие имат върху човека. Има тонове, които разреждат, други – които сгъстяват. Като вземете тонове, които разреждат, ако е облачно, небето ще се проясни или най-малко ще се яви един отвор и ще се види синьо небе.

— Какво е действието на музиката върху човека?

— Като пее, човек привлича енергиите, които обновяват цялото му тяло. Пението дава благотворен подтик на всички органи. Ако човек пее, ще бъде здрав и ще живее по-дълъг живот. Ако не пее, ще бъде по-податлив към заболявания и ще има по-къс живот. Ако всички пеят, няма да има болен човек. Болестите ще изчезнат. Музиката е най-добрият начин за внасяне живот в човека. Да изпеете нещо добре, това значи, да живеете в света на музиката. А живеете ли в света на музиката, това не може да не се отрази и върху вашето лице.

— Кои са външните и вътрешните условия за постижения в музиката?

— За да пее човек добре, трябва да е умствено разположен, мисълта му да бъде чиста, чувствата му – топли и да няма нищо, което да го смущава. Трябва човек да почувствува музиката, преди да я свири или пее.

Ако един музикант има музикална публика, той ще изпълнява музиката по-добре. Музикантът по-добре може да прояви своята музикалност пред хора, които обичат музиката, макар и те да са само двама души.

Като искаме да пеем на Господа, ще отидем при цветенцата и ще им изпеем една песен. Като извършим това, на Господа сме пели, понеже Той е в тях!

Деца в училище сутринта трябва да изпяват няколко песни и след това да почват учебните занятия.

Хармонията на сферите, мировата музика носи любов, мир, радост и Божествена мисъл. Новата музика ще бъде идейна. При слушането ѝ двама души, които се карат, ще млъкнат и ще се примирят. И ако някой е болен, ще оздравее.

Днес, както и всеки ден, се дава един концерт от природата и ако вечерта сте недоволни, това показва, че не сте взели хубаво място и не сте слушали добре.

В бъдеще предстои голям напредък в музиката. При пение певците ще могат да вземат до четири октави.

сп. „Житно зърно”, бр. 16, кн. 5

НА "ВЪЗНЕСЕНИЕ" НА ВИТОША

Още преди изгрев слънце сме вече при село Симеоново. Около нас свежата зеленина на нивите и ливадите. Селото красиво е сгущено сред цъфнали дървета. Елементите на щастието заобикалят човека от всички страни, и ако той би имал усет за красотата на живота, би винаги пребивавал в царството на радостта.

От един час сме вече на "Ел Шадай". Нашата песен се възнася нагоре и като че ли всички скали, върхове, цветя и треви се вслушват в това, което им казваме чрез песента. В тия свещени, чисти места вникваш по-дълбоко във вътрешната идея на песента; тя говори по-мощно на душите и събужда в тях нови копнежи, стремежи и прозрения, които до тогаз не са подозирани в песента.

По естествен начин почва разговор за музиката, Учителят казва:

– Какво е една тъжна песен? Имали сте загуба и тъжите за нея. Какво можете да спечелите от песента за загубата? Нищо! Обаче като пеете за радостта, ще придобиете нещо. Аз говоря за тая музика, в която умът, сърцето и душата вземат участие. Противоположна на нея е механичната музика. Целият живот е създаден на музикална основа. Има музикални часове. Те трябва да се използват за пение и свирене. Сегашната музика е подготовка за новата музика. Тя е предисловие. От нея ще се вземе материала. Като пратят в България някой гениален музикант, той ще даде нов път на музиката. В бъдеще ще има нови постижения в музиката. Ще има и нови музикални инструменти. Природата пази формите си и ги дава една след друга.

– Кое обуславя идването на новата епоха?

– Вселената се преустройва. Нашата земя и цялата слънчева система се повдигат. Ние влизаме в една по-рядка среда. И почти половината от земята е още в 13-та сфера, а другата половина е извън нея. И като излезе цялата земя от 13-та сфера, тогава ще имаме друг живот. Под 13-та сфера се разбира по гъста среща в космичното пространство. Ако споделяш инволюционните възгледи на хората, т.е. старите идеи, ти си в 13-та сфера, а ако имаш нови възгледи, ти си излязъл из нея. Хората трябва да бъдат готови за великите истини. Много малки работи стават причина, за да се отклони човек от Божествения път. Ако вие не държите кибритената си кутия на хубаво място, тя овлажнява, и като драснеш, не хваща. Ако вашите идеи овлажнеят, ако вашите чувства изгубят топлината и мекотата си, ако вашата сила само троши, разрушава всичко, вие не можете да градите. В новата култура човек правилно ще дава и правилно ще приема. В природата даването е непрекъснат закон, който никога не престава. Както има втичане и изтичане от

езерото, тъй и земята постоянно приема слънчева енергия и ни дава своите блага. Като дойде любовта, ще видите хубавите страни на всичко, което сте преживели.

– Кой е пътят към любовта?

– Най-първо трябва да се изучава обективно, какви са външните качества на Любовта – какви са умствените, духовните и физически качества на Любовта – и най-после, какво нещо е Любовта като Божествена проява. За да разберете Любовта, трябва да излезете от областта на всички противоречия на земята. Трябва да престанете да мислите за отрицателни работи; също така да престанете да мислите за положителните работи, които произтичат от отрицателните. Представете си, че един предмет е осветлен отвсякъде. Ето, а как ще представя Божествената Любов. Ще си послужи с аналогия. Тя ще се представи като една пеперуда, ще си поиграе на ръката ви и ще хвъркне. Като красива птичка тя ще кацне на рамото ви и ще хвъркне. Ще прилича на красиво цвете и като отидете при него, то ще се скрие. Това, което те гали и не го галиш то е Божественото. Това е фигура, която донякъде обяснява нещата. Тази птичка ще хвъркне, ще откъсне една черешка, ще ти я донесе и пак ще отлети. Не позволява да я пипате.

Като видите един човек, интересувайте се, какво е писала Любовта в него и го прочетете, а не да обръщате внимание само на подвързията. Да обикнете един човек, това не става в един миг. Това е краен резултат от много неизвестни моменти.

Има хора, които като срещнете, оправят се работите ви. Те са хората на Любовта. При Любовта се вършат чудеса. Вие срещнете някой човек, който ви люби и вие сте болен; ще оздравеете.

Не съжбявайте, че обичате. Не мислете, че при Любовта сте изгубили нещо. При нея никога не се губи. Няма никой, който е любил и да е изгубил. Като се зърне Любовта, умът ви светва, в сърцето си имате топлина, и като се отдалечи тя от вас за една десетомилionна част от секундата, и вие се чувствувате нещастен. Всеки, който е зърнал Любовта, е щастлив. Враговете са камъни, от които Любовта извайва най-хубавите статуи. Най-първо идват лесните стъпала на Любовта, докато дойдете да обичате този, който не ви обича. Това е изкуство. Да допуснем, че той е жаден и че е далеч на 10 километра от вас. Вие живеете при едно езеро. Изпратете му три-четири литъра вода и му кажете: "Утолете си жаждата с тая вода. Какво ви коства това? И после, след няколко деня, пак му пратете. Той си казва: "Колко е добър този човек!" А пък той не ви знае. Благодарение на Любовта ние сме дошли до това развитие, което имаме. Значи щом при най-лошите условия, при които живеем, Любовта е създала от нас това, което сме сега, то какво остава за оная велика Любов, когато влезем в съприкосновение с нея.

Вие благодарете, че има мнозина, които ви обичат, без да ги знаете. Поне има Един, Който ви обича, и на Него дължите всичко. Той обикаля, вижда всичко и вие даже не подозирате това. Често са пратени напреднали същества, които ви ръководят. При големите противоречия такова напреднало същество ви дава съвети, упътва ви, урежда наоколо всичките работи и вие даже не знаете, кой е. Вие казвате: "Няма кой да ме обича." А пък ако той не е, вие бихте загазили съвсем. Всеки един от вас има по една Божествена душа, която ви ръководи и обича. Понякога вие я виждате, но после тя се скрива. Някой път излиза отпред, но повечето пъти е зад гърба ви. Бог се проявява във всички хора – и чрез най-лошите, и чрез животните, и чрез растенията. Някой път едно цвете ти даде своето хубаво уханье. То е Божественото, което се проявява. Някой път минете, и някой хубав плод ви привлича и ви казва: Откъснете си. То е Божественото. Някой път сте

закъсали, и ще дойде един човек и ще ви помогне. Това е Бог, Който се проявява чрез него!

сп. „Житно зърно”, бр. 16, кн. 6

ИЗ РИЛСКИ РАЗГОВОРИ С УЧИТЕЛЯ

Краят на юни. От десетина дни сме в неръкотворния храм при Седемте Рилски езера. Тук имахме четирите годишни времена: град, сняг, мъгли, дъжд и ето сега имаме усмихнати сини небеса, тихо време и изобилно слънце. Девет часа сутринта. Ние сме край второто езеро. Чува се шумната песен на водите, слизаци от езерата и изобилните преспи. В тая приказна обстановка нова светлина озарява умовете, нови копнежи вълнуват душите. Завежда се разговор с Учителя.

— Кой е изходният път от днешното положение?

— Всички като служат на Господа, светът ще се оправи. Сегашното положение се дължи на неизпълнението волята Божия. Хората, като мислят, определят съдбата си с мисълта си. Всеки народ, който изпълнява волята Божия, има добро бъдеще. Време е да излезем от човешкия порядък на мисли и да влезем в Божествения порядък. Низшето в човека трябва да се подчини на духовното, а духовното – на Божественото.

Законът е този: Направи едно добро, и хиляди хора ще дойдат подир тебе да помогнат. Намери една кофа и почни да поливаш градината и тогава много хора ще дойдат с кофи да поливат. Кажи една добра мисъл и други ще дойдат и ще помогнат за нейното реализиране.

Великата любов и обич са реалността. Единственото нещо, на което хората трябва да се научат, е да обичат. Когато човек обича, цялото битие, всички се ползват. Не бързай да знаеш, какво нещо е житното зърно. Посви го, и като израсне, тогава ще видиш, какво нещо е то. Не питай, какво нещо е любовта. Посей я и като израсне, тогава ще разбереш, какво нещо е тя.

— Кой е смисълът на живота?

— Смисълът на живота е във вечното подмладяване на човека, а не в постоянното остаряване. А вечното подмладяване е в любовта. Вечното подмладяване е вечното осмисляне на живота. Най-хубавите неща, които човек желае, може да ги постигне, когато влезе в закона на вечното подмладяване. Като почнете да слугувате на любовта, ще се подмладите. Като почнете да слугувате на мъдростта, ще се подмладите. И като почнете да слугувате на истината, ще се подмладите. Любовта ни да бъде канара, о която се разбиват всички противоречия на живота.

— За всеки човек има приготвени големи съкровища, но те се пазят от настойници, докато той стане пълнолетен. Когато някой ти каже или сам си кажеш: "Не си способен", кажи си: "Не, способен съм, Бог ме е направил способен". Когато някой ти каже: "Не си красив", кажи си: "Не, Бог ме е направил красив". Когато някой ти каже или си кажеш: "Не си умен", кажи си; "Бог ма е направил умен". Ако някой човек те обижда, разкопал е градината ти. Какво лошо има в това? Това, което не те смущава, е реалното, а това, което те смущава, в същност е сянка.

Велики закони управляват живота. Този, който освобождава, го освобождават. Този, който ограничава, го ограничават.

Ние се намираме сега в преддверието на златния век на човечеството. Това е тъй нареченото идване Царството Божие на земята. Новият живот иде.
Вярвайте в безкрайните възможности на живота, към които отиваме сега

сп. „Житно зърно”, бр. 16, кн. 7

ИЗ ЕДНА БЕСЕДА НА УЧИТЕЛЯ ПРЕД УЧИТЕЛИ И ВЪЗПИТАТЕЛИ

Докато човек живее с чужди мисли, които не е опитал и проверил, той е в автомобила – друг го движи. Когато започне да се занимава със своите мисли, които е опитал и проверил, той е извън автомобила – сам се движи. За да разбере човек новите идеи, които ще влязат в основата на новата култура, той трябва да ги опита и провери. Това важи и за съвременната педагогика. Всички съвременни педагогически правила, теории и хипотези трябва да се проверят, и провереното да се приложи.

Една основна педагогическа истина е следната: Учителят предава на своите ученици едновременно своите добродетели и недъзи. Това става, без той да знае. Ако лошите качества са по-силни, тях по-силно ще предаде. Не може учителят да предаде на учениците нещо, което сам не притежава. Значи не са важни само педагогическите методи и принципи, които учителят владее, и знанията които притежава, но преди всичко той трябва да обогатява своите духовни ценности. От това следва, че възпитанието на децата е тясно свързано с въпроса за самовъзпитанието на учителя.

Учителят трябва да познава себе си. Той трябва да работи върху своя ум, чувства и воля. Неговият умствен живот извайва челото му, чувствата му извайват неговия нос и скули, а волята му извайва формата на неговата брада. Ако учителят работи за повдигането на своя умствен, чувствен и волев живот, той постепенно ще може да измени челото, носа, скулите, брадата си и пр. Висшите прояви на душата – любовта и милосърдието – се намират отгоре на главата. Колкото човек е по-любвеобилен и милосърден, толкова главата му горе става по-широка и висока. Тия центрове не създават душевните качества, а са само техни проводници, изразители във физическия свят. Разрушителните енергии са около ушите. Ето защо, човек, който е гневлив, има глава, широка около ушите и издути околоушни центрове. Той може да убие човека и пет пари не дава. Често дете с развити разрушителни енергии хваща мухи, откъсва главите им и ги хвърля на страни. Да си представим, че това дете е турено в една стая, по чийто под има електрическа жица. И да си представим, че като откъсне то главата на мухата, пуща се електрически ток, и детето се опарва. И ако това се повтори няколко пъти, детето ще разбере, че не струва да къса главите на мухите. Всички страдания са токове, които идат от невидимия свят да поправят грешките на хората. След всяко страдание трябва да се поправи нещо. Човек страда, за да поправи една погрешка. Като стане човек съвършен, няма да има страдания. Докато е несвършен, ще страда.

Учителят постоянно трябва да изправя своите погрешки. Обикновено човек е снизходителен към своите погрешки и търси начин да ги извини. Няма какво да се оправдава; погрешката трябва да се изправи. Той не трябва нито да се осъжда, нито да се извинява за направената погрешка. Напр. счупва се една стомна. Новата стомна, която ще донесе, да бъде по-хубава от счупената. Безпредметно е да се

занимава с въпроса, защо е счупил стомната. Всеки човек като поправи една погрешка, помага на себе си и помага най-малко на десет души да поправят погрешките си. Защото хората са скачени съдове. Те образуват един колективен организъм.

От доброто, което човек върши, ще дойде печалба, а с изправянето на своите погрешки, той ще се освободи от своите задължения. Една погрешка прилича на счупена стомна. Благото, което е в нея, ще изтече. Всяка погрешка е пукнатина, през която изтичат човешките мисли, човешките духовни енергии: мислите, чувствата и волята се губят и отслабват. Като поправи своите погрешки, човек отстранява тия пукнатини, за да не изтичат енергиите му. Защото не се добиват лесно силите на човешката мисъл, чувства и воля. Човек е роден с известни енергии, и ако ги изхарчи и не знае начина, как да внесе нови, той ще се демагнетизира и ще каже: "Не мога да мисля, да чувствавам и да работя".

Да си представим, че някой е приготвил по свой вкус една каша и започва да убеждава другите теоретически, че това е истинска храна. Стомахът на другите като приеме тая храна, ще протестира. Стомахът е много учен. Вкусът не винаги е добър съветник. Той живее по теории, но стомахът живее по наука. Нека да направим една аналогия: У децата има вътрешен непогрешим усет за истинното, за доброто, красивото, нужното за тяхната природа, и ако се прилагат върху тях някои методи и правила, които не отговарят на вечните природни закони, детската природа ще протестира. Ето защо, учителят трябва да бъде много внимателен, когато храни ума, сърцето и волята на детето, когато дава материал за тяхното развитие. Той трябва да следи, как детето реагира спрямо методите и правилата, които прилага. В това отношение той може да научи много от децата. Така учителят ще се учи от децата, и последните ще се учат от него.

Коя е истинската храна, с която учителят трябва да храни децата? Тая, която съдържа светлина, топлина и сила. Ако храната съдържа повече светлина, умът се развива. Ако съдържа по-малко светлина, умът остава неразвит. Ако храната съдържа по-малко топлина, сърцето остава неразвито. Ако съдържа по-малко сила, волята остава неразвита.

Когато учениците са немирни и невнимателни, учителят може да приложи музиката като метод за тониране: може да вземе няколко акорда или може да прибегне до някоя песен. Има друг метод, по който много лесно детските енергии могат да вземат възходящо направление: това е любовта! Най-първо той да ги обикне и те да го обикнат. Децата познават, кой ги обича! Любовта е най-благоприятната атмосфера, в която се разцъфтяват възвишените детски заложби и сили, и отрицателните прояви се трансформират. Досега ние имаме все правила, закони и методи без любов. Те са все мъртви закони и правила. От сега нататък трябва да изучаваме живите закони. Те са законите на любовта!

Учителят никога не трябва да си послужи с лъжа. Децата да не усетят, че учителят може да излъже. Щом те разберат, че учителят им лъже, тогава рухва красивото отношение между учител и ученици. Те да знаят, че учителят им не е способен да излъже. Тогава се създават условия за онова взаимно доверие, което е най-благоприятната възпитателна атмосфера!

Новият път на педагогиката е създаването на новия тип човек, човекът на новата раса, която иде!

Методите си новата педагогика трябва да извлече из методите на разумната природа. Приложението методите на последната – ето ключът на новата педагогика!

ИЗЛЕТ ДО ВИТОША

Краят на лятото. С какви дарове ни обсипва то всяка година! Чудните слънчеви изгреви, шарките на безброй цветя, росните капки по тревите и листата, нежният ветрец, синьото небе, светлите облачета като калейдоскоп минават пред очарования ни поглед.

Искаме да посетим приказните чертози на Витоша, за да чуем, какво ще ни каже тя сега. Всеки път тя ни говори нови неща, разкрива ни нови тайни, нови страници от свещената си книга.

Тръгваме преди зори. Колко са чудни тихите минути на зазоряването! Как те са пълни с чаровността на мистичността и мълчанието. Тревите, цветята, дърветата, мушичките, птичките са в радостно очакване на един велик празник.

Преди изгрев слънце сме вече при полите на планината. Свеж утринен въздух. Звездно небе, по което изчезват една след друга звездите. Самият път е тъй разнообразен! Картините се менят една след друга. Навлизаме в гората. Минаваме край боровата гора над Симеоново, минаваме Сипея, мистичната пътека. На всяка полянка седим по няколко минути, но тия мигове са тъй скъпи за нас. При всяка спирка красива обмяна на мисли с Учителя. И всяка дума, казана от него, разкрива нови кръгозори, хвърля светлина върху проблемите, които вълнуват душите ни. По този начин всяка спирка има своя красив дял в излета.

В ранно утро сме вече на стана. Ето пак сме при чешмичката, която праща надолу своите кристални струи, при чудно струпаните канари, наречени Железни врата. Ето полянката, която е свързана с куп спомени. Всеки кът на този стан и на околните върхове и скали е свързан с незабравими преживявания от миналите излети, и те като картини се изнизват пред вътрешния ни взор.

Планината внася нещо светло и чисто в нас. Тук, на планината, един лъч от друго битие озарява нашите умове, една топлина, която иде от възвишени сфери, сгръбва нашите сърца, нова сила дава крила и полет на нашата воля. Тук човек намира себе си. Тук той по-лесно вижда скритата поезия, която прониква целия живот; по-ясно долавя неуловимата вътрешна красота на живота. Човек трябва да дойде тук на планината, за да долови пулса и ритъма на великия живот, в който сме потопени. Безкрайното тук ни озарява с нови прозрения.

Посещавам всички скъпи за нас места: познатите върхове, полянки и поточета. Изкачваме се по-нагоре, минаваме Горския дом и сме вече при първия заслон. Обширната полянка до него се прорязва от бистра рекичка. От тук се открива един нов свят: ето хижа „Алеко“, сгушена сред боровете. Ето по-горе се издигат Резнъовете във висините и си шепнат с небесните сфери за мировите тайни. Ето пред нас се открива Рилската верига, която е свързана с най-ценното от нашия живот. Търсим да намерим Мусала, мястото на Седемте Рилски езера и пр. Рилската верига се очертава пред нас като видение от друго царство — мълчаливо, възшебно и тайнствено.

Поглеждам безкрайните простори от долини и върхове и в мълчанието чувам говора, нежния шепот на планината:

„Ето, вие пак сте в нашите чисти селения. Ние искаме да внесем лъч от радост във вашите сърца чрез нашите дарове. Красотата на слънчевия изгрев, музиката на шумните потоци, милувката на вятъра, вечния предначертан път на звездите, благоуханието на цветята не ви ли говорят, че вие живеете в рая, само че не знаете това? Вие сте щастливи, понеже сте потопени в любовта на Безкрайното Начало в света, само че не подозирате своето щастие. Почувствавайте се граждани

на вселената, за да добиете куража и вярата в своите съдбини. Вслушайте се в слънчевия лъч, който иде от небесните пространства и ще чуете в него думи на любов. Думи на любов ви изпращат чрез лекия зефир снежните планински върхове. Цветята, които се отварят пред вас с всичката си хубост, ви говорят за своята любов. Вие живеете в един приказен свят на любов и разумност, на велика хармония. Издигнете главите си и бъдете радостни. Искате ли да съзнаете рая, в който сте поставени? Щастието е тъй близко до вас, а вие го търсите там, дето то не съществува. Щастието ви е в радостта, която изпитвате от гледката на една тревичка, цвете или извор, от възприемането на един слънчев лъч, в радостта от блещукането и трептението на една звездичка и в радостта, която изпитвате, когато дадете път на любовта да мине през вашите сърца!"

Всички сме около Учителя. Разговорът почва за времето, за околните гледки и пр. и неусетно се издига до идейни висоти. Става въпрос за любовта. Учителят казва:

— Ако всички приложите любовта, не ще да има болни. Ти си болен; дай път на любовта и ще имаш условия за оздравяване. Обикни когото и да е: някое дърво — череша или ябълка, куче, кокошка, човек. Обичай Великото разумно начало в света и болестта ще си отиде. Невъзможно е да обичаш и да бъдеш болен. Любовта носи живот. Аз ви говоря за Божествената любов. Хората са опитали любовта, от която умират. Ще дойдете до оная любов, от която хората оздравяват. И после ще дойдете до любовта, която разхубавява. Когато човек обича, става здрав. Става здрав и оня, когото обичат. Ако повярвате, че Великото разумно начало ви обича, всички може да станете здрави.

Любовта е велика храна, която се доставя на човешкия ум, сърце, душа и дух. Без любовта не може да им се достави храна. Любовта е това, което дава условия за живеене в света. Ония, които обичат, са силни хора. И всички вие трябва да станете силни. Трябват ни един ум, едно сърце и едно тяло, направени от любов. Спасението на света е в любовта. По два начина можем да бъдем щастливи: като ни обичат и като обичаме. Двама души, които не се обичат, създават ада, в който и двамата се мъчат. А пък като се обичат, живеят в рая.

Какво значи да любиш: да съединиш трите свята в едно — да познаеш човека в Божествения свят, в духовния и във физическия.

Като възлюбиш някого, ти му се отплащаш. Той ти е направил всички услуги. Всякога онзи, когото ти любиш, е онзи, който те е любил. Вие мислите, че любовта, която имате, е нещо позлатено. Не, любовта не е нещо позлатено. Някой път виждаш в хората само обикновеното, а понякога имаш прозрение за красивото, което живее в тях. Тогава един велик свят се открива пред тебе. Той е скрит от очите на повечето хора. И като прозреш в него, става ти приятно. После тоя свят се затваря, и ти идваш в обикновеното си състояние. — Хубавото в човека не се губи. Само трябва да се махнат напластяванията, за да се прояви доброто в човека. Доброто у него е повече, отколкото злото. При доброто ние постоянно се освобождаваме, а при злото постоянно се ограничаваме. Злото в нас е несъобразяване със законите на природата.

Вие питате, как да постъпвате. Постъпвайте така, както постъпвате с въздуха: т.е. ще приемате и ще давате. Човек трябва да се научи да люби и да обича. Да люби и да обича безкористно. Някой като обикне някого, оставя го свободен. А друг като обикне, туря юлар. Това не е любов.

Любовта има безброй форми. Всички тях трябва да ги учите. Любовта и обичта служат за развиване на душата. Някой пита: Онзи заслужава ли моята любов? Любовта не пита, дали заслужава оная любовта или не. Радвайте се, когато

ви обичат. Радвайте се и когато ви мразят. В първия случай ви дават обработен материал, а във втория случай ви дават материал за обработване, напр. непрана вълна, и ако можете да я обработите, добре.

Твоят възлюбен е Един, но понеже е голям, то в много форми ти се изявява. Нали слънцето е голямо, а пък колко малки слънца са фотографирани!

Докато човек се безпокои в сърцето си, той не може да приеме новите идеи, те не могат да му се предадат. Радвайте се на слънцето, което ви дава светлина, радвайте се на въздуха, на водата, на днешния излет.

Когато любовта ви посети, тя няма да седи нито една секунда при вас. Тя ще мине, ще ви остави благата и ще си отmine. И вие трябва да работите върху оставените блага.

Любовта иде и ако я приемете, ще влезете в един нов красив живот!

сп. „Житно зърно”, бр. 16, кн. 10

РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ НА ИЗГРЕВА

Стана въпрос за пътя на човешкото развитие. Учителят каза: — Бялата раса е доста прогресирала, каквото и да говорим. Новата раса, която иде, ще бъде още по-напреднала. Ще дойде един нов порядък. Шестата раса иде вече. Тя ще превърже раните на балата раса и ще ѝ покаже, че има друг път. Това са новите хора в света — с пробудено съзнание. Строи се нещо хубаво в света, което хората не могат да си представят, какво ще бъде. Сега е завършване на една стара епоха. В човешкото съзнание става вече цял преврат — става преминаване от състоянието на буба в това на пеперуда. Сега иде една обща пролет — една духовна вълна, която ще засегне всички, само че тия, които са по-будни, ще имат повече условия да напредват. Но всички ще придобият нещо. Новото ще дойде, както пролетта — за всички.

— Какви промени ще донесе новата епоха в човешкото съзнание?

— Човек ще има по-широки разбирания за живота. Преди години един български писател и издател дойде един ден при мене и ми каза: „Ще ви кажа нещо, но не го разправяйте. Мисля че съм умопобъркан”. — Защо не се прегледаш при лекарите? — Защото не искам да го кажа на другите, а само на вас. След обяд си почивам и по едно време аз съм в средата на стаята и виждам тялото си на кревата, легнало, със затворени очи. Един стои зад мене и ми говори: „Това си ти”. А пък аз казвам: „Ако това съм аз, тогава аз, който гледам, кой съм?” Онзи ме заведе при тялото и ме тури върху тоя, който лежеше на кревата и аз се събудих. — Казах му: Твоето духовно тяло се е отделило от физическото тяло. Този, който е гледал, е бил в духовното тяло. — Цяла седмица не съм спал. Страх ме е, да не ми се случи пак. — Не бойте се. Няма да ви се случва често. Това се е случило, за да ви се покаже, че не сте тялото, а нещо друго.

Новата епоха носи по-дълбоко разбиране и на любовта. Днес хората търсят щастието там, дето то не е. То е в Любовта! Безлюбието ражда смъртта, а Любовта ражда живота. Тя даже изменя и човешкия глас. Като обикнете, ще се развие и гласът ви. Много хора остаряват преждевременно от грижи и от неестествени тревоги. Всяка тревога изкарва човека от нормалния път.

— Как да не се тревожат?

— При физическата любов, когато някой, когото обичаш, ти говори лошо, ти си свиеш веждите. При духовната любов ти си отваряш очите, чудиш се. При

най-високата любов на земята, при Божествената Любов, той ти говори, а пък теб ти е приятно, че слушаш гласа му и не го упрекваш в нищо. При Любовта всичко е красиво. При нея няма никакви противоречия. Щом има някое противоречие, това е извън Любовта.

Когато помагаш, това е любов. Щом не помагаш, това не е любов. Един граф се влюбил в една мома. Нейният слуга също бил влюбен в нея. Веднъж трябвало да минат една река. Слугата ги прекарал с лодката през реката. Като излезли на брега, нападнали ги разбойници. Графът избягал, а слугата изгонил разбойниците. На другия ден графът дошъл при момата, но тя му казала: „Втори път да не ви виждам“.

Във всеки човек има нещо хубаво, но да знаеш, как да го извикаш да се прояви. Когато учителят люби ученика, последният винаги учи. Неговия предмет ще учи. Когато учителят не обича, ученикът не учи толкова неговия предмет.

— Има някои естествено лениви.

— Вие не сте ги обикнали още! Да не виждате погрешките им! Да обичаш тези, които те обичат, това е в реда на нещата.

А пък да обичаш тези, които не те обичат, там е съвършенството. Да обичаш този, който обича друго, там е съвършенството. Ти помогни на една душа и остави на страна, дали те обича или не. Сега хората искат изключителната любов: този, когото те обичат, да не го обичат други и той да не обича други. Това не е още Божествената Любов. Като обича човек, да не се интересува, дали го обичат. Защото, да обичаш, това зависи от теб, а пък да те обичат, това не зависи от теб.

Един ден, когато хората се развият, ще обуздаят всички инстинкти, които съществуват у разните животни, и тогава ще разберат, в какво седи Любовта.

При Божествената Любов човек чувствава и обича Великото Разумно Начало във всички! Тогава чувствава подем и блаженство. Тогава небесният живот се отваря за него. Това състояние напредналият човек може да опита няколко пъти в живота си. Човек за да дойде до това, трябва да мине по-рано през много неблагоприятни фази. Вземете една пеперуда: преди да се разхожда от цвят на цвят, тя е гъсеница и после влиза в по-висшия живот на пеперудата.

Всичко в природата е проникнато от Любовта. Този, Когото обичаш, е в хляба, водата, въздуха и светлината.

Сега трябва работа за новото, което иде!

сп. „Житно зърно”, бр. 17, кн. 2

ПЪРВИЯТ ДЕН НА ПРОЛЕТТА НА ИЗГРЕВА

Днес е първият ден на пролетта. Млада, сочна трева покрива полянката, но цяла Витоша е още в светлата си одежда. Изток е чист и светъл и предвещава хубав ден. Във въздуха се чувствава приливът на животворната прана. Пъпките по дърветата с радостен трепет очакват да се отворят и да разкрият на света богатствата, които са изработили.

Една неуловима музика се носи из въздуха, музика, която иде от цветята, тревите, дърветата, планините! В аромата на цветята, в бръмченето на мушичките, в пението на птичките, в лъхането на ветреца, в синия цвят на небето, в движението на леките, светли облачета, в светлината на хорските лица се чувствава радостта на земята, която се събужда.

Паневритмията почва на Изгревската полянка. Тя е тъй свежа и радостна, както всички тия, които днес ѝ гостуват. Беседата на Учителя е свършена. Тия ритмични игри с красив език ни говорят за вечния път, по който върви човешката душа, за да осъществи свещените си копнежи.

Ето, почва първото упражнение „пробуждане“. Човешката душа, която дълго време е живяла в света на илюзиите и преходното, се пробужда и съзнава великото си предназначение, светите си задачи. С това упражнение същевременно се праща в света зов на пробуждане за вечните истини, които са писани с неизличими букви в гълбините на всяка душа, пробуждане за великата красота, която пълни живота, за новия живот на братство, който иде на земята!

След това идат плавните движения на „примирението“. Пробудената душа възстановява своите хармонични връзки с всички същества. Те са близки за нея. Тя иска благото на всички същества. Във всички тя намира красота и висш смисъл. Това упражнение същевременно е пращане в света на идеята за примирението: всички души да си простят една на друга, като познаят, че във всички живее чистото и светото и затова всички са достойни за любов и обич!

Третото упражнение е даване. Човешката душа търси висше осмисляне на своя живот, като раздава себе си на другите. Тя разбира, че само слугуването, животът за другите е извор на истинска радост, че само това дава пълнота на живота. Това упражнение същевременно е пращане в света идеята за самоотричането, за великата жертва, чрез която човек полага душата си, за да я намери пак, жертвува всичко, за да получи всичко и стане от новите хора — брат на всички същества!

Когато това съзнание озари човешката душа, създават се условия за нейното възлизане в красивия път на възхода.

След това иде „отварянето“. Човешката душа е вече силна да отстрани всички препятствия, които среща по своя път. Тя строшава всички вериги, които са я оковавали до сега и добива своята свобода. Същевременно това упражнение е зов към всички обременени, отеготени и уморени души да извикат към борба всички сили на своя дух и да знаят, че има в тях нещо непобедимо и неуязвимо, което е в сила да преодолее всички препятствия. Това упражнение е зов към всички души за победа и освобождение!

После иде „пляскането“. Това е радостта на освободената душа, която с хиляди години е живяла в тъмни подземия, в ограничения и робство. Същевременно това е радостната вест до всички души, че близо е зората на новия ден, че близо е излизането от тъмните тунели на слънчеви, засмени полянки. Това е радостната вест, че нощта е към края си. Това е зов към всички души да напуснат всяко обезсърчение и обезверяване, защото велики богатства, определени за човешката душа преди създаването на света, ще ѝ бъдат поверени. Човешката душа чрез своето пробуждане и освобождение пречиства, преобразява и подчинява всичко нисшо в себе си и така добива всички условия и възможности за постижения и придобивки. Това последното е именно изразено в упражнението „летене“. Това същевременно е пращане в света на идеята за красотата на новия ден, който иде!

Човешката душа въздиша за дълго очаквана пролет. Тя ще дойде тъй сигурно, както иде всяка година външната пролет. Когато цветята отново зацъфтят в градината на човешката душа, пролетта е дошла. Когато леденият студ в човешката душа се смени с топлината на любовта, пролетта е дошла. Когато кристалните ѝ струи протекат през човешките сърца, пролетта е дошла. Когато сълзите за винаги изчезнат от човешкото лице, пролетта е дошла.

Пролетта, която иде всяка година, ни казва: „Аз идвам, за да ви напомня за другата пролет, която вашата душа очаква. Тя е моя сестра. Тя е тъй близо вече до вас!“

Лицата на всички, които са в живия кръг на паневритмията, са озарени от предчувствието на новото, което иде. То иде като слънчев изгрев, като нова светлина в ума, като радост в сърцето, като любов в душата и като сила в човешкия дух. То иде да внесе доброта, справедливост, красота и разумност в света. То иде да обедини всички хора, да ги слее в едно велико цяло.

сп. „Житно зърно”, бр. 17, кн. 4

ПРОЛЕТЕН ИЗЛЕТ

Вървим край зелени ниви. Около нас пръснати по полето цъфнали дървета, те внасят нов, празничен вид на цялата природа. Като че ли една музика пълни въздуха — песента на тържествуващия, всепобедния живот!

Незабелязано се изкачваме и навлизаме в недрата на планината. Живо се чувства радостта на всеки стрък тревичка, кукуряк, теменужка или медуница, които смилено се показват из храстите. Те са тъй доволни, че отново са излезли из студените земни пазви, за да бъдат милвани от слънчевите лъчи и лекия утринен ветрец, за да съзерцават отново синьото небе и да се вслушват унесени в музиката, която тихо слиза към тях с всеки слънчев лъч.

Розовите багри на изток, радостната песен на чучулигата и славея, музиката на планинския поток — всичко тъй живо ни говори, че светът е създаден не за страдания, а за радост! Животът е радост, а не скръб! Последната е само временно отклонение от радостта, която пълни всемира. Човек днес се учи във великото училище на живота, за да се домогне до оная светлина, която ще го доведе до мировата радост! Човек не е създаден, за да страда, а за да живее и твори, потопен в мировата радост! И той приближава със сигурни крачки към това велико осмисляне на живота.

Незабравими остават спирките по пътя! На всяка спирка или мълчаливо съзерцаваме новите картини, които се откриват пред нас, или прекарваме в живи разговори. Засягат се важни въпроси, върху които Учителят хвърля светлината на един вековен опит.

Стигаме до стана „Ел Шадай“. Приближаваме се до чешмичката. Тя праща изобилните си води към всички цветенца и тревички, които те ще срещнат по пътя си. Вслушвам се в нейния говор и като че ли долавям, какво ни шепне многогласната ѝ песен:

— Радвайте се на всеки миг, който преживявате! Всеки миг е отломък от Вечността, един дар на Абсолютното! Той съдържа велики блага, които ще приемете, ако душата ви е отворена за красивото и възвишеното в света!

Мъгли и облаци временно забулват околните върхове и небето. После те отново ги откриват за нашия поглед. Гледката в тия мигове наподобява на Рилските картини.

Запитват Учителя за произхода на скръбта Той казва:

— Всяко нарушение на великите природни закони води към Стрдание. Ако дишате малко, скъсява се животът ви. Ако дишате повече, продължава се. Ако обичате повече, продължава се животът ви. Ако не обичате, скъсява се. Ако сте

добри и справедливи, продължава се животът ви. Ако сте лоши и несправедливи, скъсява се.

Непослушанието към един вътрешен божествен подтик винаги води към скръб. Например, срещате едно цвете стъпкано или увяхвало и един вътрешен глас ви казва: Полей го. Вие не го поливате и после чувствувате скръб. Или минавате и виждате наред пътя един камък. Един вътрешен глас ви казва: Дигни го и го тури настрана. Вие не правите това и после чувствувате скръб.

Ние страдаме от неестествени внушения. Не е правилно да казвате, че сте сираци, че нямате майка. Никой не е сирак, защото разумната природа е Великата Световна майка. Вие сте винаги под нейните крила и ръководство. Като държи човек това в съзнанието си, ще изчезне неговият песимизъм.

Радвайте се, че имате малко понятие за реалността. Не мислете, че всичко знаете. Радвайте се и за невежеството си, защото имате много да учите. Радвайте се на това, защото има хора, които не знаят, че са невежи.

Светът не е място за наказание, а място, дето хората са дошли да се насърчат и да се изправят.

Радостта е много богата. Тя трябва да се превърне в милост. При радостта вземате нещо, а при милостта давате от себе си. Ако в първия момент вземете нещо, във втория трябва да дадете. Оня, който след радостта не проявява милост, ще стане користолюбив. Ето защо, след радостта трябва да дойде милостта.

Няма мирова скръб! Има само мирова радост. Що е скръб? Тя е подтик към един възвишен живот! Скръбта е подтик за влизане в света на мировата радост.

Става въпрос за музиката. Учителят казва:

— Животът без музика не може да бъде разбран. В божествения свят има музика с такива къси вълни, че човешкото ухо не може да ги схване. Музиката е средство, за да може чрез нея да се изрази Великата Реалност и да стане понятна. Сегашната музика е предисловие. Тя е почва, върху която ще се гради новата музика. Най-хубавото в българската музика се съдържа в ритмичните упражнения „Слънчеви лъчи“.

Радвайте се, че сте родени в този век — изходната точка на едно ново време.

сп. „Житно зърно”, бр. 17, кн. 5

РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ НА ВИТОША

Какво разнообразие има във всеки излет на планината! Часовете текат с голяма бързина и все нови картини се изнизват пред нас. Всякога Витоша се явява нова за нас, говори ни на нов език, разкрива ни нови страни на разнообразния си живот. При всяко посещение в нейното чаровно царство получаваме нови откровения, нови проблясъци.

Отиваме с любов към планината, с дълбок копнеж да се потопим в чистите ѝ сфери, за да получим нещо красиво и възвишено в душите си. Отиваме горе, за да влезем в досег със свещените извори на живота, с Божествените и чисти обиталища на планината. Отиваме горе, за да слеем душите си с Вечното, Свещеното и Великото в живота, за да разберем по-добре любовта, да почувствуваме по-добре светостта и красотата на живота, в който сме потопени; да се научим да благоговеем пред най-малката проява на вечно младата природа!

Отиваме горе, за да се учим, и обогатени, окрилени, просветлени, да слезем долу на работа! Отиваме горе, за да четем във великата книга на живота, да четем във всяка тревичка, във всеки извор, камък, в радостния ромол на потока и песента на птичките това, което тя, разумната природа, ни говори. Отиваме горе, за да почувствуваме, че животът е любов, радост и хармония. Там горе се учим да разбираме езика на планината. Тя ни казва:

— Радвам се, че отново сте посетили моите светли селения. При всяко ваше идване ви приготвявам нови любовни дарове. Елате при мене, за да се научите, че трябва да бъдете чисти като мен! Само при чистотата ще познаете, кои сте вие и ще влезете във великото си предназначение в света!

Ето една сценка из тъй пъстрия ни живот на планината: Всички сме около Учителя. Почваме тихо песента: „Давай, давай“. С песен искаме да поздравим скалите, потоците, тревичките и цветята, на които сме гости днес. Песента ни обединява. Хармонията, единството и радостта, които ни свързват в този миг, не са ли предвкушване на оня светъл ден, който иде за човечеството? Песента е свършена. Учителят казва:

— Хубаво е тая песен да се изпее с движения. Музика, съчетана с движения, има по-голяма мощ.

Изпяваме същата песен с движения. Учителят продължава:

— Всяка песен трябва да се преживее дълбоко, за да има онова действие, което трябва да има. Всяка песен трябва да се яви като израз на преживяното в душите. Напр., за да пеете, както трябва песента „Давай, давай“, трябва да имате желание да давате. За да има добър глас, човек не трябва да допуска в себе си никакви нисши, отрицателни мисли, чувства и постъпки. Някой човек не пее хубаво, може би, защото в миналото е погледнал някого на криво. Човек може да употребява музиката за лекуване. Когато се понижат трептенията на някой орган повече от нормалното, това заболява. И когато се повишат трептенията му, оздравява. Това става по много методи; между другото и с музиката.

Погледнете красивата картина, която се разкрива пред вас: върхове, гори, канари, зелени засмени полянки, облаци и пр. Природата е обсипала човека с хиляди блага. Той трябва да е доволен. Да кажем, че сте при извора, но нямате чаша. Идва един със сребърна чаша, друг със златна. Вие съжалявате, че нямате такава чаша. Пийте с каквато и да е чаша. Ако нямате чаша, пийте с ръка. Не се радвайте на водата, а ви е мъчно за чашата! Важна е водата!

В този час слънцето тъй щедро ни дарява със своята светлина, но разумни сили стоят зад нея. Тук на Витоша живеят цели народи: безброй растения, животни и пр.. Какъв обширен ум имат тия разумни сили в природата, които разпореждат и ръководят всичко това!

Учителят поглежда кучето, което ни придружава, и казва:

— Ето, това куче е една недовършена картина, но разумните, сили в природата работят върху него. Това, което виждате тук, това са паравани. Зад всички тия явления има разумни сили, които работят. Тук виждаме изложба на това, което са изработили. Цялата вселена е азбука. За онзи, който знае да чете, колко много е написано тук! Например, един геолог чете по камъните и земните пластове. Хората днес имат механистично, материалистично разбиране на природата.

Става дума за материализма. Учителят казва:

— Един материалист отишъл на един остров в Тихия океан. Там казал на канибалите, че няма Велико Разумно Начало в света. Те му казали: „Ти благодари,

че вярваме в Разумното Начало. Но ако беше дошъл по-рано, когато не вярвахме, щяхме да те изядем".

У мнозина вече постепенно се развива шестото чувство, чрез което ще се разшири кръгзорът им. При хилядите си измервания, които правих в своите обиколки в България, срещнах една доста напреднала ясновидка. Видях, че центърът на съвестта е развит на главата ѝ, но центърът на религиозното чувство не е добре развит. Казах ѝ: „Ти си много справедлива, но не и религиозна“. Тя минава за религиозна, но не е такава, понеже критикува, говори за недостатъците на другите. А истински религиозният има благоговение, уважение и любов към всеки човек, към всяко същество. Той всички обича и във всички вижда нещо хубаво и добро. Ако тя беше религиозна, щеше да бъде гениална и светица.

— Защо някои имат страх от бъдещето?

— Има много причини за това. Ето една от тях: Някои хора в миналите си пререждания са живели до възраст 15, 20, 30, 80, 120 години. Да кажем, че някой е живял в миналото до 20-годишна възраст. Сега го е страх, да не, би да стане така. Обаче, може би у него има чувство, интуиция, че няма да бъде така като някога, когато не е успял.

Поднасят на Учителя едри, сочни, жълти круши. Учителят ги разрязва, дава на всички веднъж, дважд, трижд и казва:

— Любовта е минала и е оставила този плод. Светът от единия до другия край е все любов!

Учителят посочва един камък и казва:

— И това е любов! Любовта е най-скромното и най-великото нещо. По-скромно няма от любовта!

Като обичате никого, вашата обич, вашите добри мисли и чувства раждат у него плодове. Тия плодове събуждат у него любов към вас.

Не започвайте никаква работа без любов!

Да приложите любовта, това значи да служите на Бога!

В днешната култура любовта е все с кранове. Отвориш малко и казваш: „Да не е много“ и пак завъртиш и затвориш крана. А пък слънцето дава тъй изобилно! Разумната природа е турила човека само да отвъртва крана, а пък той казва: „Колко ти дадох!“ Той нищо не е дал, защото Великият извор дава, а не той!

— До кога ще страда човек?

— Докато дойде в хармония с великите закони на природата. Това на друг език ще каже: Когато нашата воля дойде в съгласие с волята на Разумното начало в света. Когато това стане, на земята ще бъде рай, ще дойде щастие на земята. Щастието е за земята. Щастие на небето няма. На небето има блаженство!

Ето каква е разликата между новата култура, която иде, и старата, която си отива: в старата култура слабите слугуват на силните, а в новата силните слугуват на слабите доброволно, от любов!

сп. „Житно зърно”, бр. 17, кн. 8

РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ

Свежо пролетно утро. Изгревската полянка е обляна от слънчевите лъчи. Безброй пчелички летят около цъфналите сливи и вишни. Цъфналите праскови при „Котвата“ красиво хармонират с тъмнозелените борове. Всичко е в празничен вид. Пролет във в природата, пролет и вътре в душите. Един светъл радостен лъч стопля

сърцата и им говори за красотата и величието на всеки миг, говори за вечното и непреходното в света. Душата в тези мигове разбира, че животът е песен, велика симфония. Един мир почива върху изгревската полянка, една радост се носи във въздуха и душата се пълни с предчувствие за красотата на това, което иде. Почва един от тъй живите разговори с Учителя! Става дума за страданията и радостите в живота. Учителят казва:

— Трябва да гледаме оптимистично на живота. Когато отворите едно езеро, не желайте цялото езеро да изтече. Нека тече, но да не изтича. Не желайте да разрешите всички тайни.

Бодри и весели трябва да бъдете. Вие живеете в един разумен свят. Докато човек мисли по физически начин, радостта му всеки може да отнеме, но като се издигне до едно по-високо съзнание, ще има радост, която никой не може да му отнеме. Тук на земята човек може да има такава радост! Светът иска сега големи оптимисти. Не суетен оптимизъм. Никой са оптимисти при благоприятни условия. Оптимист трябва да бъде човек и при неблагоприятни условия. В човека има несметни богатства!

Нито празни, нито пълни бъчви ще оправят света, а изворите! Извор е това, което иде от Божествения свят. Силата е в непреривната връзка с Великото Разумно Начало в света. Колко е красиво човек да има едно светло съзнание, което е в съгласие с Цялото и да няма никакво противоречие в душата си!

— Как могат да се преодолеят някои желаниа?

— Няма какво да се борите със своите желаниа.

Щом си издигнете съзнанието в по-високо поле, те сами по себе си се урегулират. Днешното човешко съзнание е ограничено. То схваща само външната страна на живота. Всемирният живот човек не схваща още.

Видите цъфнало едно малко цветенце. Зарадвайте се. Видите да прехвърква една малка мушичка около вас. Зарадвайте се. Щом се зарадваш за мушичката, един лъч ще те озари, понеже се свързваш с Великия живот, който протича през всичко.

— Каква е разликата между окултист и мистик?

— В мистика има чистота. Той е минал през окултизма. Окултистът е естественик; той изучава явленията в природата, причините и пр. А мистикът изучава вътрешната страна на живота, любовта, чистотата, единството. Мистикът започва с жертвата. Окултистът знае, какви са условията на добрия, на здравия живот, а мистикът вече живее новия живот.

Най-прекият път към новия живот е този: хората да разберат, че са едно цяло и че трябва да действуват по закона на любовта.

Ако съвременният свят мисли, че с насилие ще стане подобрение, много се лъже. Вече идва едно ново разбиране. Само любовта, законът на служенето ще оправят света. Иде култура, за която съвременният свят не е и сънувал. Целият разумен свят взема участие в нейния градеж. Сега се ражда нова раса. Готовите от днешните раси ще преминат в шестата раса, която ще бъде раса на братството. Човекът на шестата раса ще бъде готов да се жертвува за всички. Всичко е подготвено за нейното идване. Тя ще дойде по естествен начин. Новата раса ще внесе чувство на сдружаване, обединение.

Доброто е задържано за най-последно. Окаляните ще минат край реката, ще се измият, ще се вчешат и тогава ще дойдат новите дрехи. Докато не се измият хората, новите дрехи няма да дойдат. В новата култура страданията ще престанат. В царството Божие всеки ще обича всички и всички ще го обичат. Ще дойде време, когато всички, които ви обичат и които вие обичате, с които сте се обичали от

хиляди години, ще бъдете заедно и ще бъдете щастливи. Красив свят е този, който иде сега. Днешният свят сега се подготвя за новия, чистия свят, който иде. Нашият свят сега е един болен свят.

Трябва едно ново възпитание. Както са възпитани сега хората, имат неправилно разбиране за живота.

Сегашните хора имат една мъчнотия: те искат най-първо да си наредят материалните работи и тогава да живеят за Великото в света. Това е една от най-големите погрешки. А пък момент след момент трябва да се живее за Великото в света.

Ние свързваме грешките на хората с душите. Грехът е една външна дреха на човека. Тя е временна и ще изчезне. Когато обичаш някой човек, ти събличаш старите му дрехи и го обличаш в нови.

Тия същества, които обичаш, да не ги владееш! Хората страдат при любовта, когато искат да я завладеят т.е. да завладеят тия, които обичат. Всяко същество, което иска да завладее любовта, страда.

Любовта трябва да бъде цел на човешкия живот. Истината е Великото, което постоянно трябва да стимулира неговата любов, а Мъдростта ще му даде методи за приложението ѝ.

Любовта е нещо непобедимо. Който влезе в стълкновение с нейната сила, непременно ще бъде смачкан.

Какво нещо е любовта? Това, което от начало е силно, а после слабо, то не е любов. Божествена любов е тая, която непрекъснато расте. Любовта започва с най-слабия подтик, но в края разполага с всички сили на природата.

Всички работи, дето любовта не функционира, стават с пари. И слугата работи, като че има любов. Обаче всички работи, които стават с любов, стават без пари.

сп. „Житно зърно”, бр. 17, кн. 9

РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ НА ВИТОША

Ранна сутрин. Ние сме на една висока Витошка полянка. Широко се открива пред нас софийското поле, покрито с гъста мъгла. Един бял воал е метнат върху него. От Стара Планина, Лозен и от другите планини се виждат само върховете. Всичко друго е скрито в мъглата. Ние сме високо над нея. Лек ветрец раздвижва мъглите. Те пълзят по планинските склонове, издигат се бавно от някои планински долове.

Слънцето след изгрев осветява мъглите, лежащи в низините и те добиват вълшебен изглед. Приличат на развълнувано море. Гребените на мощните му вълни са позлатени. Всеки миг картината се мени.

Под това море от мъгли живеят хора; за тях тия простори, тия гледки, които виждаме, не съществуват. Те са в един свят, а ние в друг. Тия два свята не могат ли да се сравнят с два живота: един стар живот, който си отива и един нов, който иде? Старият живот е живот без простори, без хоризонти, живот на ограничения. Оня, който е потопен в стария живот, може да не подозира, че има друг един живот много по-реален, много по-красив.

Естествено разговорът с Учителя почва върху слънчевия изгрев. Един запитва:

— Има ли полза, когато слънцето при изгрев е закрито от облаци?

— Слънчевият изгрев ни ползува при всички случаи, защото енергиите му минават и през облаците и достигат до нас.

Чудесно е направен светът. Навсякъде има неща да те заинтересуват: подухването на вятъра, някоя тревичка, някое камъче и пр. Човек да счита природата за жива и разумна, защото ако я счита за неразумна, се изолира от нея. Тя мисли заради нас, промислила е за всичко, каквото ни трябва. Нашето сърце трябва да бъде доволно и благодарно от всичко, което Разумното Начало в природата е наредило за нас. В дадения момент благодари на разумната природа за това, което тя ти е дала. В следващия момент тя ще ти даде друго.

В Божествения свят човек прилича на едно лице, което има каса. Ако само харчи от нея, без да туря, ще осиромашее. А турянето в касата значи: служене, вършене Волята на Бога, благодарност към Разумната природа за богатата, с които разполагаме.

Природата е дала всички разнообразни условия, за да ни подбуди да развием силите, вложени в нас. Човек трябва да обработва това, което е вложила природата в него.

Съществата се отличават едно от друго по степента на своята интелигентност, по своята светлина. Най-ненапредналите едва имат светлина. Тези, които стоят малко по-горе, имат по-голяма светлина, по-напредналите още по-голяма и т.н.

Днес идат страданията, защото хората са нарушили Божествения порядък. Страданието не е като наказание, а за поучение. То иде, за да влезе човек в пътя. Той се е отклонил от пътя и вследствие на това се наранява, сблъсква се с това-онова, и тогава се връща в пътя.

Щом дойдеш до изкушението да изкористиш един човек и не направиш това, тогава туй, което искаш да добиеш, ще дойде по друг начин. Ако ти продаваш някой предмети по 11 лева и когато дойде някой, отстъпиш един лев, ще имаш повече клиенти, а ако ги дадеш по 12 лева, ще изгубиш клиентите си. За всички онези, които постъпват зле, в края на краищата нищо не остава, всичко се помита. Всичко, съградено върху неправдата, рухва. Това се отнася и за лъжата. Онзи, който ви излъгва, всъщност не излъгва вас, а себе си, понеже мисли, че с това, с което те е излъгал, ползува себе си. А пък именно в това той се лъже.

Сърцето е дреха, която може да се петни, но душата никога. Тя е Божествена. Казано е: „Ако не станете като деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ Това значи: Ако не станете чисти, не можете да влезете в Царството Божие. Чистотата е мярка. Под „дете“ се разбира: чисти по сърце. Пътят за Царството Божие е чистотата. Тя е път и за Любовта.

Кое е новото, което иде?

Обикновеният живот е еднообразен. Трябва да го напуснем. Нова основа трябва да се тури. Старото не може да служи вече за основа. Културите приличат на дрехи или на обуца! Нали трябва да ги сменяме. С едни дрехи или обуца цял живот не се ходи.

Новото е в Любовта! Божествената Хармония е единственото нещо, което обединява всички души. Тя свързва всички с Божествения Свят. Нашият организъм не е в състояние да понесе трептенията на Божествената Любов. Човек постепенно трябва да уякне, постепенно трябва да се кали нервната му система, за да приеме Божествената Любов и да стане безсмъртен.

Никога не отлагай Любовта! Не казвай: „Ще обичам в бъдеще“. Не, в дадения момент прояви Любовта. В дадения момент ще обичаш. После няма да я има там; тя ще си замине.

Няма по-реално нещо от Любовта. Единственото реално нещо е Любовта. Там, гдето има Любов, има светлина, топлина, сила, радост. Там, гдето тя отсъства, има страдания и смърт. Няма същество, което да не е обичано! Като обичаш едно същество, то може да обича друго, а пък ти си обичан от друг някой.

Според степента на Любовта ни се дава знание и свобода. Като те обича силното същество, ще ти дава. А като те обича слабото същество, ще взема от тебе. В първия случай ще има втичане в теб, а във втория случай — изтичане.

Когато хората се обичат, това е проявление на Бога.

Всичко е колективно и всичко е единно! Любовта е единна и неделима.

Каква Любов са имали светиите, които са пострадали за хората! Нищо не са искали за себе си и всичко са дали.

Щом се опиташ да ограничаваш Божествената любов, която тече през тебе, ти грешиш. Не се опитвай да я ограничаваш. Щом дойде в тебе и най-малкото съмнение, ти грешиш. Например, срещнеш някой човек и се питаш, дали те обича или не. Ако те обича, има си причина, и ако не те обича, пак си има причина. Така че и в единия, и в другия случай да се радваш. Знаете ли, колко е мъчно това?

Някой ме пита: „Какво нещо е Любовта?“ Казвам му: „Ела на обяд“. После ще говорим за Любовта. След обяд той пак казва: „Какво нещо е Любовта?“ Казвам му: „Ела утре пак.“ Какво нещо е Любовта? Ти си гладен, и онзи човек ти дава най-хубавото ядене. Уморен си, дава ти най-хубавото легло. Скръбен си. Прави те щастлив. Това е Любовта.

Ние имаме Любовта на собственици, както когато имаш един кон и го считаш за своя собственост.

Любовта е най-силното, но не е сила. Тя е най-твърдото, но не е твърдост. Тя е най-голямото богатство. Любещият човек е богат. Той да дава; няма какво да му мисли.

Когато дойде любовта, ще дойде съвършенството в обхода, в движение, във всичко. Някой пита: „Какво ще прави човек, като стане съвършен?“ Той като стане съвършен, именно тогава ще почне истинската работа. Любовта е път от съвършенство към съвършенство.

При проявлението на Любовта няма противоречия. Когато някой каже: „Той не ме обича“, това е процес в неговия ум. В душата му няма такъв въпрос, няма такова смущение.

Хората са говорили за Любовта досега това, което не е любов. Любовта е неразбрана. Тя не е своенравие — да прави кой каквото иска. Тя е най-възвишеното нещо. Да имаш знание в Любовта, това значи да изкажеш нещо в най-красивата му форма.

Един човек, който те обича, е лекар за тебе, понеже той влива в тебе здравословно състояние, животворни сили.

Мъдростта ще ти покаже, как трябва да приложиш Любовта.

Докато проявяваш Любовта, и тя расте в тебе, ти се повдигаш. Щом намалиш темпото ѝ, ще губиш. Като влезе в Любовта, човек ще се ползува от Божествените блага. А сега хората са извън Любовта и не могат да се ползват от тях. Няма любовен ток.

Да благодарим, че съществува една любов, която може да оправи света.

Любовта, която иде, ще внесе нов живот и в музиката, защото евангелието на музиката е в любовта. Предстои нов подем и в музиката. Инволюционната музика е започнала много добре, но като са слизали съществата постепенно в гъстата материя, все са изглаждали, изглаждали музиката и са изгубили това, което

са имали там, от гдето са слезли. При еволюционната музика трябва да възстановим сега това, което са изгубили.

Заедно с културата на Любовта ще дойде и един музикален век.

сп. „Житно зърно”, бр. 18, кн. 1-2